Orice om are nevoie de o minune

EL ÎNCĂ DĂ PIETRE LA O PARTE

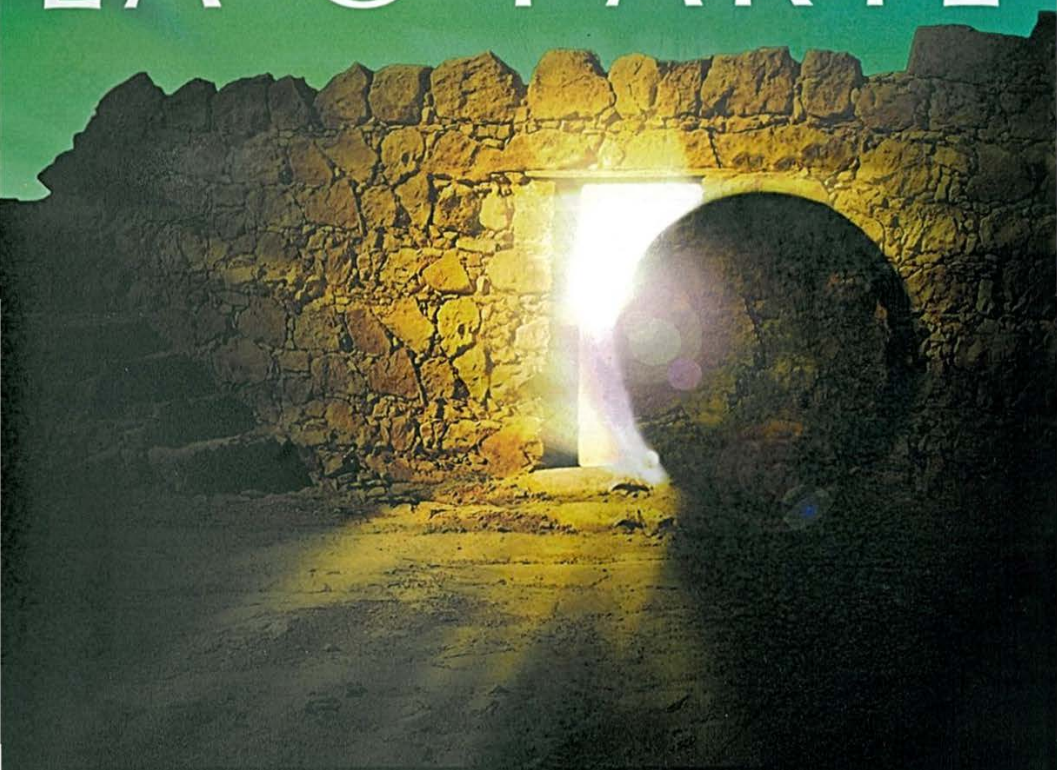

Max Lucado

ALTE CĂRŢI DE MAX LUCADO

Călătorie fără bagaje

În mâna Harului

Când Dumnezeu S-a apropiat

Înfruntă-ţi uriaşii

Calmul din mijlocul furtunii

3:16 - Numerele speranţei

El
încă dă
pietre
la o parte

Traducere din limba engleză de
ADANIA FOLEA

MAX LUCADO

KERIGMA
Oradea, 2008

O femeie aflată la al cincilea divorţ

Un infirm ajuns la disperare

O soră care-şi înmormântează fratele

Un tată aflat în necaz

Acestea nu sunt simple poveşti istorisite la şcoala duminicală. Nici fabule rupte de realitate. Nu sunt nici produsul unor iluzii nerealiste. Sunt întâmplări adevărate în cadrul cărora un Dumnezeu cât se poate de real Se confruntă cu suferinţe la fel de reale, aşa încât putem să dăm un răspuns la întrebarea: „Unde e Dumnezeu atunci când suferim?"

Max Lucado ne invită să retrăim împreună cu el aceste întâmplări. De asemenea, ne invită să nu uităm faptul că Dumnezeu, care a vorbit în trecut, vorbeşte şi astăzi. Să ţinem seama de faptul că Dumnezeu, care a iertat în trecut, iartă şi astăzi. Că Dumnezeu care S-a arătat în trecut Se arată şi astăzi. El pătrunde în lumea noastră. El vine să facă ceea ce tu nu poţi să faci singur. El vine să dea la o parte pietrele pe care tu nu le poţi clinti.

El încă dă pietre la o parte.

Cuprins

Mulţumiri

1 Trestia frântă şi fitilul care fumegă 11

Trestia frântă

2 Nevinovată 21
Învingerea sentimentului de ruşine

3 Nu rata petrecerea 31
Temniţa amărăciunii

4 Când nu te înţelegi cu restul familiei 41
Cum să te porţi cu rudele dificile

5 Poţi să visezi din nou 51
Învingerea sentimentului de descurajare

6 Lapte acru 59
Evitarea unei atitudini negative

7 O bănuială nebunească şi o mare speranţă 69
Manifestări sincere ale credinţei

8 Veşnic tânăr 79
Învaţă să îmbătrâneşti fericit

9 Citeşte povestea 89
Când cei din jur te dezamăgesc

Fitilul care fumegă

10 Puterea unei rugăciuni sfielnice 103
Te întrebi dacă rugăciunile tale contează

11 Sclipiri de lumină în bezna nopţii 111
Când nu mai ai de ales

12 Cel mai greu lucru pe care
l-a înfăptuit Dumnezeu 121
Înţelegerea priorităţilor lui Dumnezeu

13 Ce poate face numai Dumnezeu 131
Când eşti prins în capcana legalismului

14 Har galilean 141
Când Îl dezamăgeşti pe Dumnezeu

15 Blândeţea lui Dumnezeu 151
Când te întrebi dacă lui Dumnezeu Îi pasă

16 Îndrăcitul devenit misionar 161
Când te întâlneşti cu diavolul

17 Să vezi ceea ce nu se vede 169
Când viitorul te înspăimântă

18 Rugăciunea lui Iosif 179
Când te simţi derutat din cauza acţiunilor lui Dumnezeu

19 Moartea 187
Înţelegerea sensului acestei noţiuni

20 Un creştinism apatic 197
Nu e de ajuns să fii bun

21 Galeria celor care dau pietre la o parte 207

Mulţumiri

SCRIEREA UNEI CĂRŢI se aseamănă în mare măsură cu traversarea unui deşert. Întinderi nesfârşite de pământ arid, presărate din loc în loc cu oaze de inspiraţie. Vreau să le mulţumesc prietenilor mei dragi care au făcut ca această călătorie să fie o adevărată încântare. Vă mulţumesc pentru că nu v-aţi plâns de atâta nisip şi v-aţi bucurat de fiecare oază întâlnită pe parcurs şi vreau să vă transmit următoarele:

Asistentei mele, Karen Hill: munca ta nu se rezumă la a-mi face ordine printre hârtii şi a-mi edita lucrările. Tu mă ajuţi să-mi păstrez mintea limpede!

Editorului meu, Liz Heaney: asemenea unui chirurg priceput, eşti înzestrată cu o minte ascuţită şi cu un bisturiu pe măsură.

Întregului personal al editurii Word Publishing: sunteţi cei mai buni, fiecare dintre voi în parte – editori, graficieni, secretari, agenţi de vânzări şi manageri.

Lui Roy şi Barbie Johnston: vă mulţumesc că mi-aţi pus la dispoziţie minunatul „refugiu" din Horseshoe Bay.

Directorului executiv al UpWords, Steve Green: nimeni altcineva nu ar putea să facă ceea ce faci tu la fel de bine ca tine. Îţi suntem profund îndatoraţi.

Soţiei mele, Denalyn: ce aş putea să-ţi spun? Tu eşti steaua care străluceşte în întuneric, iar eu sunt Galileo. Lumina ta este la fel de uimitoare ca întotdeauna.

În încheiere, vă adresez vouă, cititorilor, următorul salut:

> Pentru unii dintre voi cartea de faţă marchează cea de-a zecea întâlnire a noastră (să ne felicităm reciproc!). Pentru alţii este vorba de prima întâlnire (sunt bucuros să vă cunosc). Dar cei mai mulţi dintre voi se găsesc undeva între cele două extreme (mă bucur să vă am din nou alături).

Sunteţi pe punctul de a-mi dărui bunul vostru cel mai de preţ, şi anume timpul vostru. Vă făgăduiesc că voi fi o călăuză bună. Chiar dacă scrierea cărţii se aseamănă cu o călătorie prin deşert, lecturarea ei nu ar trebui să fie tot aşa. Ar trebui să fie asemenea unui popas într-o oază. Sper să fie aşa.

Trageţi adânc aer în piept, şi să pornim.

MAX LUCADO

1

Trestia frântă şi fitilul care fumegă

Nu va frânge o trestie ruptă
şi nici nu va stinge un fitil care fumegă.
MATEI 12:20

IMAGINEAZĂ-ŢI că este o după-amiază de sâmbătă, în luna octombrie. Ai terminat tot ce aveai de făcut pe ziua de azi. Te aşteaptă o după-masă liniştită, liberă de orice obligaţie. Astfel de momente sunt mult mai rare decât odinioară, aşa că te gândeşti ce ai putea să faci în acest timp liber de care dispui. Pui mâna pe un ziar în speranţa că îţi va oferi câteva idei. Să mergi la film? Nu rulează nimic interesant la cinematograf. Să te uiţi la televizor? Asta poţi face oricând. Ia stai un pic. Ce-o fi asta? Un anunţ din ziar îţi atrage atenţia.

Expoziţie de pictură
„Trestia frântă şi fitilul care fumegă".
Între orele 14-16, sâmbătă după-masa
La Biblioteca Lincoln

Hmm... A trecut ceva vreme de când n-ai mai fost la o expoziţie de pictură. Trestia frântă şi fitilul care fumegă? O fi ceva în care se promovează grija pentru natură. În ce te priveşte, parcă ai avea chef să te plimbi un pic. Asta o să faci. Laşi ziarul din mână, îţi iei haina şi îţi pui o pereche de mănuşi.

Când păşeşti înăuntrul bibliotecii te întâmpină mirosul prăfuit şi uşor mucegăit al cărţilor de pe rafturi. În spatele unui birou vechi stă bibliote-

cara, cu părul prins în coc şi cu un creion aşezat după ureche. Un student al cărui rucsac zace pe jos, la picioarele sale, caută într-un sertar plin de fişe aşezate în ordine alfabetică. O masă pe care sunt împrăştiate numere mai vechi ale revistei *Life* îţi atrage atenţia. Pui mâna pe una dintre reviste, care are pe copertă o fotografie a preşedintelui Truman, dar chiar în clipa aceea zăreşti o inscripţie care îţi aduce aminte de ce ai venit, de fapt. „Trestia frântă şi fitilul care fumegă", scrie pe un perete şi o săgeată te îndrumă către o uşă din apropiere. Străbaţi un coridor, deschizi una dintre cele două uşi masive din lemn şi păşeşti înăuntru.

E o încăpere plăcută – de mărimea unei sufragerii obişnuite, nu mai mare. Pereţii sunt acoperiţi de rafturi, care sunt pline cu cărţi. În cămin mocneşte focul şi două fotolii cu spătar înalt te invită să te aşezi, pregătit să-ţi petreci după-masa în compania unei cărţi bune. *Poate mai târziu*, îţi zici în sinea ta. *Mai întâi, expoziţia de pictură.*

De jur împrejurul camerei se află picturi. Toate înrămate. Toate în culori vii. Toate aşezate pe şevalete, grupate două câte două. Îţi scoţi mănuşile şi ţi le vâri în buzunarul hainei, îţi agăţi haina în cuier şi te îndrepţi spre prima pictură.

Este portretul unui lepros, imagine care ocupă mijlocul pânzei. Stă chircit, asemenea unui cocoşat. Mâna lui, lipsită de degete, învelită în cârpe, se întinde spre tine, într-o implorare mută. Un văl zdrenţuit îi acoperă chipul aproape în întregime, lăsând să se vadă doar ochii plini de durere. Mulţimea din jurul leprosului se agită haotic. Un tată îşi apucă de mână copilul curios. O femeie se împiedică în timp ce se căzneşte să-şi facă drum prin mulţime ca să plece de acolo. Un bărbat aruncă o privire peste umăr, în timp ce fuge înspăimântat. Pictura are drept titlu implorarea mută a leprosului: „Dacă ai vrea, ai putea..."

Pictura următoare îl înfăţişează pe acelaşi lepros, dar de data asta scena este cu totul alta. Titlul este compus dintr-un singur cuvânt: „Vreau." În această imagine leprosul stă drept în picioare. Îşi priveşte mâna întinsă – iată că are degete! Vălul care îi acoperea faţa a dispărut şi omul zâmbeşte. Lumea nu se mai îmbulzeşte în jurul lui; o singură persoană e alături de lepros. Nu poţi vedea faţa acestei persoane, dar îi vezi mâna aşezată pe umărul omului vindecat.

„Asta nu-i o expoziţie dedicată naturii", îţi şopteşti, trecând la tabloul următor.

Aici pensula artistului a înfăţişat o femeie care sare peste o prăpastie, fiind surprinsă chiar în timpul saltului. Veşmintele îi sunt zdrenţuite. Trupul ei e firav şi tenul palid. Pare anemică. Are o privire disperată, în timp ce se agaţă cu amândouă mâinile de marginea prăpastiei. Acolo se află un om. Nu-i vezi decât picioarele, sandalele şi marginea veşmântului. Dedesubtul picturii poţi citi cuvintele femeii: „Oh, dacă..."

Treci repede la tabloul următor. De data asta ea stă în picioare. Picioarele ei desculţe par bine înfipte în pamânt. Chipul ei pulsează de viaţă. Ochii ei privesc atent la mulţimea care o înconjoară. În picioare, alături de ea, stă cel pe care s-a căznit să-l atingă. Titlul picturii? Cuvintele lui: „Fă-ţi curaj..."

Portretul următor este suprarealist. Faţa contorsionată a unui bărbat este imaginea centrală a tabloului. Părul portocaliu contrastează cu fundalul violet al pânzei. Faţa sa este alungită pe verticală şi în partea de jos se rotunjeşte precum o pară. Ochii săi sunt ca două fante înguste, în interiorul cărora se agită nenumărate pupile. Gura e căscată larg, într-un ţipăt mut. Aici observi ceva ciudat – gura e locuită! Sute de creaturi asemănătoare unor păianjeni sunt prinse într-o încleştare disperată. Titlul picturii redă strigătul deznădăjduit al acestora: „Jură pe Dumnezeu că n-o să mă chinui!"

Fascinat, treci la tabloul următor. E vorba de acelaşi bărbat, dar de data asta trăsăturile sale sunt normale. Ochii săi, acum lipsiţi de ferocitate, sunt rotunzi şi blânzi. Gura lui este închisă, iar titlul pânzei explică starea sa de linişte: „Eliberat." Omul stă puţin aplecat în faţă, ca şi cum ar asculta cu atenţie. Îşi atinge bărbia cu mâna. De încheietură îi atârnă o pereche de cătuşe şi un lanţ – un lanţ rupt.

Într-un alt portret, o femeie îmbrăcată sumar stă ghemuită în faţa unei gloate furioase de bărbaţi care o ameninţă cu pietre. În tabloul următor pietrele zac la pământ inofensive, împrăştiate prin curte, la picioarele unei femei uluite şi ale unui bărbat care zâmbeşte, în timp ce stă aplecat şi desenează ceva pe nisip.

Într-o altă pictură, un paralitic îşi îndeamnă prietenii care îl poartă

pe targă, privind spre o casă înţesată de oameni, să nu se dea bătuţi, ci să încerce cu orice preţ să-şi croiască drum prin mulţime. În tabloul următor îl vedem pe tânărul cu pricina cărându-şi singur targa pe umăr, în timp ce ţâşneşte afară din casă.

Într-un tablou un orb strigă după un rabin. În următorul tablou, el se închină înaintea celui după care strigase.

Tiparul se repetă de-a lungul întregii expoziţii. Tot câte două tablouri, primul cu o persoană aflată în suferinţă şi al doilea cu o persoană ce degajă o stare de pace şi linişte. Mărturii de genul „înainte" şi „după" ale unui eveniment ce pare să marcheze iremediabil viaţa celui în cauză. În fiecare scenă înfăţişată, durerea face loc serenităţii. Descoperirea unui sens în viaţă învinge suferinţa. Strălucirea speranţei vindecă orice rană.

În mijlocul încăperii se află o pictură, una singură. Este deosebită de toate celelalte. Nu înfăţişează nici un chip, nici o siluetă umană. Artistul şi-a înmuiat pensula în străvechi profeţii şi a schiţat două lucruri simple – o trestie şi un fitil.

Nu va frânge o trestie ruptă
şi nici nu va stinge un fitil care fumegă.

Matei 12:20

Există oare ceva mai fragil decât o trestie frântă? Uită-te la trestiile frânte ce cresc pe malul apei. O tulpină care odinioară se înălţa zveltă şi viguroasă, este acum frântă şi îndoită.

Eşti şi tu o trestie frântă? A trecut multă vreme de când erai şi tu undeva sus, privind cu mândrie în jurul tău? Stăteai drept şi viguros, fără să duci lipsă de apă şi cu rădăcinile bine înfipte în solul siguranţei de sine.

Apoi s-a întâmplat ceva. Ai fost frânt în două...

de nişte cuvinte aspre
de supărarea unui prieten
de trădarea partenerului de viaţă
de propriul tău eşec
de rigiditatea normelor religioase.

Şi te-ai simţit rănit, ai început să te îndoi încet. Tulpina ta cea goală

pe dinăuntru, odinioară dreaptă şi semeaţă, s-a plecat şi şi-a ascuns capul în papura dimprejur.

Sau gândeşte-te la mucul unei lumânări. Există oare ceva mai aproape de pieire decât un fitil care abia mai fumegă? Odinioară o vâlvătaie puternică, acum o pâlpâire muribundă. Cald încă de la flacăra de ieri, azi aproape se stinge. Nu s-a răcit încă de tot, dar în nici un caz nu mai e fierbinte. A trecut multă vreme de când ardeai de atâta credinţă? Îţi aduci aminte cum revărsai lumină asupra cărării ce ţi se aşternea înainte?

Apoi a început să sufle vântul... un vânt rece, un vânt aspru. Cei din jur spuneau că ideile tale sunt o nebunie. Spuneau că visurile tale sunt prea înalte. Îşi băteau joc de tine pentru că tu cutezai să pui la îndoială obiceiuri de mult înrădăcinate.

Acest vânt continuu te-a vlăguit în cele din urmă. O, da, ai rezistat cu dârzenie pentru o clipă (sau poate o viaţă întreagă), dar suflul continuu ţi-a frânt, până la urmă, plăpânda flacără, zvârlindu-te undeva la un pas de întuneric.

Trestia frântă şi fitilul care fumegă. Societatea ştie ce are de făcut cu unul ca tine. Lumea are rezervat un loc anume pentru cei învinşi. Lumea te va frânge; lumea te va nimici cu desăvârşire.

Însă artiştii Scripturii afirmă că Dumnezeu nu va face la fel. Pânză după pânză înfăţişează atingerea blândă a unui Creator care are pus deoparte un loc special pentru învinşii şi vlăguiţii acestei lumi. A unui Dumnezeu care este prietenul inimilor rănite. A unui Dumnezeu care are grijă de visurile tale. Acesta este leit-motivul Noului Testament.

Şi tot acesta este leit-motivul expoziţiei.

Haide să ne plimbăm împreună prin galeria de artă. Să cugetăm la momentele în care Hristos li Se arată oamenilor care trec prin suferinţă. Vom vedea cum profeţiile se adeveresc. Vom vedea cum trestiile frânte îşi recapătă semeţia de odinioară şi fitilele fumegânde sunt reaprinse.

E o colecţie de tablouri impresionantă. Apropo, şi portretul tău este expus în această galerie. Haide, priveşte-l. E acolo, la capăt. Ca în toate celelalte cazuri, sunt două şevalete. Dar, spre deosebire de celelalte, pânzele acestea sunt albe. Numele tău stă scris dedesubt. Lângă şevalet, pe o masă, se află o pensulă şi tuburile cu vopsea...

Trestia frântă

Se înălţa semeaţă, plină de încredere,
Pe tulpina sa puternică.
Dar asta înainte de lovitura nemiloasă, de ploaia cea barbară.
Acum e frântă, îndoită. Vlăguită.
Tânjeşte după o mână blândă, s-o ridice, nu s-o rupă.
Visează o atingere fermă, s-o vindece, nu s-o rănească.
Tărie blândă.
Putere-ndurătoare.
Există oare-aşa o mână?

2

Nevinovată

Învingerea sentimentului de ruşine

Isus S-a dus la muntele Măslinilor. Dar dis-de-dimineaţă, a venit din nou în Templu; şi tot norodul a venit la El. El a şezut jos, şi-i învăţa. Atunci cărturarii şi Fariseii I-au adus o femeie prinsă în preacurvie. Au pus-o în mijlocul norodului, şi I-au zis lui Isus: „Învăţătorule, femeia aceasta a fost prinsă chiar când săvârşea preacurvia. Moise, în Lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei: Tu, deci, ce zici?" Spuneau lucrul acesta ca să-L ispitească şi să-L poată învinui.

Dar Isus S-a plecat în jos, şi scria cu degetul pe pământ. Fiindcă ei nu încetau să-L întrebe, El S-a ridicat în sus, şi le-a zis: „Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea." Apoi S-a plecat iarăşi, şi scria cu degetul pe pământ.

Când au auzit ei cuvintele acestea, s-au simţit mustraţi de cugetul lor, şi au ieşit afară, unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni, până la cei din urmă. Şi Isus a rămas singur cu femeia, care stătea în mijloc. Atunci S-a ridicat în sus; şi, când n-a mai văzut pe nimeni decât pe femeie, Isus i-a zis: „Femeie, unde sunt pârâşii tăi? Nimeni nu te-a osândit?"

„Nimeni, Doamne", I-a răspuns ea. Şi Isus i-a zis: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te, şi să nu mai păcătuieşti."

Ioan 8:1-11

Nici Eu nu te osândesc.
IOAN 8:11

REBECCA THOMPSON a căzut de pe Podul Fremont Canyon de două ori. Şi a murit de fiecare dată. Prima căzătură i-a frânt inima; cea de-a doua i-a frânt gâtul.

Avea doar optsprezece ani când, împreună cu sora ei, de unsprezece ani, a fost răpită de doi huligani în apropierea unui magazin din Casper, Wyoming. Aceştia le-au urcat pe cele două fete într-o maşină şi le-au dus spre sud-vest, la o depărtare de cincizeci de kilometri, pe podul Fremont Canyon, un gigant din grinzi de oţel suspendat la o înălţime de 30 de metri deasupra râului North Platte.

Acolo cei doi au bătut-o cu bestialitate pe Rebecca şi au violat-o. Fata a reuşit să-i convingă să nu se atingă de sora ei, Amy. Amândouă au fost însă aruncate de pe pod, în hăul de dedesubt. Amy s-a izbit de una din stâncile de pe marginea râului şi a murit, dar Rebecca a căzut undeva pe mal, de unde a fost proiectată în apa adâncă a râului.

Având şoldul fracturat în cinci locuri, s-a căznit să ajungă la mal. Pentru a se apăra de frig, s-a adăpostit între două stânci şi a aşteptat să se crape de ziuă.

Dar Rebecca n-a mai avut parte de lumină. E adevărat, soarele a răsărit şi fata a fost salvată. Medicii i-au tratat rănile, iar atacatorii au fost prinşi şi aruncaţi la închisoare. Viaţa şi-a continuat cursul, dar pentru ea lumina n-a mai venit.

Întunericul acelei nopţi de coşmar nu s-a mai risipit. Ea nu a reuşit niciodată să mai iasă din acel canion. Astfel că în septembrie 1992, cu nouăsprezece ani mai târziu, s-a întors pe pod, în locul cu pricina.

Ignorând rugăminţile iubitului său, s-a urcat în maşină şi a zburat cu o viteză de 100 de kilometri pe oră către râul Nort Platte. Avându-i alături pe fiica sa, în vârstă de doi ani, şi pe iubitul său, a stat pe marginea Podului Fremont Canyon şi a plâns amarnic. Printre lacrimi, le-a istorisit din nou trista poveste. Iubitul ei nu voia ca fetiţa să-şi vadă mama plângând, aşa că a dus-o în maşină.

Atunci a auzit trupul Rebeccăi căzând cu zgomot în apele râului.

Acela a fost momentul în care Rebecca a murit pentru a doua oară. Pentru ea, soarele nu a mai răsărit niciodată peste întunericul nopţii. De ce? Ce a alungat lumina din viaţa ei?

Teama? Se prea poate. Ea depusese mărturie împotriva celor doi bărbaţi, identificându-i în sala de judecată. Unul dintre cei doi ucigaşi îi aruncase o privire batjocoritoare, rânjind şi trecându-şi un deget prin dreptul gâtlejului în semn de ameninţare. În ziua morţii ei, cei doi fuseseră audiaţi pentru a fi eliberaţi condiţionat. Probabil că teama unei eventuale întâlniri cu ei a copleşit-o.

Să fi fost vorba de furie? Furie împotriva celor care o violaseră? Furie împotriva comisiei care admisese eliberarea condiţionată a criminalilor? Furie împotriva propriei persoane pentru miile de coşmaruri care au urmat după ziua aceea blestemată? Sau furie împotriva lui Dumnezeu pentru prăpastia care, pe zi ce trecea, se căsca tot mai adâncă şi pentru întunericul tot mai negru, care nu se mai risipea ca să facă loc zorilor?

Să fi fost vorba de un sentiment de vinovaţie? Unii cred că da. În ciuda zâmbetului ei atrăgător şi al personalităţii ei plăcute, prietenii erau de părere că Rebecca era măcinată de gândul chinuitor că ea supravieţuise, în timp ce sora ei îşi pierduse viaţa.

Să fi fost vorba de ruşine? Toţi cunoscuţii săi, precum şi mii de necunoscuţi ştiau fiecare amănunt al tragediei prin care trecuse. Stigmatul pe care-l purta o marca tot mai adânc cu fiecare nou articol apărut în ziar. Fusese violată. Fusese batjocorită. Şi încercase din răs-

puteri să supravieţuiască şi să-şi şteargă din minte orice amintire... dar nu reuşise.

Astfel că, nouăsprezece ani mai târziu, s-a întors pe pod, la locul faptei.

Prăpastia ruşinii este foarte adâncă. Torentele nesfârşite de vinovăţie. Stâncile abrupte, de culoarea morţii. Ecourile ţipetelor ce nu mai contenesc. Astupă-ţi urechile cu mâinile. Stropeşte-te cu apă pe faţă. Nu mai privi peste umăr. Încearcă din toate puterile să laşi în urmă nenorocirile trecutului – tentaculele acestora sunt mai lungi decât speranţa ta. Ele te trag înapoi, aducându-te iar pe podul durerii, ca să te facă de ruşine încă o dată şi încă o dată...

Dacă ar fi fost vina ta, ar fi fost altfel. Dacă ai fi fost vinovată în vreun fel, ţi-ai fi putut cere iertare. Dacă ai fi căzut în prăpastie din vina ta, tu ai fi fost răspunzătoare. Dar nu ai avut nici o vină. Ai fost o victimă.

Uneori sentimentul de ruşine este ţinut secret. Ai ajuns la disperare din cauza soţului abuziv. Ai fost molestată de un părinte pervers. Sau sedusă de şeful de la serviciu, care te are la mână cu un secret jenant. Nu ştie nimeni altcineva. Ştii doar tu, dar e de ajuns.

Alteori sentimentul de ruşine este expus public. Eşti marcat de un divorţ pe care nu l-ai dorit. Atins de o boală la care nu te-ai fi gândit vreodată. Afectat de un handicap pe care nu tu l-ai cauzat. Şi indiferent dacă citeşti dispreţul în ochii celor din jur sau totul e doar în mintea ta, trebuie să te obişnuieşti cu gândul acesta – că porţi un stigmat: fie că eşti divorţat, infirm, orfan sau bolnav de SIDA.

Indiferent că e secret sau public, sentimentul de ruşine e dureros. Şi definitiv, dacă nu munceşti în acest sens. Dacă nu cauţi ajutor, pentru tine nu se va mai face niciodată lumină.

Nu te mira dacă îţi spun că există o Rebecca Thompson în fiecare orăşel şi poduri Fremont în toate localităţile. Există multe femei de genul Rebeccăi şi în Biblie. De fapt, sunt atât de multe încât ai impresia că paginile Scripturii abundă în povestiri despre ele. Vei întâlni câteva chiar în cartea de faţă. Fiecare dintre ele s-a izbit de fundul dur al prăpastiei ruşinii.

Există însă o femeie a cărei poveste le înmănunchează pe toate cele-

lalte. O poveste despre cădere. O poveste despre abuzuri. O poveste despre ruşine.

Şi o poveste despre iertare, totodată.

Iat-o, ea e, femeia care stă în mijlocul cercului. Bărbaţii aceia din jurul ei sunt liderii religioşi. Sau fariseii, cum li se mai spune. Autointitulaţii păzitori ai regulilor de conduită. Iar celălalt bărbat, acela îmbrăcat în veşminte sărăcăcioase, care stă aşezat pe pământ şi priveşte la chipul femeii, acela este Isus.

Isus îi învăţa pe oameni.

Femeia se făcuse vinovată de adulter.

Iar fariseii au hotărât să-i pedepsească pe amândoi.

„Învăţătorule, femeia aceasta a fost prinsă chiar când săvârşea preacurvia" (Ioan 8:4). Acuzaţia a făcut să vuiască zidurile sălii de judecată.

„Prinsă chiar când săvârşea preacurvia." Suficient încât să te facă să roşeşti. Porţile s-au deschis cu brutalitate. Măştile au fost smulse.

„Chiar când săvârşea." Când strângea în braţe. Chiar în acel moment. Când îmbrăţişa.

„Prinsă." Aha! Ce se întâmplă aici? Bărbatul acesta nu e soţul tău. Pune ceva pe tine! Ştim noi ce-i de făcut cu femei de teapa ta!

Într-o clipită ea este smulsă din intimitatea pasiunii şi expusă oprobiului public. La ferestre se înghesuie capetele curioşilor, în timp ce oamenii legii o împing pe străzi. Câinii latră. Vecinii îşi întorc capetele. Întregul oraş asistă la scenă. Ea îşi ascunde goliciunea sub un văl pe care îl ţine strâns în jurul umerilor.

Dar nimic nu poate să-i ascundă ruşinea.

De acum înainte va fi cunoscută drept femeia adulteră. Când va merge la piaţă femeile vor şuşoti. Ori de câte ori îşi va face apariţia, capetele se vor întoarce după ea. De câte ori îi va fi pomenit numele, oamenii îşi vor aduce aminte.

Oamenii îşi amintesc cu uşurinţă de eşecurile morale ale semenilor lor.

Mascarada fariseilor, deşi de o gravitate mai mare, trece însă neob-

servată. Fapta femeii este ruşinoasă, dar fapta fariseilor este de-a dreptul mizerabilă. Potrivit legii, adulterul se pedepsea cu moartea, cu condiţia ca doi martori să fi asistat la nelegiuire. Trebuia să existe doi martori.

Întrebare: cum se poate ca doi martori să asiste la actul de adulter? Care sunt şansele ca doi oameni să dea, în zorii zilei, peste o pereche ce schimbă îmbrăţişări şi sărutări interzise? Foarte puţin probabil. Dacă totuşi se întâmplă una ca asta, se prea poate să nu fie vorba de o coincidenţă.

Ne întrebăm, aşadar. Cât timp au privit bărbaţii aceia pe furiş, pe fereastră, înainte să dea buzna înăuntru? Câtă vreme au stat la pândă după perdea, înainte să intre în casă?

Dar cum rămâne cu bărbatul în cauză? Adulterul implică doi participanţi. Cu el ce s-a întâmplat? E posibil ca el să fi scăpat basma curată?

Probele existente nu prea lasă loc de dubii. A fost o capcană. Ea a fost prinsă asupra faptului. Dar în curând îşi va da seama că nu ea este captura urmărită – ea este doar momeala.

„Moise, în Lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei: Tu dar ce zici?“ (versetul 5).

Cam infatuaţi, aceşti susţinători ai standardelor morale înalte. Cam plini de sine, aceşti mânuitori ai dreptăţii. Ăsta va fi un moment pe care şi-l vor aminti multă vreme, dimineaţa în care l-au încolţit şi l-au doborât pe Nazarinean.

Dar femeia? Ei bine, ea e lipsită de importanţă. Un biet pion în jocul lor. Viitorul ei? Nu contează. Reputaţia ei? Cui îi pasă dacă va fi distrusă? Ea nu e decât un element necesar, dar nicidecum indispensabil, al planului lor.

Femeia priveşte în pământ. Părul transpirat îi cade pe umeri. Lacrimi fierbinţi îi şiroiesc pe obraji, din cauza loviturii suferite. Stă cu buzele strânse şi fălcile încleştate. Ştie prea bine că i s-a întins o capcană. Nu are de ce să-şi ridice privirea. Nu va zări nici un semn de bunătate. Se uită la pietrele din mâinile lor. Pumnii le sunt încleştaţi pe acestea cu atâta putere încât vârfurile degetelor li s-au albit.

Se gândeşte la un moment dat să o ia la fugă. Dar încotro? Ar putea

cere ajutor. Dar cui? Ar putea să-şi nege fapta, dar a fost văzută de prea mulţi. Ar putea să le cerşească mila, dar bărbaţii aceştia sunt neîndurători.

Femeia nu are nici o cale de scăpare.

Te-ai aştepta ca Isus să Se ridice în picioare şi să îi condamne pe aceşti făţarnici. Dar El nu o face. Ţi-ai dori ca El să o ia pe femeie şi să plece amândoi în Galileea. Dar nu se întâmplă nici asta. Îţi închipui că va apărea un înger sau că se va auzi o voce din cer sau că pământul se va cutremura. Dar nu, nu se petrece nimic de genul ăsta.

Şi de data asta, reacţia Lui este una subtilă.

Însă şi de data asta mesajul Lui este cât se poate de clar.

Ce face Isus? (Dacă ştii deja, prefă-te că nu ştii şi lasă-te surprins.)

Isus desenează pe nisip.

El Se apleacă şi desenează ceva în praful de pe jos. Acelaşi deget care a gravat în piatră poruncile de pe Muntele Sinai şi care a scris avertismentul de pe zidul împăratului Belşaţar acum desenează ceva în nisipul de pe jos. Şi, în timp ce desenează, vorbeşte în felul următor: „Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea" (versetul 7).

Cei mai tineri privesc la cei mai vârstnici. Cei mai vârstnici privesc în adâncul inimii lor. Ei sunt primii care lasă să le cadă pietrele din mâini. În timp ce se pregătesc să plece, îi urmează şi cei mai tineri, care erau atât de plini de sine din cauza crezurilor moştenite din bătrâni. Nu se aude nici un sunet, în afară de zgomotul sec al pietrelor lăsate să cadă şi de târşâitul picioarelor ce se îndepărtează.

Isus şi femeia rămân singuri. După plecarea juraţilor, sala de judecată se transformă în camera judecătorului, iar femeia îşi aşteaptă verdictul. *Cu siguranţă, urmează o predică. Fără îndoială, o să-mi spună să-mi cer iertare.* Însă judecătorul nu zice nimic. Stă tot cu capul plecat, probabil continuă să deseneze pe nisip. Când o vede, pare surprins să constate că e tot acolo.

„Femeie, unde sunt pârâşii tăi? Nimeni nu te-a osândit?"

Ea Îi răspunde: „Nimeni, Doamne."

Atunci Isus îi spune: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te şi să nu mai păcătuieşti" (versetele 10-11).

Dacă te-ai întrebat vreodată cum reacţionează Dumnezeu când tu greşeşti, înrămează-ţi cuvintele acestea şi atârnă-le pe perete. Citeşte-le. Chibzuieşte la ele. Hrăneşte-te cu ele. Îngenunchează înaintea lor şi lasă-le să-ţi scalde sufletul.

Sau, şi mai bine, ia-L cu tine pe Isus în prăpastia propriei tale ruşini. Invită-L să vină cu tine, înapoi la Podul Fremont din viaţa ta. Lasă-L să stea alături de tine în timp ce depeni încă o dată amintirea celor petrecute în cele mai negre nopţi ale sufletului tău.

Şi apoi ascultă. Ascultă cu atenţie. El îţi vorbeşte.

„Nu te osândesc."

Şi priveşte. Priveşte cu atenţie. El îţi scrie. Îţi lasă un mesaj. Nu în nisip, ci pe o cruce.

L-a scris nu cu mâna, ci cu sângele Lui.

Mesajul Lui e compus dintr-un cuvânt: nevinovat.

3

Nu rata petrecerea

Temniţa amărăciunii

Fiul cel mai mare era la ogor. Când a venit şi s-a apropiat de casă, a auzit muzică şi jocuri. A chemat pe unul din robi, şi a început să-l întrebe ce este. Robul acela i-a răspuns: „Fratele tău a venit înapoi, şi tatăl tău a tăiat viţelul cel îngrăşat, pentru că l-a găsit iarăşi sănătos şi bine." El s-a întărâtat de mânie, şi nu voia să intre în casă. Tatăl său a ieşit afară, şi l-a rugat să intre. Dar el, drept răspuns, a zis tatălui său: „Iată, eu îţi slujesc ca un rob de atâţia ani, şi niciodată nu ţi-am călcat porunca; şi mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied să mă veselesc cu prietenii mei; iar când a venit acest fiu al tău, care ţi-a mâncat averea cu femeile desfrânate, i-ai tăiat viţelul cel îngrăşat." „Fiule", i-a zis tatăl, „tu întotdeauna eşti cu mine, şi tot ce am eu este al tău. Dar trebuia să ne veselim şi să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort, şi a înviat, era pierdut şi a fost găsit."

Luca 15:25-32

El [fiul cel mai mare] *s-a întărâtat de mânie,*
şi nu voia să intre în casă.
LUCA 15:28

CAZUL fratelui mai mare.

Un caz dificil tocmai pentru că fratele în cauză părea a fi perfect. Camera lui era mereu curată, şi nasul, la fel. Respecta regulile şi îşi plătea toate datoriile. Referinţele sale? Impecabile. Debitele sale? Nule. Iar devotamentul? În vreme ce fratele său îşi făcea de cap, el era acasă şi se îngrijea de recoltă.

Pe dinafară părea a fi tot ce-şi poate dori un tată. Dar pe dinăuntru era acru şi găunos. Ros de invidie. Măcinat de furie. Orbit de amărăciune.

Vă amintiţi povestea. Probabil că este cea mai cunoscută dintre toate pildele spuse de Isus. Este ultima dintre cele trei parabole prezentate în capitolul 15 al cărţii Luca, trei parabole ce se încheie cu trei petreceri.

Prima parabolă vorbeşte despre un păstor care îşi găseşte oaia pierdută. Avea încă nouăzeci şi nouă de oi în afară de aceasta. Ar fi putut să se resemneze şi să o treacă la capitolul pierderi. Însă păstorii nu gândesc ca nişte oameni de afaceri. Aşa că a pornit în căutarea oii. Când a găsit-o, a adus-o înapoi, la restul turmei, i-a dat să mănânce iarbă proaspătă şi a dat o petrecere în cinstea acestui eveniment.

A doua petrecere a avut loc în faţa casei unei femei. O gospodină a pierdut un ban. Nu era singurul ei ban, deşi aşa s-ar fi zis după cum a

reacţionat. A mutat mobila, a luat mătura şi a scotocit prin toată casa până a găsit banul pierdut. Iar când l-a găsit a ieşit pe uliţă strigând în gura mare şi şi-a invitat vecinele la petrecere, ca să se bucure împreună.

Apoi urmează pilda fiului rătăcitor. A fiului care, frângându-i inima tatălui său, şi-a luat partea ce i se cuvenea din moştenire şi a plecat în lume. El şi-a vândut propria demnitate pe o sticlă de băutură şi respectul de sine în schimbul unei vieţi de desfrâu. Dar vine o vreme de restrişte şi tânărul decide să se întoarcă acasă. El nădăjduieşte că tatăl său îi va da o slujbă la fermă şi o locuinţă deasupra garajului. Descoperă însă că tatăl său îi ţinuse în tot acest timp un loc la masă şi o lumină aprinsă pe verandă în fiecare noapte.

Tatăl este atât de fericit să-şi vadă fiul, că nici nu vă vine să credeţi ce face. Chiar aşa! Dă o petrecere! Noi, oameni risipitori şi iubitori de distracţie, admirăm gestul lui, dar fiul cel mare se înfurie.

„El s-a întărâtat de mânie" (versetul 28). Nu-i greu de priceput motivul mâniei sale. „Deci asta trebuie să facă cineva ca să aibă parte de apreciere în familia asta? Te îmbeţi, îţi risipeşti toţi banii, iar consecinţa este că se dă o petrecere în cinstea ta?" Prin urmare, el preferă să stea afară şi să mormăie îmbufnat.

Am făcut şi eu aşa o dată. Am făcut pe îmbufnatul la o petrecere. La o petrecere de Crăciun. Eram în clasa a patra. La vârsta asta o petrecere e un eveniment însemnat, mai ales dacă se lasă şi cu cadouri. Ne scriseserăm cu toţii numele pe câte un bileţel. Întrucât nu aveai de unde să ştii la cine nimerise biletul cu numele tău, trebuia să spui cu voce tare ce-ţi doreai să primeşti. Nu am ratat ocazia. Îmi doream un „Al şaselea deget" – un pistol de jucărie care încăpea perfect în deschizătura mâinii şi arăta întocmai ca un deget. (Nu vă mint, chiar exista aşa ceva!)

În fine, a sosit şi ziua cadourilor. Eram sigur că aveam să-mi primesc pistolul. Toţi colegii de clasă auziseră care îmi era dorinţa. Am început să despachetez frenetic, sfâşiind ambalajul şi... ştiţi ce am primit? Articole de papetărie cu motive în gen western. Coli de hârtie şi plicuri cu câte un căluţ desenat pe fiecare dintre cele patru colţuri. Câh! Chestii rămase probabil de la Crăciunul din anul trecut. Doar băieţii de zece

ani nu scriu scrisori! Ce avusese în minte individul respectiv? Cu siguranţă că una dintre mămici uitase cu desăvârşire de cadou până în dimineaţa asta, aşa că a deschis dulapul şi a tot scotocit, bombănind întruna, până când a dat peste chestiile respective.

Legaţi-mă de mâini şi de picioare şi aruncaţi-mă în râu! Mă simţeam de-a dreptul nenorocit. Eram tare supărat. Aşa că n-am luat parte la petrecere. Am fost acolo, dar am stat îmbufnat tot timpul.

La fel a procedat şi fratele cel mare. Şi el avea impresia că este victima unei nedreptăţi. Când tatăl său a ieşit afară să-l caute, fiul a început să-i înşire toate suferinţele pe care le îndurase de-a lungul timpului. Dacă l-ai fi auzit, ai fi zis că necazurile lui începuseră din clipa în care venise pe lume.

„Iată, eu îţi slujesc ca un rob de atâţia ani, şi niciodată nu ţi-am călcat porunca; şi mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied să mă veselesc cu prietenii mei; iar când a venit acest fiu al tău, care ţi-a mâncat averea cu femeile desfrânate, i-ai tăiat viţelul cel îngrăşat“ (versetele 29-30).

Se pare că amândoi fiii au trăit în noroi. Unul din ei în noroiul răzvrătirii – celălalt în noroiul autocompătimirii. Mezinul s-a întors acasă. Fratele cel mare însă n-a făcut-o. El se bălăceşte încă în noroi. El rosteşte aceleaşi cuvinte pe care le-ai rostit şi tu când băiatul vecinilor a primit cadou o bicicletă, iar tu nu. Nu-i drept!

La fel a spus şi Wanda Holloway din Channelview, Texas. Când şi-a dat seama că fiica ei în vârstă de paisprezece ani nu va fi selecţionată pentru echipa de majorete, Wanda s-a înfuriat. A decis să se răzbune. A angajat un ucigaş plătit care s-o omoare pe mama principalei concurente a fiicei sale, sperând ca asta s-o demoralizeze pe fată în aşa hal încât fiica ei să-i ia locul în echipă. Asta ţi se va întâmpla şi ţie dacă te laşi pradă amărăciunii. Te va face să-ţi dai foc la casă ca să omori un nenorocit de şobolan.

Din fericire, planul ei a dat greş şi Wanda Holloway a fost arestată. A fost condamnată la cincisprezece ani de închisoare. Nu era însă nevoie să o arunce după gratii ca s-o întemniţeze. Amărăciunea în sine este o temniţă.

Neagră şi rece, amărăciunea închide orice portiţă de scăpare. Părţile

implicate sunt măcinate de resentimente. Un şuvoi de furie mâloasă le înţepeneşte picioarele. Mirosul respingător al trădării pluteşte în aer şi le injectează ochii. Un nor de autocompătimire ascunde vederii portiţa de scăpare de deasupra capetelor lor.

Fă un pas în faţă şi priveşte-i pe captivi. Victimele sunt legate cu lanţuri de pereţi. Victimele trădării. Victimele abuzului. Victimele guvernului, ale sistemului, ale armatei, ale lumii, în general. Trag de lanţuri în timp ce se tânguie, cu voci tot mai stridente. Se tânguie îndelung şi răsunător.

Cârtesc. Sunt furioşi pe aceia care au obţinut ceea ce ei n-au fost în stare.

Sunt nemulţumiţi. Lumea întreagă e împotriva lor.

Aduc acuzaţii. Portretele duşmanilor lor sunt transformate în ţinte ce atârnă pe perete.

Se laudă. „Eu am respectat regulile. Am jucat corect... de fapt, am jucat mai bine ca toţi ceilalţi."

Se vaită. „Nimeni nu mă ascultă. Nimeni nu-şi aduce aminte de mine. Nimănui nu-i pasă de mine."

Furie. Nemulţumire. Acuzaţii. Aroganţă. Văicăreală. Puneţi laolaltă toate aceste cuvinte şi termenul care rezultă este a-m-ă-r-ă-c-i-u-n-e. Dacă le regăsiţi pe toate într-o anumită persoană, acea persoană se află într-un cavou – în temniţa amărăciunii.

Temniţa, adâncă şi întunecată, te ademeneşte să păşeşti înăuntru.

Ai putea s-o faci, ştii prea bine. Ai suferit îndeajuns. Ai fost trădat de prea multe ori. Ai în spate un lanţ întreg de refuzuri, nu-i aşa? Ai fost uitat pe dinafară, lăsat în urmă, sau ţinut afară, în frig? Ei bine, eşti un candidat nimerit pentru temniţă.

Poţi alege, aşa cum au făcut mulţi alţii, să te legi cu lanţuri de suferinţa ta.

Sau poţi alege, aşa cum au făcut alţii, mai puţini la număr, să dai la o parte suferinţa înainte ca ea să se transforme în ură. Poţi alege să mergi şi tu la petrecere. Ai şi tu un loc la masă. Numele tău stă scris pe un bileţel, lângă farfurie. Dacă eşti copilul lui Dumnezeu, nimeni nu-ţi poate fura locul ce îţi aparţine.

Este întocmai ceea ce i-a spus tatăl fiului cel mare. „Fiule, tu întotdeauna eşti cu mine, şi tot ce am eu este al tău" (versetul 31).

Şi este întocmai ceea ce Tatăl îţi spune ţie. Ce face Dumnezeu în privinţa amărăciunii tale? Îţi reaminteşte că ceea ce ai este mult mai important decât ceea ce nu ai. Tu ai o relaţie cu Dumnezeu. Nimeni nu-ţi poate lua asta. Nimeni nu se poate atinge de lucrul acesta.

Sănătatea ţi-o poţi pierde la un moment dat şi banii pot să-ţi fie furaţi – dar locul tău la masa lui Dumnezeu este veşnic.

Fratele mai mare era amărât din cauză că el se concentrase asupra a ceea ce nu avea şi uitase ce avea. Tatăl său i-a reamintit – atât lui, cât şi nouă – că toate lucrurile sale îi aparţineau, şi aşa fusese mereu. Avea o slujbă. O locuinţă. Un nume. O moştenire. Singurul lucru de care nu avusese parte era lumina reflectoarelor. Şi din cauză că nu era dispus să împartă lucrul acesta cu altcineva – a preferat să nu meargă la petrecere.

E nevoie de curaj să laşi la o parte invidia şi să te bucuri de reuşita unui adversar. Vreţi să vă dau exemplul unei persoane care a procedat aşa?

Abraham Lincoln stă în picioare, în faţa câtorva mii de perechi de ochi. Un Abraham Lincoln stânjenit. Stânjeneala i se trage nu de la gândul că trebuie să rostească discursul său inaugural, ci de la eforturile ambiţioase ale unor croitori bine intenţionaţi. Nu e obişnuit cu ţinuta aceasta pretenţioasă – un veston negru, impozant, o vestă de mătase, pantaloni negri şi o pălărie înaltă, foarte elegantă. În mână ţine un baston din abanos, a cărui măciulie, de mărimea unui ou, e confecţionată din aur curat.

Se apropie de podium cu pălăria într-o mână şi cu bastonul în cealaltă. Nu ştie ce să facă cu nici unul dintre aceste obiecte. În tăcerea apăsătoare ce se lasă după ropotul de aplauze şi înainte de începerea discursului, caută cu privirea un loc unde să pună lucrurile respective. În cele din urmă se hotărăşte să rezeme bastonul de bara grilajului, dar cu pălăria tot nu ştie ce să facă. Ar putea să o pună jos, pe podium, dar ar ocupa prea mult spaţiu. Poate pe podea... nu, e prea murdar.

Chiar în clipa aceea, un bărbat păşeşte spre el şi îi ia pălăria, apoi se întoarce la locul său şi ascultă cu atenţie cuvintele lui Lincoln.

Cine să fie insul respectiv? Cel mai bun prieten al lui Lincoln. Referindu-se la acesta, preşedintele a spus: „El şi cu mine suntem cei mai buni prieteni din lume."

Omul acesta a fost unul dintre cei mai înfocaţi susţinători ai preşedintelui Lincoln, încă din primii ani ai mandatului său. Lui i s-a acordat onoarea de a o însoţi pe doamna Lincoln la marele bal de inaugurare. Când vâltoarea războiului civil a început să dea în clocot, mulţi dintre prietenii lui Lincoln au dat bir cu fugiţii, dar acesta a rămas pe poziţie. El şi-a demonstrat devotamentul străbătând sudul ţării ca ambasador al lui Lincoln, promovând mesajul de pace al acestuia. I-a implorat pe sudişti să nu se desprindă de statul american, iar pe cei din nord să-l susţină pe preşedinte.

Eforturile sale au fost intense, dar valul de mânie era şi mai intens. Ţara s-a divizat, iar războiul civil a însângerat întreaga naţiune. Prietenul lui Lincoln a murit înainte să asiste la toate acestea. El s-a stins după trei luni de la debutul mandatului lui Lincoln. Istovit de atâtea călătorii, trupul lui n-a mai avut putere să lupte cu febra şi Lincoln a rămas singur să ţină piept războiului.

La primirea veştii morţii prietenului său, Lincoln a plâns fără reţinere şi a ordonat ca steagul Casei Albe să fie coborât în bernă. Unii sunt de părere că prietenul lui Lincoln ar fi fost numit vicepreşedinte la ale-gerile din 1864 şi, prin urmare, după asasinarea lui Lincoln, Marele Deschizător de drumuri i-ar fi luat locul.

Nimeni nu va şti vreodată ce s-ar fi întâmplat. Ce ştim însă cu siguranţă este că Lincoln a avut un prieten adevărat. Şi ne putem imagina de câte ori amintirea lui va fi încălzit atmosfera glacială din Biroul Oval. Acest om a fost un adevărat model de prieten.

De asemenea, a fost un model în ce priveşte iertarea.

Omul acesta ar fi putut la fel de bine să fie duşmanul lui Lincoln. Cu mult timp înainte ca el şi Lincoln să devină camarazi, cei doi fuseseră adversari – doi politicieni urmărind acelaşi obiectiv. Din nefericire, polemicile dintre ei sunt mai cunoscute decât prietenia lor. Polemicile dintre Abraham Lincoln şi bunul său prieten, Stephen A. Douglas.

Dar în ziua victoriei lui Lincoln, Douglas a lăsat deoparte diferendele dintre ei şi i-a ţinut pălăria preşedintelui. Spre deosebire de fratele mai mare, Douglas a avut o perspectivă mai înaltă. Şi spre deosebire de fratele mai mare, el a luat parte la petrecere.

Ar fi înţelept din partea noastră să procedăm la fel. Ar fi înţelept să ne înălţăm deasupra suferinţei noastre. Căci dacă facem aşa, vom lua parte, în final, la petrecerea Tatălui. O petrecere care să fie încununarea tuturor celorlalte petreceri. O petrecere la care nu va admis nici un îmbufnat.

De ce nu vii şi tu să te distrezi alături de ceilalţi?

4

Când nu te înţelegi cu restul familiei

Cum să te porţi cu rudele dificile

Căci oricine face voia lui Dumnezeu,
acela Îmi este frate, soră şi mamă.
MARCU 3:35

SPUNEŢI-MI care e cuvântul cheie ce descrie un membru al familiei voastre care vă agasează."

Le-am adresat această întrebare câtorva prieteni de-ai mei, în timp ce luam prânzul împreună. M-au privit de parcă aş fi căzut în cap. Aşa că le-am dat nişte explicaţii.

„Întâlnesc mereu oameni care au probleme cu vreo rubedenie. Fie mama-soacră este o scorpie, fie unchiul cutare e un neisprăvit, fie tatăl se poartă de parcă fiul sau fiica sa nici nu ar exista."

La auzul acestora fiecare a dat din cap aprobator. Acum începeau să priceapă la ce mă referisem. Iar cuvântul cheie căpăta contur.

„Am eu o descriere potrivită", a început unul. „Un parazit lipit de gâtul meu. Nevastă-mea are un frate care nu munceşte nimic şi are mereu pretenţia să-l ajutăm."

„Un cactus îmbrăcat în cămaşă de mătase", a spus altul. „Maică-mea. Pare foarte drăguţă. Toată lumea are impresia că e grozavă, dar dacă te apropii un pic de ea îţi dai seama că e înţepătoare, seacă şi... lipsită de viaţă."

„O coloană de marmură", iată cum a descris-o altul pe mătuşa sa. Demnă, cu un aer aristocrat, dar cu nasul pe sus şi foarte dură.

„Păpuşa de smoală din Br'er Rabbit", a zis altcineva. Toţi au pri-

ceput aluzia, în afară de mine. Nu îmi aminteam de povestea cu Br'er Rabbit. Le-am cerut să mi-o istorisească, pe scurt. Wily Fox, o vulpe, i-a jucat o festă lui Br'er Rabbit, un iepure. Vulpea făcuse o păpuşă din smoală şi o lipise la marginea drumului, pe caldarâm. Când iepurele a văzut păpuşa de smoală a crezut că era o făptură în carne şi oase şi s-a oprit să arunce o privire.

A început să-i vorbească, dar interlocutorul său nu-i răspundea. Tăcerea păpuşii de smoală l-a enervat pe iepure. Nu putea suporta să fie în compania cuiva şi să nu comunice cu persoana respectivă. Aşa că, în culmea frustrării, a lovit păpuşa de smoală şi mâna i s-a lipit de ea. A lovit-o din nou, cu cealaltă mână şi, după cum aţi ghicit, a păţit acelaşi lucru.

„Asta ni se întâmplă cu rudele nesuferite", mi-a explicat cel care folosise drept exemplu fabula de mai sus. „Suntem legaţi, fără să vrem, de cineva cu care nu putem comunica sub nici o formă."

Legaţi, ăsta e cuvântul. Doar nu-i vorba de un vecin, ca să te poţi muta în altă parte, sau de un angajat, ca să-l poţi da afară. E vorba de un membru al familiei. Poţi să-ţi alegi prietenii, dar nu poţi... mă rog, ştiţi ce vreau să spun.

De fapt, sunt convins că ştiţi foarte bine ce vreau să spun.

Probabil că ai şi tu o păpuşă de smoală în viaţa ta, cineva cu care nu poţi discuta, dar nici nu poţi să-l scoţi din viaţa ta. O mamă care se vaită întruna, un unchi care îşi soarbe supa sau o soră care face pe deşteaptă. Un tată care aşteaptă şi în ziua de azi să-ţi găseşti o slujbă serioasă sau o soacră care nu pricepe nici în ruptul capului de ce s-a măritat fiică-sa cu tine.

Relaţii de tipul păpuşii de smoală – sunteţi legaţi unul de celălalt dar fiecare trage în altă direcţie.

E asemenea unui lift plin până la refuz. Oameni strânşi laolaltă în mod întâmplător, pentru o scurtă bucată de vreme, fără să comunice între ei decât strictul necesar. Singura deosebire e că, până la urmă, vei coborî din lift şi nu-i vei mai vedea niciodată pe acei indivizi – ceea ce nu se întâmplă în cazul rudelor dificile. Întruniri în familie, Crăciun, Ziua Recunoştinţei, nunţi, înmormântări – de fiecare dată persoana în cauză va fi prezentă.

Iar ţie îţi vor trece prin cap cele mai grele întrebări. De ce e viaţa atât de complicată la capitolul familie? Dacă există cineva din partea căruia te aştepţi să-i pese de nevoile tale, acel cineva e tocmai familia. Atunci când suferim din punct de vedere fizic, ne dorim ca familia să ne fie alături. Atunci când suntem în impas pe plan emoţional, ne dorim ca familia să ştie lucrul acesta.

Dar uneori cei din familie se poartă ca şi când nu ar şti ce se petrece. Uneori se poartă de parcă nu le-ar păsa câtuşi de puţin.

În cartea sa intitulată *Oameni neobişnuiţi*, Joyce Landorf spune povestea unei femei de treizeci de ani care află că trebuie să fie supusă unei operaţii de mastectomie. Ea şi mama ei aveau o relaţie destul de rece, aşa că tânăra nu ştia cum să-i dea vestea. Într-o zi, în timpul prânzului, se hotărăşte să-i dezvăluie adevărul. „Mamă, tocmai am aflat că trebuie să fac o operaţie de mastectomie."

Mama nu a zis nimic. Fiica a întrebat-o dacă auzise ce-i spusese. Mama a dat din cap. După care, foarte liniştită, a schimbat subiectul, spunând: „Ştii, sora ta are cea mai bună reţetă de salată de pui."

Ce-i de făcut atunci când oamenii care îţi sunt cei mai apropiaţi aleg să te ţină la distanţă? Atunci când te înţelegi mult mai bine cu străinii decât cu membrii propriei tale familii?

Oare ce zice Isus despre felul în care trebuie să ne purtăm cu rudele dificile? Există vreun exemplu în care Isus să aducă mângâiere unei familii suferinde? Da, există.

Exemplul propriei Sale familii.

Poate te surprinde să afli că Isus a avut o familie dificilă. De fapt, poate te surprinde pur şi simplu să afli că Isus a avut familie! Poate nu ştiai că Isus a avut fraţi şi surori. Ei bine, a avut. Citându-i pe concetăţenii lui Isus care făceau comentarii negative la adresa Sa, Marcu a scris: „Nu este [Isus] tâmplarul, feciorul Mariei, fratele lui Iacov, al lui Iose, al lui Iuda şi al lui Simon? Şi nu sunt surorile Lui aici între noi?" (Marcu 6:3).

Şi poate te surprinde să afli că familia Lui era departe de a fi perfectă. Dar acesta e adevărul. Dacă familia ta nu te apreciază, ei bine, fruntea sus, nici pe Isus nu L-au apreciat ai Lui. „Un prooroc nu este dis-

preţuit decât în patria Lui, între rudele Lui şi în casa Lui" (Marcu 6:4).

Mă întreb ce o fi vrut Isus să zică prin aceste ultime şapte cuvinte. El S-a dus la sinagogă unde I s-a cerut să ia cuvântul. Oamenii erau mândri că băiatul acesta simplu, din orăşelul lor, Se descurcase atât de bine – asta până în momentul când L-au auzit vorbind. El Se referea la Sine ca fiind Mesia, cel ce avea să împlinească profeţia.

Care a fost reacţia lor? „Nu e acesta fiul lui Iosif?" Cu alte cuvinte, nu poate fi Mesia! Doar e exact ca noi! E fiul instalatorului de la capătul străzii. E contabilul de la etajul al treilea. E constructorul care mai demult ieşea cu soră-mea. Dumnezeu nu vorbeşte prin intermediul unor persoane cunoscute.

La un moment dat a fost considerat un erou, pentru ca în clipa următoare să fie privit ca un eretic. „Şi s-au sculat, L-au scos afară din cetate şi L-au dus până în sprânceana muntelui, pe care era zidită cetatea, ca să-L arunce jos în prăpastie. Dar Isus a trecut prin mijlocul lor şi a plecat de acolo" (Luca 4:29-30). Cât de trist! Prietenii lui Isus, care Îi erau şi vecini, au încercat să-L omoare. Dar şi mai trist decât ceea ce ni se spune e ceea ce nu ni se spune. Observaţi ce lipseşte din acest verset. Observaţi ce s-ar cuveni să se spună în acest context, dar nu se spune. „...ca să-L arunce jos în prăpastie, dar au apărut fraţii lui Isus şi I-au sărit în ajutor."

Ne-ar plăcea să citim una ca asta, dar nu avem cum, căci Scriptura nu spune aşa ceva. Lucrurile nu s-au petrecut aşa. Când Isus a dat de necaz, fraţii Lui s-au făcut nevăzuţi.

Dar nu s-au făcut nevăzuţi pentru totdeauna. A fost o vreme când au vorbit. A fost o vreme când au fost văzuţi cu El în public. Nu pentru că ar fi fost mândri de El, ci tocmai din cauză că le era ruşine cu El. „Rudele lui Isus... au venit să pună mâna pe El. Căci ziceau: «Şi-a ieşit din minţi»" (Marcu 3:21).

Fraţii lui Isus credeau că fratele lor e nebun. Nu erau câtuşi de puţin mândri – erau de-a dreptul stânjeniţi!

„E dus rău de tot, mamă. Dac-ai şti ce zic oamenii despre el."

„Oamenii spun că-i nebun de legat."

„Da, cineva m-a întrebat de ce nu facem ceva cu el."

„Ce bine că nu-i aici tata să vadă ce face Isus."
Isus a avut parte de multe cuvinte dureroase din partea celor dragi. Iată alte câteva:

> Fraţii lui I-au zis: „Pleacă de aici, şi du-Te în Iudea, ca să vadă şi ucenicii Tăi lucrările pe care le faci. Nimeni nu face ceva în ascuns, când caută să se facă cunoscut: dacă faci aceste lucruri, arată-Te lumii". Căci nici fraţii Lui nu credeau în El.
>
> Ioan 7:3-5

Cât sarcasm în cuvintele lor! Cuvinte de batjocură. Cum i-a putut suporta Isus pe oamenii ăştia? Cum să mai ai încredere în tine însuţi atunci când cei care te cunosc cel mai bine nu au încredere? Cum să înaintezi când propria ta familie te trage înapoi? Ce-i de făcut atunci când tu şi familia ta aveţi păreri diferite?

Isus ne oferă câteva răspunsuri.

E demn de remarcat faptul că El nu a încercat să schimbe comportamentul familiei Sale şi nici nu a îngăduit ca purtarea acestora să-L influenţeze în vreun fel. Nu a avut pretenţia ca ei să fie de acord cu El. Nu S-a supărat când ei L-au insultat. Scopul Lui nu era să le facă pe plac.

Cu toţii visăm la o familie ideală şi ne dorim ca rudele noastre să ne fie cei mai buni prieteni. Isus nu a avut astfel de aşteptări. Iată cum Îşi definea El familia: „Căci oricine face voia lui Dumnezeu, acela Îmi este frate, soră şi mamă" (Marcu 3:35).

Văzând că fraţii Săi nu-I împărtăşesc convingerile, Isus nu i-a forţat în nici un fel. El era conştient de faptul că familia Sa spirituală e în măsură să-I ofere tot ceea ce nu primea din partea familiei Sale biologice. Dacă Însuşi Isus nu Şi-a silit familia să-I împărtăşească principiile, ce te face să crezi că tu îi vei putea forţa pe ai tăi s-o facă?

Noi nu avem cum să determinăm felul în care se poartă cu noi cei din familia noastră. Suntem legaţi de mâini şi de picioare în ceea ce priveşte atitudinea celorlalţi faţă de noi. Trebuie să renunţăm la pretenţia naivă de a fi trataţi cum se cuvine, atâta timp cât noi procedăm corect. În realitate, se poate ca lucrurile să stea aşa sau nu – noi nu

putem controla reacţiile oamenilor faţă de noi.

Dacă tatăl tău e un nesuferit, poţi să fii cea mai bună fiică din lume că tot nu va recunoaşte lucrul acesta.

Dacă mătuşa ta îţi detestă profesia, poţi să schimbi nu ştiu câte locuri de muncă şi tot nu vei reuşi să o mulţumeşti.

Dacă sora ta se plânge întruna că viaţa ta e mai bună decât a ei, oricât ai ajuta-o, tot nu-şi va schimba atitudinea.

Atâta timp cât ai impresia că poţi schimba comportamentul celor din jur faţă de tine, vei fi dependent de părerile lor. Dacă tu crezi că le poţi schimba părerea, iar părerea lor este una negativă, ghici cine e de vină? Tu însuţi.

E un joc guvernat de reguli incorecte şi cu un deznodământ fatal. Isus nu S-a lăsat antrenat în acest joc şi nu ar trebui s-o faci nici tu.

Nu ştim dacă Iosif L-a încurajat pe fiul său, Isus, în lucrarea pe care acesta o avea de împlinit – dar ştim cu siguranţă că Dumnezeu a făcut-o: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea" (Matei 3:17).

Nu pot să te asigur că familia ta îţi va da vreodată binecuvântarea de care ai nevoie, dar ştiu că Dumnezeu o va face. Îngăduie-I lui Dumnezeu să-ţi ofere ceea ce familia ta nu poate să-ţi ofere. Dacă tatăl tău pământesc nu te încurajează, lasă-L pe Tatăl ceresc să o facă în locul lui.

Cum poţi face asta? Acceptându-L din toată inima pe Dumnezeu ca tată. Vezi tu, una e să-L primeşti ca Domn şi să-L recunoşti drept Mântuitor – dar e cu totul altceva să-L accepţi ca Tată.

Să-L recunoşti pe Dumnezeu ca Domn înseamnă să fii conştient de faptul că El este suveran şi atotputernic în univers. Să-L accepţi drept Mântuitor înseamnă să accepţi darul salvării ce a fost oferit pe cruce. Să-L consideri Tată înseamnă să mergi un pic mai departe. În mod normal, tatăl este cel care poartă de grijă familiei sale şi o protejează. Este tocmai ceea ce a făcut Dumnezeu.

El împlineşte nevoile noastre (Matei 6:25-34). El te apără de orice rău (Psalmi 139:5). El te-a înfiat (Efeseni 1:5). El ţi-a dat numele Lui (1 Ioan 3:1).

Dumnezeu a dovedit că este un tată credincios. Acum e rândul nos-

tru să ne purtăm ca nişte copii încrezători. Îngăduie-I lui Dumnezeu să-ţi ofere ceea ce familia ta nu-ţi oferă. Lasă-L pe El să umple vidul creat de alţii. Du-te la El pentru a primi aprobare şi încurajare. Iată ce spune Pavel: „...nu mai eşti rob, ci fiu; şi dacă eşti fiu, eşti şi moştenitor, prin Dumnezeu" (Galateni 4:7).

Aprobarea familiei este de dorit, dar nu e indispensabilă pentru a putea fi fericit şi, în afară de asta, nu e întotdeauna posibilă. Isus nu a permis ca atitudinea negativă a familiei Sale să arunce o umbră asupra chemării pe care o primise din partea lui Dumnezeu. Şi tocmai pentru că nu a permis lucrul acesta, capitolul de faţă are un final fericit.

Ce s-a întâmplat cu familia lui Isus?

Hai să dezgropăm împreună o pepită de aur ascunsă într-unul din straturile cărţii Faptele Apostolilor. „Atunci [ucenicii] s-au întors în Ierusalim din muntele numit al Măslinilor... Toţi aceştia stăruiau cu un cuget în rugăciune şi în cereri, împreună cu femeile, şi cu Maria, mama lui Isus, şi cu fraţii Lui" (Fapte 1:12, 14).

Ce schimbare radicală! Cei care odinioară râdeau de El, acum I se închinau. Cei care odinioară Îl compătimeau, acum se rugau pentru El. Cum ar fi fost dacă Isus S-ar fi lepădat de ei? Sau, şi mai rău, dacă Şi-ar fi sufocat familia cu pretenţiile Sale de a le schimba mentalitatea?

El n-a făcut asta. În schimb, El le-a dat timp şi har. Tocmai asta i-a făcut să se schimbe. Cât de tare s-au schimbat? Unul dintre fraţi a devenit apostol (Galateni 1:19) şi ceilalţi au devenit misionari (1 Corinteni 9:5).

Aşa că nu îţi pierde curajul. Dumnezeu poate să schimbe mentalitatea unei familii. Păpuşa de smoală de azi s-ar putea să devină mâine prietenul tău cel mai bun.

5

Poţi să visezi din nou

Învingerea sentimentului de descurajare

Şi iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ; căci un înger al Domnului s-a pogorât din cer, a venit şi a prăvălit piatra de la uşa mormântului, şi a şezut pe ea. Înfăţişarea lui era ca fulgerul, şi îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica lui, şi au rămas ca nişte morţi.

Dar îngerul a luat cuvântul şi a zis femeilor: „Nu vă temeţi; căci ştiu că voi căutaţi pe Isus, care a fost răstignit. Nu este aici; a înviat, după cum zisese. Veniţi de vedeţi locul unde zăcea Domnul; şi duceţi-vă repede de spuneţi ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morţi. Iată că El merge înaintea voastră în Galilea; acolo Îl veţi vedea. Iată că v-am spus lucrul acesta."

Ele au plecat repede de la mormânt, cu frică şi cu mare bucurie, şi au alergat să dea de veste ucenicilor Lui. Dar iată că le-a întâmpinat Isus, şi le-a zis: „Bucuraţi-vă!" Ele s-au apropiat să-I cuprindă picioarele, şi I s-au închinat. Atunci Isus le-a zis: „Nu vă temeţi; duceţi-vă de spuneţi fraţilor Mei să meargă în Galilea: acolo Mă vor vedea."

Matei 28:2-10

Nu vă temeţi; căci ştiu că voi căutaţi pe Isus, care a fost răstignit. Nu este aici; a înviat, după cum zisese.

MATEI 28:5-6

TI S-A ÎNTÂMPLAT vreodată să citeşti o povestire pe care ai mai citit-o înainte, şi să observi ceva ce n-ai observat la prima lectură? Ţi s-a întâmplat vreodată să citeşti de o sută de ori relatarea unui anumit eveniment, iar la a o sută una citire să-ţi sară în ochi ceva atât de izbitor şi de neaşteptat, încât să ajungi să te întrebi dacă nu cumva ai dormit de fiecare dată când ai trecut peste pasajul respectiv?

Poate din cauză că, atunci când ai observat ceea ce nu ai observat înainte, ai început de la mijlocul povestirii, în loc să începi cu începutul. Sau poate că altcineva îţi citeşte cu voce tare, iar la un moment dat face o pauză pe care tu nu ai fi făcut-o în mod normal, şi BUM! Îţi pică fisa.

Înşfaci cartea şi te uiţi la pasajul cu pricina, convins că cineva a adăugat ceva sau s-a citit greşit. Dar apoi începi să citeşti şi ce să vezi? Ia te uită, domnule!

Ei bine, asta mi s-a întâmplat mie. Chiar azi.

Numai Dumnezeu ştie de câte ori am citit descrierea evenimentului Învierii. Cel puţin de vreo douăzeci de ori de Paşti şi cel puţin de două sute de ori în restul timpului. Am predicat despre Înviere. Am scris despre acest eveniment. Am meditat asupra lui. Am scos în evidenţă însemnătatea lui. Dar ceea ce am observat azi n-am mai văzut niciodată până acum.

Ce am observat? Înainte să îţi spun, permite-mi să recapitulez întreaga poveste.

Este duminică dimineaţa devreme, şi afară e încă întuneric. Acestea sunt, de fapt, cuvintele lui Ioan. „...pe când era încă întuneric" (Ioan 20:1).

E o dimineaţă de duminică întunecată. S-a întunecat începând de vineri.

Întuneric din cauza negării lui Petru.
Întuneric din cauza trădării ucenicilor.
Întuneric din cauza laşităţii lui Pilat.
Întuneric din cauza suferinţei lui Hristos.
Întuneric din cauza satisfacţiei lui Satan.

Singura rază de lumină e un mic grup de femei ce privesc de departe la cruce (Matei 27:55).

Printre ele se află Maria, mama lui Iacov şi a lui Iosif, şi Maria Magdalena. De ce sunt ele aici? Sunt aici ca să-L strige pe nume. Ca să fie ultimele voci pe care le aude El înainte să moară. Ca să-I pregătească trupul pentru înmormântare. Ele sunt aici ca să-I şteargă sângele ce I s-a prelins pe barbă. Ca să-I spele petele de sânge de pe picioare. Să-I închidă ochii. Să-I atingă chipul.

Ele sunt aici. Ultimele care au plecat de la locul Calvarului şi primele care au sosit la mormânt.

În ziua aceea de duminică, ele şi-au părăsit aşternuturile dis-de-dimineaţă şi au pornit pe poteca umbrită de copaci. Au o misiune sumbră. Dimineaţa aceea le rezervă o singură întâlnire, şi anume cu un cadavru.

Luaţi aminte, Maria şi Maria Magdalena nu ştiu că acesta va fi primul Paşte. Ele nu speră să găsească mormântul gol. Nu se sfătuiesc ce vor spune când Îl vor vedea pe Isus. Ele n-au habar că mormântul a fost părăsit.

A fost o vreme când au cutezat să aibă astfel de visuri. Dar nu le mai au. E prea târziu să se mai aştepte la un miracol. Picioarele care umblaseră pe apă au fost acum străpunse. Mâinile care vindecaseră leproşi au fost ţintuite pe cruce. Toate aspiraţiile înalte au fost răstignite în acea zi de vineri. Maria şi Maria Magdalena au venit ca să toarne

uleiuri calde pe trupul deja răcit şi ca să-şi ia rămas bun de la omul care dăduse un temei speranţelor lor.

Dar nu speranţa e cea care le mână pe femei sus, pe munte, spre locul mormântului, ci sentimentul datoriei. Devotamentul pur. Ele nu aşteaptă nimic în schimb. Ce le-ar putea oferi Isus? Ce-ţi poate oferi un om mort? Cele două femei nu urcă pe munte pentru a căpăta ceva, ci merg la mormânt ca să ofere ele însele ceva. Atâta tot.

Nu există motivaţie mai nobilă decât aceasta.

Sunt momente când şi noi suntem chemaţi să iubim, fără a aştepta ceva în schimb. Momente când suntem chemaţi să dăm bani unor oameni care nu ne vor mulţumi, să îi iertăm pe cei care nu ne vor ierta, să slujim fără a precupeţi nici un efort, chiar dacă nu observă nimeni lucrul acesta.

Slujire în virtutea sentimentului de datorie. Aceasta este chemarea unui ucenic.

Maria şi Maria Magdalena ştiau că trebuie să ducă la îndeplinire o anumită sarcină – să pregătească pentru înmormântare trupul lui Isus. Petru nu se oferise să facă el treaba asta. Nici Andrei n-o făcuse. Femeia adulteră care fusese iertată sau leproşii vindecaţi de Isus se făcuseră nevăzuţi. Aşa că cele două femei s-au hotărât să îndeplinească ele această sarcină.

Mă întreb dacă nu cumva, pe la jumătatea drumului, s-or fi aşezat şi or fi stat un pic pe gânduri. Probabil se vor fi uitat una la alta, ridicând din umeri: „Ce rost mai are?" Ce-ar fi fost dacă ele ar fi renunţat? Dacă una dintre ele şi-ar fi pus mâinile în sân şi ar fi exclamat cu frustrare, „M-am săturat să fiu singura căreia îi pasă. Ia să mai facă şi Andrei ceva. Sau să-l văd pe Natanael că dă dovadă de spirit de conducere"?

Chiar dacă s-au simţit tentate să procedeze în felul acesta, mă bucur că nu au renunţat. Ar fi fost groaznic s-o facă. Vezi tu, noi ştim ceva ce ele nu ştiau. Ştim că Tatăl le privea. Maria şi Maria Magdalena credeau că sunt singure. Dar nu erau. Ele credeau că nimeni nu le vede. Nu aveau dreptate. Dumnezeu le vedea. Le privea cum urcă pe munte. Le urmărea paşii. Zâmbea văzându-le inima şi devotamentul lor Îl încânta. Şi le pregătise o surpriză.

Şi iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ; căci un înger al Domnului s-a coborât din cer, a venit şi a prăvălit piatra de la uşa mormântului şi a şezut pe ea. Înfăţişarea lui era ca fulgerul, şi îmbrăcămintea lui, albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica lui, şi au rămas ca nişte morţi.

Matei 28:2-4

(Ai grijă, citeşte cu atenţie, e aici ceva ce am observat doar azi, pentru prima oară.)

De ce a răsturnat îngerul piatra de la gura mormântului? Pentru cine a prăvălit acea stâncă?

Pentru Isus? Aşa am crezut întotdeauna. Am presupus că îngerul a răsturnat piatra ca să poată ieşi Isus. Dar ia gândeşte-te un pic. Oare piatra aceea chiar trebuia îndepărtată pentru ca Isus să poată ieşi? Avea Dumnezeu nevoie de ajutor? Cel care biruise moartea să fi fost atât de slab încât să nu fie în stare să dea la o parte un bolovan? („Hei, nu e nimeni pe-acolo să mute bolovanul ăsta ca să pot ieşi şi eu?")

Nu prea cred că aşa stau lucrurile. Textul ne lasă impresia că Isus nu se mai afla în mormânt la momentul răsturnării pietrei! Nicăieri în Evanghelii nu ni se spune că îngerul a răsturnat piatra ca să poată ieşi Isus. Atunci pentru cine a fost răsturnată piatra?

Ascultaţi ce spune îngerul: „Veniţi să vedeţi locul unde zăcea Domnul" (versetul 6).

Piatra a fost răsturnată, dar nu pentru Isus, ci pentru femei; nu pentru ca Isus să poată ieşi, ci pentru ca femeile să vadă ce era înăuntru!

Maria se uită la Maria Magdalena şi pe chipul acesteia se citeşte acelaşi zâmbet ca atunci când asistase la scena cu pâinea şi peştii care tot ieşeau din coş, fără să se mai termine. Vechea pasiune e reaprinsă. Dintr-o dată pot să viseze din nou.

„...duceţi-vă repede de spuneţi ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morţi. Iată că El merge înaintea voastră în Galilea; acolo Îl veţi vedea" (versetul 7).

Maria şi Maria Magdalena nu aşteaptă să li se spună de două ori. Se

răsucesc pe călcâie şi o iau la fugă spre Ierusalim. Întunericul s-a risipit. A răsărit soarele. Fiul a înviat din morţi. Dar Fiul mai are ceva de făcut.

Pe femei le mai aşteaptă o surpriză.

„Dar iată că le-a întâmpinat Isus şi le-a zis: «Bucuraţi-vă!» Ele s-au apropiat să-I cuprindă picioarele şi I s-au închinat. Atunci Isus le-a zis: «Nu vă temeţi; duceţi-vă de spuneţi fraţilor Mei să meargă în Galilea: acolo Mă vor vedea»" (versetele 9-10).

Încă o dată, Dumnezeul surprizelor dă lovitura. E ca şi cum Şi-ar fi spus: „Nu pot să mai aştept. Au bătut atâta drum ca să vadă; voi răsări din senin în faţa lor."

Dumnezeu le face astfel de cadouri celor credincioşi. Când pântecul ei era prea bătrân ca să mai poată purta un bebeluş, Sara a rămas însărcinată. Când a păcătuit atât de grav încât nu mai spera să aibă parte de harul divin, David a fost iertat. Şi când drumul celor două femei era cufundat în întuneric, s-a ivit un înger strălucitor şi li S-a arătat Mântuitorul şi ele n-au mai fost niciodată aceleaşi.

Morala? Poate fi redată în două cuvinte. Nu renunţa.

Este cărarea prea întunecată? Nu te lăsa pe vine.

Este drumul prea lung? Nu te opri din mers.

Este noaptea prea neagră? Nu te da bătut.

Dumnezeu te priveşte. Se prea poate ca tocmai în momentul acesta să-i poruncească îngerului să răstoarne piatra.

Cecul pe care îl aşteptţi poate fi în cutia poştală.

Scuzele sunt pe punctul de a-ţi fi adresate.

Contractul de muncă stă, poate, pe un birou, gata de a fi semnat.

Nu te da bătut. Căci dacă o faci, s-ar putea să ratezi răspunsul la rugăciunile tale.

Dumnezeu trimite şi astăzi îngeri. Şi Dumnezeu încă dă pietre la o parte.

6

Lapte acru

*Evitarea **unei** atitudini negative*

Pe când era pe drum, cu ucenicii Săi, Isus a intrat într-un sat. Şi o femeie, numită Marta, L-a primit în casa ei. Ea avea o soră numită Maria, care s-a aşezat jos la picioarele Domnului, şi asculta cuvintele Lui. Marta era împărţită cu multă slujire, a venit repede la El, şi I-a zis: „Doamne, nu-Ţi pasă că soră-mea m-a lăsat să slujesc singură? Zi-i, deci, să-mi ajute."

Drept răspuns, Isus i-a zis: „Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi şi te frământi tu, dar un singur lucru trebuie. Maria şi-a ales partea cea bună, care nu i se va lua."

Luca 10:38-42

Faceţi toate lucrurile fără cârtiri şi fără şovăieli,
ca să fiţi fără prihană şi curaţi.
FILIPENI 2:14-15

ÎMI PLACE laptele la nebunie. Sunt dependent de lapte şi recunosc asta în mod deschis. Una dintre cele mai triste zile din viaţa mea a fost cea în care am aflat că laptele integral e nesănătos. Împotriva voinţei mele am trecut la varianta diluată – dar, cu toate astea, din când în când, îmi ofer plăcerea sublimă a unui pahar cu lapte gras, rece, însoţit de o prăjitură delicioasă de ciocolată.

Pe vremea când mă bucuram de acest minunat dar pe care ni-l oferă vaca, am învăţat pe propria-mi piele ce se întâmplă când uiţi să bagi laptele în frigider. (O dată am vomat pe jos, în bucătărie, făcând o mizerie de nedescris.) Laptele gras se transformă în smântână ca urmare a expunerii îndelungate la căldură.

O atitudine pozitivă se „înăcreşte" din aceleaşi motive. Dacă laşi conflictul să fiarbă la foc continuu, fără să-i dai o pauză ca să se răcească, care va fi rezultatul? O atitudine negativă, înăcrită, arţăgoasă.

Capitolul al zecelea din cartea Luca descrie pas cu pas procesul de „înăcrire".

E vorba de povestea Martei. Un suflet dedicat ospitalităţii şi detaliilor organizatorice. Mai degrabă strictă decât lejeră, mai mult practică decât meditativă, îşi ţine casa într-o ordine severă, asemenea unui căpitan de navă exigent. Pune-o să aleagă între o carte şi o mătură şi poţi fi sigur că va alege mătura.

Maria, în schimb, va alege cartea. Maria e sora Martei. Aceiaşi

părinţi, priorităţi diferite. Marta are lucruri de făcut. Maria are lucruri la care să se gândească. Vasele pot să mai aştepte. Las-o pe Marta să meargă la piaţă; Maria merge la bibliotecă.

Două surori. Două personalităţi diferite. Atâta vreme cât se înţeleg bine, ele se potrivesc perfect. Dar când una îi poartă pică celeilalte, sunt ca nuca-n perete.

Să ne închipuim că ne strecurăm pe furiş în spatele casei şi pândim pe fereastra de la bucătăria Martei. O să vezi ce am vrut să spun. (Un avertisment: evită laptele, că începe să se acrească.)

Ssst, iat-o. Aplecată deasupra mesei. Cea cu şorţul la brâu. Uau, uite ce munceşte! Ţi-am spus că femeia asta se pricepe la bucătărie. Cum le face oare pe toate? Cu o mână amestecă în cratiţă, cu cealaltă sparge ouăle. Fără să facă pic de mizerie. Face totul ca la carte.

Se pare că are o grămadă de oaspeţi. A făcut multă mâncare. Se aude cum invitaţii râd cu poftă în camera alăturată. Par să se distreze de minune.

Însă Marta nu se distrează. Se vede asta după chipul ei încruntat, acoperit de făină (Îţi dai seama de lucrul acesta privind la faţa ei încruntată, albă de la făină.)

„Nătânga de soră-mea."

Cum? Ai auzit-o mormăind ceva?

„Aşa-i Maria. Eu stau aici în bucătărie, singură, în timp ce ea se distrează dincolo."

Hmm. Se pare că nu doar cuptorul s-a încins în încăperea asta.

„Nu L-aş fi invitat pe Isus dacă ştiam că va veni însoţit de o armată întreagă. Indivizii ăştia mănâncă precum lupii, iar Petru ăsta râgâie întruna."

Măi, să fie! E nervoasă. Ia uite-o cum priveşte peste umăr, în camera cealaltă. Mariei îi aruncă privirea asta furioasă. Adică tinerei de colo, care stă aşezată pe podea, ascultându-L pe Isus.

„Drăguţa de soră-mea... mereu gata să stea gură-cască să asculte, niciodată dornică să muncească. Mi-ar prinde bine şi mie să mă aşez un pic. Dar eu nu fac decât să gătesc şi să cos, să gătesc şi să cos. Ei bine, mi-a fost de ajuns!"

Fii atent! Acuş se porneşte. Cineva o să fie aprig muştruluit.

„Doamne, nu-Ţi pasă că soru-mea m-a lăsat să slujesc singură? Zi-i dar să mă ajute" (versetul 40).

În încăpere se face brusc linişte, o linişte mormântală. Nu se mai aud decât paşii Martei călcând pe podeaua de piatră şi zgomotul lingurii ei de lemn, cu care îşi loveşte palma. Apare în pragul camerei, având o expresie ameninţătoare – faţa îi e acoperită cu făină, iar din ochi aruncă scântei.

Expresia întipărită pe feţele ucenicilor ne face să chicotim. Aceştia se holbează cu ochii cât cepele la zgripţuroaica ce pare venită direct din iad. Iar biata Maria, roşie ca racul de ruşine, oftează şi se face mică.

Numai Isus vorbeşte. Asta pentru că numai Isus înţelege care e problema. Problema nu e mulţimea oaspeţilor prezenţi. Problema nu e decizia Mariei de a asculta, nici decizia Martei de a primi invitaţi. Problema e inima Martei, o inimă înăcrită şi temătoare.

„Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi şi te frământi tu" (versetul 41). Marta, draga de ea, era bine intenţionată. Însă, draga de ea, inima ei nu era aşa cum ar fi trebuit să fie. Isus a spus că inima ei era prea îngrijorată. Ca urmare, ea s-a transformat dintr-o slujitoare plină de bucurie într-o scorpie apăsată de griji. Era, într-adevăr, teribil de îngrijorată: îşi făcea griji pentru gătit, îşi făcea griji cum să-i mulţumească pe ceilalţi, într-un cuvânt, îşi făcea o mulţime de griji.

Îmi place ce a spus referitor la îngrijorare teologul meu preferat, Erma Bombeck:

> Întotdeauna mi-am făcut o mulţime de griji şi, ca să fiu sinceră, mă pricep la asta de minune. Mă îngrijorează gândul că, dacă voi fi pusă în situaţia de a prezenta câteva persoane din anturajul meu unor necunoscuţi, pe când ajung la mama nu o să mai ţin minte cum o cheamă. Mă îngrijorează gândul că nu sunt destui rulmenţi; că poate ieşi un şarpe din scurgerea de la bucătărie. Mă tem că sfârşitul lumii o să vină la miezul nopţii şi atunci voi fi nevoită să stau trei ore într-o capsulă rece ca gheaţa. Sunt îngrijorată că voi ajunge în Cartea Recordurilor drept „Cea mai bătrână gravidă din lume". Mă

îngrijorează ce gândeşte câinele meu atunci când mă vede ieşind de la duş; mă tem că unul dintre copiii mei se va căsători cu un eschimos care mă va urca pe un gheţar, lăsându-mă să plutesc în derivă până la capătul lumii, unde nu voi mai avea cu ce să mă hrănesc. Îmi fac griji că una dintre vânzătoarele din magazin va intra peste mine în cabina de probă, cu gânduri necurate, sau că Channing Carol va cheli. Mă tem că, într-o bună zi, oamenii de ştiinţă vor descoperi că salata verde îngraşă iar eu am mâncat tone de salată în tot acest timp.

Se pare că şi Marta îşi făcea prea multe griji. Atât de multe, încât a început să facă pe şefa cu Dumnezeu. Acolo te aduce îngrijorarea. Te face să uiţi cine e adevăratul şef.

Însă ce e interesant în cazul Martei e faptul că ea îşi făcea griji pentru un lucru bun. Isus a venit la ea la cină. Are prilejul să-L servească pe Dumnezeu, literalmente. Scopul ei era să fie pe placul lui Isus. Dar a făcut o greşeală primejdioasă, deşi banală. Începând să muncească pentru El, munca în sine a devenit mai importantă decât Domnul său. Ceea ce a debutat ca mod de slujire a lui Isus s-a transformat lent şi subtil într-un mod de slujire a propriului eu.

Poate că lucrurile s-au petrecut în felul următor. În timp ce pregătea bucatele se şi gândea la complimentele pe care le va primi. Când a pus masa şi-a imaginat exclamaţiile de admiraţie ale oaspeţilor. Parcă vede deja toată scena, în cel mai mic detaliu. Isus intră în casă şi îi mulţumeşte pentru eforturile ei, apoi le cere ucenicilor să îşi exprime admiraţia, înainte de a se aşeza la masă. Ioan o dă de exemplu pentru ospitalitatea ei şi îi dedică un capitol întreg din Biblie.

După aceea vin la ea femei de pretutindeni ca să o întrebe de unde a învăţat să fie o slujitoare atât de amabilă şi de smerită. Şi uite aşa îşi va petrece restul zilelor, conducând o şcoală a slujirii – cu Isus pe post de director şi cu ea, Marta, pe post de profesoară.

Dar lucrurile nu s-au petrecut aşa cum a plănuit ea. Nu a avut parte de atenţia la care se aşteptase. Nici o exclamaţie de admiraţie. Nici un compliment. Nici o laudă. Nici o şcoală. Nimeni nu i-a observat efortul. Iar asta a enervat-o. Marta e maestră în arta îngrijorării şi are me-

morie scurtă. A uitat că ea a făcut invitaţia. A uitat că Maria are tot dreptul să stea în preajma lui Isus. Şi, mai presus de toate, a uitat că ospăţul era dat în cinstea lui Isus, nu în cinstea ei.

Ştiu exact cum s-a simţit Marta. Pentru că am fost la ea în bucătărie. Sau, mai bine zis, am fost în propria mea bucătărie, adică în biroul meu.

Ştiu cum e să porneşti cu gândul de a-L sluji pe Dumnezeu şi să sfârşeşti prin a-ţi sluji propriul eu. Am muncit din greu la compunerea unor predici, ca apoi să ajung să mă simt jignit dacă nu primeam complimentele aşteptate. M-am dedicat trup şi suflet scrierii unei cărţi, ca să mă trezesc apoi visând cu ochii deschişi la aprecierile ulterioare. Am ţinut conferinţe pe tema suferinţei lui Hristos, după care m-am simţit frustrat că încă nu mi se pregătise o cameră la hotel.

E uşor să uiţi cine e slujitorul şi cine e cel ce trebuie slujit.

Satan ştie lucrul acesta. E unul dintre cele mai perverse instrumente de distorsionare a adevărului la care recurge el. Observaţi că nu a scos o pe Marta din bucătărie, ci a deformat scopul şederii ei acolo. Vrăjmaşul nu te va întoarce împotriva bisericii; el te va întoarce împotriva ta însuţi în sânul bisericii. Nu te va îndepărta de la lucrarea ta, ci te va face să te simţi decepţionat în acea lucrare.

Iar când atenţia ta e îndreptată asupra propriei persoane vei face ce a făcut şi Marta – te vei îngrijora. Te vei teme de multe lucruri. Îţi vei face griji că:

Şeful te va ignora.
Colegii de muncă nu te vor aprecia.
Administratorul nu te va înţelege.
Biserica nu te va sprijini.

Cu timpul, planurile tale devin mai importante decât ale lui Dumnezeu. Devii mult mai preocupat de propria imagine decât de a-I face Lui pe plac. Şi ajungi chiar să pui la îndoială judecata lui Dumnezeu.

„Doamne, nu-Ţi pasă că soru-mea m-a lăsat să slujesc singură? Zi-i dar să mă ajute“ (versetul 40).

Nici nu-ţi dai seama cât de mult a regretat Marta vorbele acestea! Pun pariu că, după ce s-a calmat, ar fi dat orice ca să-şi poată retrage

cuvintele. Cred că şi-a dorit nespus să fi ţinut seama de sfatul lui Solomon: „Nebunul îşi arată toată patima, dar înţeleptul o stăpâneşte“ (Proverbe 29:11).

Versetul acesta exprimă un anumit principiu. Pentru a evita ca atitudinea ta să se „înăcrească“, fă aşa cum faci cu un pahar cu lapte. Las-o la rece.

Viaţa Martei era prea agitată. Avea nevoie de o pauză. „Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi şi te frământi tu“, i-a spus Domnul, „dar un singur lucru trebuieşte. Maria şi-a ales partea cea bună...“ (versetele 41-42).

Ce a ales Maria? A ales să stea la picioarele lui Hristos. Dumnezeu Se bucură mai tare de ascultarea tăcută a unui slujitor sincer decât de slujirea gălăgioasă a unuia înăcrit.

Că veni vorba, lucrurile ar fi putut sta şi invers. Cea nervoasă ar fi putut să fie Maria. Sora care şedea pe jos putea, la rândul ei, să se enerveze pe sora care spăla vasele în bucătărie. Maria ar fi putut să-L ia pe Isus de mână şi să-L tragă după ea la bucătărie, zicându-I: „Spune-i Martei să nu se mai agite atâta şi să stea un pic să chibzuiască. De ce trebuie să fiu eu singura care se gândeşte şi care se roagă?“

Ceea ce contează mai mult decât slujirea este inima cu care slujim. O atitudine negativă strică darul pe care i-L aducem lui Dumnezeu, la altar.

Poate că ai auzit gluma aceea despre individul care s-a rugat având o atitudine negativă.

„De ce“, a întrebat el, „fratele meu a fost binecuvântat cu atâta bogăţie, iar eu n-am primit nimic? Toată viaţa mea mi-am spus rugăciunile, atât dimineaţa, cât şi seara. N-am lipsit niciodată de la biserică. Mi-am iubit mereu aproapele şi am dat şi altora din banii mei. Cu toate astea, iată-mă, aproape de sfârşitul vieţii, de-abia sunt în stare să-mi plătesc chiria.

„Frate-meu, pe de altă parte, e un beţiv şi un împătimit după jocuri de noroc, care nu face altceva decât să se distreze. Cu toate astea, are o grămadă de bani. Nu-Ţi cer să-l pedepseşti, dar spune-mi, de ce lui i s-a dat atât de mult, iar eu n-am primit nimic?“

„Pentru că", i-a răspuns Dumnezeu, „tu eşti un încrezut nesuferit". Ai grijă la atitudinea ta.

Dumnezeu te-a înzestrat cu multe daruri. La fel a făcut şi cu aproapele tău. Dacă te preocupă darurile aproapelui tău, le vei neglija pe ale tale. Dar dacă eşti atent la ceea ce ai primit, vei putea să-l stimulezi şi pe cel de lângă tine.

7

O bănuială nebunească şi o mare speranţă

Manifestări sincere ale credinţei

Isus a plecat împreună cu el.

Şi după El mergea mult norod şi-L îmbulzea. Şi era o femeie, care de doisprezece ani avea o scurgere de sânge. Ea suferise mult de la mulţi doctori; cheltuise tot ce avea, şi nu simţise nici o uşurare; ba încă îi era mai rău. A auzit vorbindu-se despre Isus, a venit pe dinapoi prin mulţime, şi s-a atins de haina Lui. Căci îşi zicea ea: „Dacă aş putea doar să mă ating de haina Lui, mă voi tămădui." Şi îndată a secat izvorul sângelui ei. Şi a simţit în tot trupul ei că s-a tămăduit de boală.

Isus a cunoscut îndată că o putere ieşise din El; şi, întorcându-Se spre mulţime, a zis: „Cine s-a atins de hainele Mele?"

Ucenicii I-au zis: „Vezi că mulţimea Te îmbulzeşte, şi mai zici: „Cine s-a atins de Mine?"

El se uita de jur împrejur să vadă pe cea care făcuse lucrul acesta. Femeia, înfricoşată şi tremurând, căci ştia ce se petrecuse în ea, a venit de s-a aruncat la picioarele Lui, şi I-a spus tot adevărul. Dar Isus i-a zis: „Fiică, credinţa ta te-a mântuit; du-te în pace, şi fii tămăduită de boala ta."

Marcu 5:24-34

Fiică, credinţa ta te-a mântuit.
MARCU 5:34

CU TOATE că un ceas nu e genul de cadou pe care visează să-l primească de Crăciun un băiat de opt ani, am spus mulţumesc şi mi-am dus cadoul în camera mea, l-am aşezat pe noptieră şi l-am pornit.

Era un ceas Bulova cu ecran pătrat. Nu era din acelea cu cifre care se schimbă, ci avea ace care se rotesc. Nu era cu casetofon sau CD încorporat, însă de-a lungul timpului a căpătat un zumzăit plăcut, imperceptibil, ce se auzea numai când în cameră era linişte deplină.

În ziua de azi se găsesc ceasuri care, când vrei să adormi, imită sunetul ploii, iar la momentul deşteptării imită vocea mamei. Ceasul acela era altfel. Alarma lui făcea câinii să latre. Nici vorbă să aibă un buton de oprire a alarmei. Trebuia să-l iau şi să-l azvârlu de perete. Era un model foarte primitiv. Astăzi, în era ceasurilor digitale şi a alarmelor muzicale, n-aş da pe el nici cincizeci de cenţi.

Cu toate astea, de-a lungul timpului m-am ataşat de ceasul acela. De regulă oamenii nu au cine ştie ce sentimente faţă de ceasurile electronice, dar ceasul acela avea ceva deosebit. Nu pentru că ar fi fost nemaipomenit de exact, căci mereu rămânea un pic în urmă. Nici datorită zumzăitului său, care nu mă deranja. Îmi plăcea lumina pe care o degaja.

Ei bine, ceasul meu lumina pe întuneric.

Toată ziua absorbea lumină. Sugea lumina soarelui precum un burete. Acele sale erau nişte beţişoare ce ticăiau vesele, măsurând timpul. Iar la venirea nopţii, ceasul era pregătit. Când stingeam becul ca să mă culc, micuţul ceas îşi aprindea luminiţa şi începea să licărească în întuneric. O licărire slabă, dar atunci când în jurul tău e întuneric beznă, luminiţa pare de-a dreptul orbitoare.

Cam aşa era lumina pe care a primit-o femeia care L-a întâlnit pe Isus.

Nu-i ştim numele, dar ştim situaţia în care se afla ea. Universul ei era cufundat în beznă. O beznă prin care bâjbâia neputincioasă, implorând ajutorul. Citeşte următoarele două versete şi vei înţelege ce vreau să spun:

> După El mergea mult norod şi-L îmbulzea. Şi era o femeie, care de doisprezece ani avea o scurgere de sânge. Ea suferise mult de la mulţi doctori; cheltuise tot ce avea şi nu simţise nici o uşurare; ba încă îi era mai rău.
>
> Marcu 5:24-26

Femeia era o trestie frântă: „De doisprezece ani avea o scurgere de sânge", „suferise mult", „cheltuise tot ce avea", „îi era mai rău".

O tulburare menstruală cronică. O scurgere continuă de sânge. O astfel de afecţiune ar fi teribil de neplăcută pentru orice femeie, din orice epocă. Dar pentru o evreică, în mod deosebit, nimic nu putea fi mai cumplit. Întreaga sa viaţă era afectată de această problemă.

Din punct de vedere sexual ... nu se putea atinge de soţul ei.

Din punctul de vedere al fertilităţii ... nu putea să aibă copii.

Din punct de vedere casnic ... tot ceea ce atingea ea era considerat necurat. Nu putea spăla vase. Nu putea mătura pe jos.

Din punct de vedere spiritual ... nu avea voie să intre în templu.

Era, aşadar, epuizată din punct de vedere fizic şi stigmatizată din punct de vedere social.

Ea a căutat ajutor „la mulţi doctori" (versetul 26). Talmudul, vechea lege ebraică, oferă nu mai puţin de unsprezece metode de tratare a aces-

tei afecţiuni. Fără îndoială că le încercase pe toate. Unele tratamente erau rezonabile, având o explicaţie ştiinţifică. Altele însă, precum purtarea cenuşii unui ou de struţ într-o bucată de pânză de in, erau pure superstiţii.

Femeia „cheltuise tot ce avea" (versetul 26). Să adaugi la povara fizică şi povara financiară e ca şi cum ai mai arunca o insultă după un potop de injurii. Un prieten de-al meu, bolnav de cancer, mi-a mărturisit că hăituiala creditorilor care pretind plata tratamentelor suportate e la fel de devastatoare ca durerea cauzată de boală.

„...nu simţise nici o uşurare; ba încă îi era mai rău" (versetul 26). Femeia era o trestie frântă. Se trezea în fiecare dimineaţă captivă într-un trup pe care nu-l dorea nimeni. Mai avea o ultimă rugăciune. Iar în ziua când noi o întâlnim, e pe punctul de a da glas acestei ultime rugăciuni.

Pe când ajunge în apropierea lui Isus, El e înconjurat de norod. Tocmai Se pregăteşte să o ajute pe fiica lui Iair, fruntaşul comunităţii. Ce şanse sunt să lase la o parte problema unui om de seamă pentru a Se ocupa de o amărâtă ca ea? Foarte mici. Dar ce şanse are ea să supravieţuiască dacă nu îşi ia inima-n dinţi să-I ceară ajutorul? Şi mai mici. Aşa că îşi ia inima-n dinţi.

Căci îşi zicea ea: „Dacă aş putea doar să mă ating de haina Lui, mă voi tămădui" (versetul 28).

O decizie cam riscantă. Ca să-L atingă trebuie să îi atingă şi pe oamenii din jur. Iar dacă unul dintre aceştia o recunoaşte... se va trezi acoperită de ocări şi îşi poate lua adio de la vindecare. Dar are de ales? Nu mai are nici un ban, nici un strop de putere, nici un prieten, nici o cale de ieşire. Tot ce i-a rămas e o bănuială nebunească cum că Isus ar putea s-o ajute şi o mare speranţă că o va face.

Poate că asta e tot ce ţi-a mai rămas şi ţie: o bănuială nebunească şi o mare speranţă. Nu ai nimic de dat. Dar suferi. Şi tot ce-I poţi oferi este suferinţa ta.

Poate că asta te-a împiedicat să vii la Dumnezeu. O, da, ai făcut un pas sau doi spre El. Dar apoi i-ai văzut pe ceilalţi oameni care se înghesuiau în jurul Lui. Toţi păreau atât de curaţi, ordonaţi, sănătoşi şi bine

ancoraţi în credinţa lor. Şi văzându-i pe ei, nu ai mai putut să-L vezi pe El. Aşa că ai bătut în retragere.

Dacă aşa s-au petrecut lucrurile în ceea ce te priveşte, fii atent şi vei observa că o singură persoană a fost lăudată în ziua aceea pentru credinţa sa. Şi persoana aceasta nu a fost un bogătaş generos. Nici un susţinător înfocat. Nici un învăţător aclamat de mulţime. Era o fiinţă nedorită, copleşită de ruşine, fără nici un ban, care s-a agăţat cu încăpăţânare de bănuiala ei nebunească şi de marea ei speranţă că El o va salva.

De fapt, cred că aceasta e o definiţie nimerită a credinţei: *convingerea că El poate s-o facă şi speranţa că El chiar o va face.* Sună asemănător cu definiţia credinţei oferită de Biblie: „Şi fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută" (Evrei 11:6)

Destul de simplu, nu-i aşa? Credinţa e convingerea că Dumnezeu este real şi că Dumnezeu este bun. Credinţa nu e o experienţă mistică sau o viziune avută la miezul nopţii sau o voce auzită în pădure... e decizia de a crede că Cel care a creat totul nu a întors spatele creaţiei Sale şi continuă să trimită lumină printre umbre şi să răspundă manifestărilor de credinţă.

Desigur, femeia nu avea nici o garanţie. Ea spera ca El să răspundă... îşi dorea asta din toată inima... dar nu ştia dacă El o va face. Nu ştia decât că El era acolo şi că era bun. Asta înseamnă credinţă.

Credinţa nu înseamnă să fii sigur că Dumnezeu va face ceea ce-ţi doreşti tu. Credinţa înseamnă să fii sigur că Dumnezeu va face ceea ce trebuie.

„Ferice de cei sărmani şi murdari, de cei ce nu mai au nimic de dat, de cei ce nu au nici o cale de ieşire, de cei neajutoraţi şi de cei bolnavi", a spus Isus, „căci a lor este Împărăţia cerurilor" (Matei 5:6, traducerea îmi aparţine).

Dumnezeu gândeşte tocmai pe dos decât cum gândim noi (sau, mai bine zis, El gândeşte corect şi noi gândim pe dos!). Dumnezeu spune că, cu cât situaţia în care te găseşti e mai disperată, cu atât ai mai multe şanse să fii salvat. Cu cât eşti mai îngrijorat, cu atât rugăciunile tale

sunt mai sincere. O cameră cu cât e mai întunecată, cu atât are mai mare nevoie de lumină.

Şi iată că am revenit la ceasul meu. În timpul zilei nu apreciam deloc capacitatea micului meu Bulova de a lumina în întuneric. Dar pe măsură ce se lăsa întunericul, creştea şi recunoştinţa mea.

O femeie sănătoasă nu ar fi apreciat niciodată efectul atingerii de poalele hainei Lui. Dar femeia aceasta era bolnavă... iar când necazul ei s-a întâlnit cu bunătatea Lui s-a petrecut un miracol.

Rolul ei în această vindecare a fost foarte mărunt. Tot ce a făcut ea a fost să-şi întindă mâna prin mulţime.

„Dacă aş putea doar să-L ating."

Important nu e felul străduaniei sale, ci faptul în sine că s-a străduit să facă ceva. Iar adevărul e că s-a străduit. Ea a refuzat să mai tolereze boala pentru încă o zi şi a luat hotărârea să acţioneze.

Vindecarea începe din clipa când trecem la acţiune. Din clipa când căutăm ajutor. Din clipa când facem primul pas.

Ajutorul lui Dumnezeu e lângă noi şi ne stă mereu la dispoziţie, dar le e oferit numai celor care îl caută. Apatia, indiferenţa nu duc nicăieri. Ideea centrală a acestei povestiri este uluitoarea vindecare ce s-a petrecut aici. Însă adevărul e că procesul de vindecare a început de la gestul femeii. Datorită acelui gest mărunt, dar curajos, ea a experimentat puterea plină de dragoste a lui Isus.

În comparaţie cu rolul lui Dumnezeu, rolul nostru este minuscul, dar indispensabil. Nu trebuie să facem mare lucru, *dar trebuie totuşi să facem ceva.*

Scrie o scrisoare.
Cere-ţi iertare.
Apelează la consiliere.
Mărturiseşte.
Sun-o pe mama.
Du-te la doctor.
Botează-te.
Hrăneşte o persoană flămândă.
Roagă-te.

Predică.

Du-te.

Fă ceva care să-ţi demonstreze credinţa. Căci credinţa lipsită de orice efort nu e credinţă. *Dumnezeu îţi va răspunde.* El nu a respins niciodată o manifestare sinceră de credinţă. Niciodată.

Dumnezeu preţuieşte dovezile radicale, îndrăzneţe de credinţă.

Când se construieşte arca, vieţile sunt salvate. Când soldaţii mărşăluiesc, cetatea Ierihonului se prăbuşeşte. Când se înalţă toiagul, apele mărilor se despart. Când bucatele unui singur ins sunt puse la dispoziţia tuturor, mii de oameni sunt săturaţi. Iar când poala hainei Sale este atinsă – fie de mâna unei femei anemice din Galilea, fie de rugăciunile unui cerşetor din Bangladesh – Isus Se opreşte. Se opreşte şi răspunde apelului.

Marcu vă poate confirma asta. Când femeia cu pricina L-a atins pe Hristos, s-a petrecut două lucruri nemaiîntâlnite nicăieri altundeva în Biblie. El ni le relatează pe ambele.

În primul rând, Isus aduce vindecare fără să fie conştient de lucrul acesta. Puterea Sa tămăduitoare se degajă în mod automat şi instantaneu. Ca şi cum Dumnezeu a scurtcircuitat sistemul şi divinitatea lui Hristos a fost cu un pas înaintea umanităţii Sale.

Nevoia femeii a apelat la ajutorul Lui. Fără panouri cu lumini strălucitoare şi strigăte stridente. Fără cântece de fanfară. Fără ovaţii. Doar la ajutorul Lui.

La fel cum camera mea cufundată în întuneric scotea în evidenţă lumina degajată de ceas, lumea asta întunecată scoate în evidenţă lumina lui Dumnezeu.

În al doilea rând, El a numit-o *fiică*. „Fiică, credinţa ta te-a mântuit" (versetul 34). E singura dată când Isus îi spune vreunei femei fiică. Îţi poţi închipui cum s-a simţit ea! Nici nu-şi mai putea aminti de când nu mai avusese parte de vreun semn de afecţiune din partea cuiva. Sau de când cineva o privise cu atâta blândeţe.

Lev Tolstoi, marele dramaturg rus, povesteşte cum într-o zi mergea pe stradă şi a trecut pe lângă un cerşetor. Şi-a băgat mâna în buzunar ca să-i dea omului nişte bani, dar buzunarul său era gol. Tolstoi s-a

întors spre cerşetor şi i-a spus: „Îmi pare rău, frate, dar nu am nimic să-ţi dau."

Faţa cerşetorului s-a luminat şi omul i-a răspuns: „Mi-ai dat mai mult decât ţi-am cerut – m-ai numit fratele tău."

Pentru cel ce are parte de dragoste, un cuvânt de afecţiune este o îmbucătură neînsemnată, dar pentru cel flămând după dragoste, un cuvânt de afecţiune poate însemna un adevărat ospăţ.

Iar Isus i-a oferit acestei femei un festin pe cinste.

Tradiţia spune că ea nu a uitat niciodată ce făcuse Isus pentru ea. Legenda afirmă că a rămas alături de Isus şi L-a însoţit pe drumul crucii, până sus, la Calvar. Unii sunt de părere că ar fi vorba despre Veronica, femeia care a mers alături de el până la locul răstignirii. Iar când ochii Îl usturau din pricina sângelui şi transpiraţiei, ea a fost cea care I-a şters fruntea.

Când se afla la nevoie, ea a primit atingerea Lui – iar când El era în suferinţă, a primit atingerea ei. Nu ştim dacă legenda este adevărată, dar ar putea să fie. Şi nu ştiu dacă ai trecut şi tu prin aşa ceva, dar ştiu că s-ar putea să treci cândva.

8

Veşnic tânăr

Învaţă să îmbătrâneşti fericit

Oricine va căuta să-şi scape viaţa, o va pierde;
şi oricine o va pierde, o va găsi.
LUCA 17:33

Nu-i aşa că îţi displace profund când cineva îţi reaminteşte asta? Frizerul: „Joe, începe să ţi se răărească părul prin zona asta."

Coafeza: „Data viitoare când vii la mine, Sue, trebuie să facem ceva cu firele ăstea cărunte."

O invitaţie de genul: „Sunteţi invitat să luaţi parte la cea de-a treizecea aniversare de la absolvirea liceului."

Propriii tăi copii: „Mai zi-mi o dată, cine e Rolling Stones?"

Medicul: „Nu ai de ce să te îngrijorezi, Bill. Starea ta e perfect normală pentru o persoană aflată la vârsta de mijloc."

Începuturile bătrâneţii. Primele file ale ultimului capitol. O pată galbenă îşi face apariţia pe frunzele verzi ale vieţii tale, şi te trezeşti pus în faţa, o faţă ridată, a faptului că începi să îmbătrâneşti.

Chiar dacă facem glume pe seama acestui fapt („Bătrâneţea e atunci când îţi înfigi dinţii într-o halcă de friptură ... şi acolo îţi rămân"), nu oricine poate să râdă. În nici un caz acele persoane care au fost deprinse să facă din tinereţe comoara vieţii lor.

Dar oare nu facem cu toţii lucrul acesta?

Vreme de câteva zeci de ani ţi-ai făcut tot felul de griji, dar niciodată nu ţi-ai bătut capul cu gândul că îmbătrâneşti. Între atâtea lucruri pe care nu te puteai bizui, de unul singur puteai să fii sigur, şi anume de

tinereţea ta. Puteai să mănânci cât un purcel, fără să te temi că vei arăta ca atare. Toţi dascălii de la şcoală erau mai în vârstă decât tine. Sportivii profesionişti erau cam de vârsta fratelui tău cel mare. Viaţa îţi părea o autostradă ce se întindea în faţa ochilor tăi, iar moartea părea atât de îndepărtată că nici nu o zăreai.

Dar la un moment dat au început să apară semnele subtile ale sfârşitului:

Îţi faci prima asigurare de viaţă, care include cheltuielile de înmormântare.

Eşti la volan şi prietenii te întreabă de ce îţi mijeşti ochii când vrei să descifrezi inscripţiile de pe semnele de circulaţie.

Puştiul care îţi cară sacoşa cu cumpărături îţi spune „tanti".

La început sunt doar picături de ploaie căzute pe paleta ta de acuarele, ce reprezintă convingerea neclintită a tinereţii veşnice. Cu timpul însă picăturile se înteţesc şi devin din ce în ce mai apăsătoare.

Dimineaţa, când te trezeşti, te doare tot corpul. Iar ce nu te doare, nu funcţionează.

Părinţii tăi încep să se comporte ca nişte copii.

Cutele ce ţi se formează pe obraz când zâmbeşti rămân tot acolo şi după ce ai încetat să mai zâmbeşti.

Iar apoi – bum ! Ploaia se transformă în potop. Răpăitul uşor al picăturilor se transformă în tunet. Atac de cord. Copiii îşi iau zborul din cuibul părintesc. Patruzeci de lumânări pe tort. Lentile bifocale. Bum. Bum! BUM!

E o realitate ce nu poate fi negată. Ponce de Leon nu a descoperit fântâna tinereţii veşnice şi nici tu nu o vei descoperi. O, dar cum ne mai străduim. Haltere, gantere şi alte aparate de întreţinere corporală sunt folosite cu îndârjire. Părul încărunţit redevine negru, sau, şi mai bine, blond. Vechea dubiţă e înlocuită cu un autocar, un monstru pe patru roţi care să ţină piept hârtoapelor înşelătoare de pe autostrăzile interstatale. Liftingul facial devine o opţiune. Bărbia e corectată. Sânii sunt remodelaţi.

Dar oricât ne-am strădui, timpul curge în continuare. Ceasul continuă să ticăie. Iar corpul continuă să îmbătrânească. Şi fiecare nouă

pilulă pe care o înghiţim ne reaminteşte că îmbătrânirea e o pilulă pe care nu putem s-o evităm.

Dar de ce o fi alunecând atât de greu pe gât în jos pilula asta? De ce o fi atât de greu de înghiţit? De ce ne displace atât de tare aniversarea zilei de naştere?

Cu siguranţă, unul dintre motive este oglinda (sau, mai bine zis, imaginea ce se reflectă în oglindă). Ceea ce odinioară avea un aspect ferm, robust, azi pare fleşcăit. Ceea ce mai demult se unduia, acum atârnă. Timpul, se zice, vindecă rănile, dar trebuie să recunoaştem că, din punct de vedere estetic, e un artist jalnic.

Pentru alţii, e vorba de un eşec. Nu ai reuşit să faci ceea ce ţi-ai propus. Ţi-ai pus în gând să te ţii departe de zona periferică a oraşului; când colo, te trezeşti împovărat de plata ipotecii. Ai jurat că nu vei deveni niciodată marioneta vreunei corporaţii, dar debaraua ta e plină de flanele gri. Erai hotărât să laşi în urma ta o moştenire remarcabilă, dar tot ce rămâne după tine, în clipa de faţă, e un conteiner de scutece şi cotoare de file cec.

Dar adevăratul regret se ascunde mult mai adânc. Pentru unii e vorba de gustul searbăd al succesului. Viaţa pe culmile succesului poate fi tare singuratică. Biroul de mahon pare dintr-o dată foarte rece. Trofeele primite pentru cifra de vânzări îşi pierd strălucirea. Diplomele sunt acoperite de praf. Uneori lumea la care ai visat devine realitate, dar îţi dai seama că nu e ceea ce ai sperat.

Regretele devin principala ta preocupare. Instalatorul îşi doreşte să se fi făcut medic, în timp ce medicul îşi doreşte să se fi făcut instalator. Femeia de carieră regretă că nu a petrecut mai mult timp alături de copiii ei, pe când cea care a stat acasă ca să-şi crească odraslele îşi doreşte să fi avut o carieră.

Lucrurile pot sta şi mai rău. Regretul poate conduce la răzvrătire. Răzvrătire faţă de rigorile impuse. Răzvrătire faţă de rutina zilnică. Răzvrătire faţă de monotona şi plicticoasa ta viaţă. Răzvrătire faţă de tot ceea ce te încătuşează: slujba, guvernul, maşina pe care o conduci, sau, şi mai cumplit... propria-ţi familie.

Cei care se răzvrătesc – adică aceia care aleg să bântuie pe aleile

întunecate ale evadării – sunt cei mai expuşi pericolului de a cădea pradă uneia dintre cele mai vechi capcane întinse de Satan... adulterul.

Secretara tânără şi frumuşică de pe coridor intră la tine în birou ca să îţi arate un teanc de hârtii, precum şi un strop de compasiune...

Bărbatul din vecini spune că nu-i vine să creadă că ai patru copii şi, cu toate astea, arăţi atât de bine...

David-ul din noi strigă după Batşeba. Soţia lui Potifar se uită după Iosif. O mică aventură în curtea vecinului, unde iarba pare mai verde şi necazurile încep.

Vreau să fiu foarte bine înţeles: îmbătrânirea poate aduce după sine anumite primejdii. Drumul e înşelător, iar prăpăstiile sunt multe la număr. Ar fi înţelept din partea noastră să ne pregătim dinainte. Ştii că nu poţi fugi de asta. Nu se poate spune că Dumnezeu a ţinut secret fenomenul acesta. Nu eşti un deschizător de drumuri în această privinţă. Doar nu eşti primul om care îmbătrâneşte. Uită-te în jurul tău. Ai la dispoziţie numeroase ocazii ca să te pregăteşti şi o grămadă de exemple de care să ţii seama. Dacă fenomenul îmbătrânirii te ia prin surprindere, nu pune vina pe Dumnezeu. El ţi-a dat nenumărate semnale de alarmă. Ţi-a dat, de asemenea, nenumărate sfaturi în această privinţă.

Vrei câteva exemple? Mă bucur. Ce zici de Luca 17:33?

„Oricine va căuta să-şi scape viaţa, o va pierde; şi oricine o va pierde, o va găsi."

„Există două moduri de a privi viaţa", spune Isus, „ca pe ceva ce trebuie protejat cu orice preţ sau ca pe ceva ce trebuie trăit. Înţelepciunea nu stă în a avea o viaţă cât mai îndelungată, ci în a avea o viaţă cât mai plină".

E adevărat ceea ce afirmă Annie Dillard în cartea sa, *The Writing Life*, cu privire la viaţă: „Unul dintre puţinele lucruri pe care le ştiu în ceea ce priveşte arta scrisului e următorul: foloseşte-o în întregime, savureaz-o pe deplin, risipeşte-o cu desăvârşire, numaidecât, de fiecare dată. Nu pune la păstrare o idee ce ţi se pare bună ca s-o foloseşti altundeva, într-un pasaj viitor, sau într-o altă carte; exploateaz-o, exploateaz-o din plin, chiar în clipa de faţă."

Viaţa e un lucru minunat şi dureros, în acelaşi timp. Trăieşte-o.

Absoarbe-o prin toţi porii. Renunţă la orice altceva ca să pui mâna pe ea. Nu pleca urechea la tânguielile celor care s-au mulţumit cu o viaţă de mâna a doua şi acum vor să faci şi tu la fel, ca să scape de sentimentul de vinovăţie. Scopul tău nu e să trăieşti cât mai mult, ci să trăieşti, pur şi simplu.

Isus spune că opţiunile pe care le avem la dispoziţie sunt cât se poate de clare. De o parte se află glasul siguranţei. Poţi să faci focul în cămin şi să stai în casă, la adăpost, unde e cald şi sigur. Nu ai cum să fii rănit dacă nu ieşi deloc afară, nu-i aşa? Nu ai cum să fii criticat dacă nu încerci să faci nimic, nu-i aşa? Nu ai cum să cazi dacă nu iei nici o poziţie, nu-i aşa? Nu ai cum să-ţi pierzi echilibrul dacă nu încerci să te ridici, nu-i aşa? Nici nu încerca, aşadar. Alege calea siguranţei.

De cealaltă parte se află glasul aventurii – aventura lui Dumnezeu. În loc să faci focul în cămin, mai bine fă focul în inima ta. Dă curs impulsurilor venite de la Dumnezeu. Înfiază-l pe copilul acela. Mută-te în altă ţară. Fă-te profesor. Schimbă-ţi profesia. Candidează pentru o funcţie de conducere. Ia poziţie. Desigur, nu e o cale sigură, dar există alta mai sigură?

Crezi că e mai sigur să stai înăuntru, la căldură? Isus pare să nu fie de acord. „Oricine va căuta să-şi scape viaţa, o va pierde." Îmi plac cuvintele pe care le-a rostit generalul Douglas MacArthur la vârsta de şaptezeci şi opt de ani: „Nimeni nu îmbătrâneşte doar pentru că a trăit un anumit număr de ani. Oamenii îmbătrânesc din cauză că renunţă la visurile lor. Trecerea anilor îţi aduce riduri pe faţă, dar renunţarea la visuri îţi aduce riduri în suflet."

Charles Lindbergh, primul pilot care a traversat Atlanticul, a spus următoarele cu privire la viaţa trăită în siguranţă:

> Am hotărât că aş prefera să zbor timp de zece ani şi apoi să mor într-un accident de avion decât să trăiesc o viaţă lungă şi banală... Cine iubeşte viaţa mai tare: piloţii de avion, care şi-o trăiesc făcând ceea ce le place mai presus de orice, sau zgârciţii care „o pun la ciorap", bănuţ cu bănuţ, de-a lungul întregii lor existenţe mărunte?

Citiţi încă o dată avertismentul rostit de Isus: „Oricine va căuta să-

şi scape viaţa, o va pierde; şi oricine o va pierde, o va găsi."

Aminteşte-ţi cât de curios erai în copilărie. Doar fiindcă ai ajuns aproape de culmea dealului nu înseamnă că te afli pe panta descendentă.

Ultimele capitole pot fi cele mai frumoase. Ultimul cântec poate fi cel mai remarcabil. S-ar putea ca toată viaţa ta să nu fi fost altceva decât pregătirea pentru un final grandios. Cei mai bătrâni oameni ai lui Dumnezeu s-au numărat mereu printre aleşii Lui.

Numele lui Moise apare în Biblie datorită faptelor săvârşite la bătrâneţe, pe când avea în jur de optzeci de ani. La bătrâneţe, răbdătorul Avraam a fost mult mai înţelept decât în tinereţe, când era îndrăzneţ şi impulsiv. Caleb şi-a revendicat la vârsta de optzeci şi cinci de ani muntele ce-i fusese promis. Ana era o văduvă de optzeci şi cinci de ani, care a avut destulă putere ca să se roage pentru Mesia şi o viziune îndeajuns de profundă ca să Îl recunoască atunci când El chiar a venit.

Şi uită-te la Ioan, bătrânul apostol Ioan. Ultimul apostol. Prietenul iubit al lui Isus. Fără îndoială, ultimii săi ani de viaţă s-or fi scurs în linişte şi tihnă. În mod cert, Ioan îşi împlinise misiunea ce-i fusese încredinţată.

Nici vorbă de aşa ceva. Nu-i spune asta lui Ioan. Şi nici lui Dumnezeu. Căci nici unul dintre ei nu ajunsese la final. Ioan mai avea de scris un ultim capitol. Insula aceea care-i fusese rânduită drept lăcaş al izolării a devenit un aşezământ plin de inspiraţie, iar în ultimii ani de viaţă Ioan a scris cartea ce încheie Biblia. Nu cumva întreaga sa viaţă fusese o pregătire pentru acest moment?

Binecunoscutele versuri ale lui Robert Browning sună în mod asemănător:

> Îmbătrâneşte alături de mine
> Ce-i mai bun de-abia acum vine
> Epilogul, acel asfinţit de viaţă,
> Pentru care s-a scris prologul, frumoasă dimineaţă.

Ultimii ani s-ar putea să fie partea cea mai frumoasă a vieţii tale. Întreabă-l pe Othmar Ammann. Era „la pensie" când a proiectat bari-

erele din Connecticut şi New Jersey, Arena Civică din Pittsburgh, Aeroportul Dulles, Podurile Throngs Neck şi Verrazano Narrows.

Heinrich Schliemann ar fi de aceeaşi părere. El s-a retras din afaceri pentru a porni în căutarea Troiei, legendara cetate a lui Homer. Şi a găsit-o.

Winston Churchill avea tot dreptul să se odihnească după terminarea celui de-al doilea război mondial, dar n-a făcut-o. Dimpotrivă, a pus mâna pe creion şi, la vârsta de şaptezeci şi nouă de ani, a câştigat Premiul Nobel pentru literatură.

Unii îmbătrânesc şi se apucă de pescuit. Alţii îmbătrânesc şi se apucă să vâneze – vânează lucrurile la care au visat dintotdeauna. Şi îşi împlinesc visul.

Un prieten de-al răposatului jurist american Oliver Wendell Holmes l-a întrebat o dată ce îl determinase să se apuce să studieze cultura şi civilizaţia greacă la vârsta de nouăzeci şi patru de ani. Răspunsul lui Holmes a fost următorul: „Ei bine, dragul meu, acum ori niciodată."

La vârsta de nouăzeci şi cinci de ani, J.C.Penney a afirmat: „Poate că vederea mi-a cam slăbit, dar viziunea mea e tot mai puternică."

Pe măsură ce îmbătrânim, viziunea noastră ar trebui să evolueze. Nu viziunea legată de lumea aceasta, ci cea legată de Împărăţia cerurilor. Aceia care şi-au petrecut toată viaţa scrutând orizontul în căutarea Paradisului, saltă voioşi când oraşul mult râvnit se arată în zare. După moartea lui Michelangelo, în atelierul lui s-a descoperit un bileţel pe care artistul i-l scrisese ucenicului său. Cu un scris tremurat, din cauza vârstei înaintate, artistul îi adresase următorul îndemn: „Desenează, Antonio, desenează, şi nu irosi timpul."

Un îndemn întemeiat, Michelangelo. Timpul zboară. Zilele trec. Anii curg. Iar viaţa se sfârşeşte. Ceea ce avem de făcut pe acest pământ trebuie făcut cât mai este timp.

Am zice că e ciudat ca un călător să nu fie pregătit pentru sfârşitul călătoriei sale. I-am plânge de milă sărmanului drumeţ care nu şi-a examinat niciodată itinerariul. Am fi de-a dreptul contrariaţi dacă cineva ar crede că scopul călătoriei e însăşi călătoria.

Persoanei respective îi sunt adresate câteva dintre cele mai triste

cuvinte din toată Scriptura: „Secerişul a trecut, vara s-a isprăvit şi noi tot nu suntem mântuiţi!“ (Ieremia 8:20).

Sunt însă şi oameni care se gândesc din timp la destinaţia finală a călătoriei. Sper că te numeri printre ei. Şi sper că vei fi pregătit când vei ajunge acasă. Pentru tine, vârsta nu e un duşman. Vârsta e o bornă kilometrică – un semn care să-ţi amintească blând că eşti aproape de casă.

Spune-i asta frizerului tău.

9

Citeşte povestea

Când cei din jur te dezamăgesc

În aceeaşi zi, iată, doi ucenici se duceau la un sat, numit Emaus, care era la o depărtare de şaizeci de stadii de Ierusalim; şi vorbeau între ei despre tot ce se întâmplase. Pe când vorbeau ei şi se întrebau, Isus S-a apropiat, şi mergea pe drum împreună cu ei. Dar ochii lor erau împiedicaţi să-L cunoască. El le-a zis: „Ce vorbe sunt acestea pe care le schimbaţi între voi pe drum?"

Şi ei s-au oprit, uitându-se trişti. Drept răspuns, unul din ei, numit Cleopa, I-a zis: „Tu eşti singurul străin aici în Ierusalim, de nu ştii ce s-a întâmplat în el zilele acestea?"

„Ce?" le-a zis El.

Şi ei I-au răspuns: „Ce s-a întâmplat cu Isus din Nazaret, care era un prooroc puternic în fapte şi în cuvinte, înaintea lui Dumnezeu şi înaintea întregului norod. Cum preoţii cei mai de seamă şi mai marii noştri L-au dat să fie osândit la moarte, şi L-au răstignit? Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel; dar cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de când s-au întâmplat aceste lucruri. Ba încă nişte femei de ale noastre ne-au pus în uimire: ele s-au dus dis-de-dimineaţă la mormânt, nu I-au găsit trupul, şi au venit şi au spus că ar fi văzut şi o vedenie de îngeri, care ziceau că El este viu. Unii din cei ce erau cu noi, s-au dus la mormânt, şi au găsit aşa cum spuseseră femeile, dar pe El nu L-au văzut."

Atunci Isus le-a zis: „O, nepricepuţilor şi zăbavnici cu inima, când este vorba să credeţi tot ce au spus proorocii! Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri, şi să intre în slava Sa?" Şi a început de la Moise, şi de la toţi proorocii, şi le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El.

Când s-au apropiat de satul la care mergeau, El S-a făcut că vrea să meargă mai departe. Dar ei au stăruit de El, şi au zis: „Rămâi cu noi, căci este spre seară, şi ziua aproape a trecut." Şi a intrat să rămână cu ei.

Pe când şedea la masă cu ei, a luat pâinea; şi, după ce a rostit binecuvântarea, a frânt-o, şi le-a dat-o. Atunci li s-au deschis ochii, şi L-au cunoscut; dar El S-a făcut nevăzut dinaintea lor. Şi au zis unul către altul: „Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum, şi ne deschidea Scripturile?“

S-au sculat chiar în ceasul acela, s-au întors în Ierusalim, şi au găsit pe cei unsprezece şi pe cei ce erau cu ei, adunaţi la un loc, şi zicând: „A înviat Domnul cu adevărat, şi S-a arătat lui Simon.“

Şi au istorisit ce li se întâmplase pe drum, şi cum L-au cunoscut la frângerea pâinii.

Luca 24:13-35

Şi au zis unul către altul: „Nu ne ardea inima în noi,
când ne vorbea pe drum, şi ne deschidea Scripturile?“
LUCA 24:32

PHINEAS, UN BĂIEŢEL DE ZECE ANI, s-a trezit înainte de răsăritul soarelui. Nu dormise mai deloc în noaptea aceea. Cu mult timp înainte ca restul familiei să se trezească, el era deja jos, la parter, cu bagajul pregătit, gata să se urce în trăsură.

Era anul 1820. Phineas avea să vadă o insulă. Insula lui. Insula care îi fusese făgăduită la naştere. În ziua când se născuse, bunicul lui îi dăruise titlul de proprietate asupra unei porţiuni considerabile din teritoriul statului Connecticut, cunoscută sub numele de Insula Iederei. Iar azi era ziua în care Phineas avea să o vadă pentru prima oară.

Nu orice băiat devine moşier din clipa naşterii. Părinţii nu uitau să-i amintească mereu lui Phineas lucrul acesta. Îi cereau să nu uite de ei când va creşte mare. Vecinii se temeau că micul moşier nu va vrea să se joace cu odraslele lor.

Teama lor era întemeiată. Phineas era altfel decât tovarăşii săi de joacă. În timp ce ei visau la cavaleri şi la balauri, visurile lui erau legate de Insula Iederei. Într-o bună zi avea să devină stăpânul moşiei sale. Avea să-şi construiască un conac. Să înfiinţeze o fermă. Să crească turme de vite. Să-şi conducă domeniul ca un adevărat moşier.

Atunci când ai o insulă te simţi important.

Atunci când ai o insulă, vrei să o vezi. Phineas nu îşi văzuse încă

insula. El s-a tot rugat de tatăl lui să-l ducă pe insulă şi, în cele din urmă, în vara anului 1820, tatăl său a decis să-i facă pe plac.

În nopţile de dinaintea expediţiei, băiatul nu a putut să doarmă. În ziua cu pricina, dis-de-dimineaţă, Phineas, împreună cu tatăl său şi cu un ajutor angajat special pentru excursia respectivă, s-au urcat în şaretă şi au pornit cu toţii la drum. În sfârşit, Phineas avea să-şi vadă insula mult visată.

De-abia mai putea să stea locului. Când ajungeau pe culmea unui deal întreba, de fiecare dată : „Mai avem mult? Nu se vede de aici?" Tatăl său îl îndemna să aibă răbdare şi îl asigura că nu mai au mult de mers.

Într-un târziu, tatăl său a arătat cu degetul undeva spre nord, în spatele unei pajişti, către un şir de copaci ce îşi înălţau vârfurile spre cer.

„Acolo", a zis el, „acolo este Insula Iederei".

Phineas era în culmea nerăbdării. Sări jos din şaretă şi ţâşni spre pajiştea ce se zărea în depărtare, lăsându-l mult în urmă pe tatăl său. Goni către şirul de copaci, căutând o deschizătură prin care să vadă Insula Iederei.

Când zări insula, se opri brusc. Inima i se făcu grea ca plumbul.

Insula Iederei era o întindere mlăştinoasă de vreo cinci pogoane, în care colcăiau mii de şerpi. Bunicul lui spusese că era cel mai valoros pământ din Connecticut. Dar nu valora nici cât o ceapă degerată. Tatăl lui îi spusese că era un cadou nepreţuit. Nu era aşa nici pe departe. Era doar o farsă... o farsă crudă. În timp ce Phineas se holba încremenit, tatăl şi ajutorul proaspăt angajat râdeau în hohote.

Phineas nu era, aşa cum crezuse, fericitul moştenitor al familiei. Era, mai degrabă, bătaia de joc a familiei. Bunicul Taylor îi jucase o farsă urmaşului său.

Phineas nu a râs deloc. Dar nu a uitat cele petrecute. Dezamăgirea suferită i-a afectat întreaga viaţă. El, cel înşelat, şi-a făcut un mod de viaţă din a-i înşela pe alţii. Băiatul păcălit şi-a făcut un scop din a-i păcăli pe cei din jur.

Poate că te-a păcălit chiar şi pe tine.

Nu-l cunoşti sub numele de Phineas, ci sub numele de P.T. Nu-l

cunoşti ca pe un moşier, ci ca pe un deschizător de drumuri. Îl cunoşti drept autorul celebrei afirmaţii: „În fiecare minut se naşte undeva un fraier." El şi-a dedicat toată viaţa confirmării acestor cuvinte. Aşa a decurs viaţa lui P.T. – a lui P.T.Barnum.

Şi la fel decurge viaţa multor alţi oameni, oameni cărora li s-a promis că vor fi duşi în Ţara Făgăduinţei şi, când colo, s-au trezit în mlaştină.

Săptămâna trecută, mergând la aeroport, am stat în maşină alături de un om de afaceri care, cu zece ani în urmă, avea un venit de douăzeci de ori mai ridicat decât în prezent. Asta era înainte ca afacerea sa să intre în declin. Înainte să dea faliment.

La încheierea slujbei de duminica trecută, o femeie venită din alt oraş m-a întrebat ce ar trebui să facă în legătură cu amintirile sale. Am întrebat-o ce vrea să zică. „Îmi doresc să mă duc la biserică, dar când eram tânără am fost abuzată de un pastor. Iar acum, de câte ori mă duc la biserică, mă năpădesc amintirile."

O prietenă mi-a spus că soţul ei ţine la partidele sale de golf mai mult decât la ea.

Chiar în timp ce lucram la cartea de faţă, un coleg de-al meu a trecut pe la mine ca să îmi povestească despre procesul pe care i-l intentase constructorului ce se angajase să-i ridice casa, dar nu-şi dusese angajamentul la bun sfârşit.

Oare ce-i cu oamenii ăştia, sunt bolnavi? Nici vorbă, aspiraţiile lor sunt cât se poate de sănătoase. Unul îşi doreşte o afacere solidă, altul tânjeşte după o închinare care să-l împlinească. Un soţ care să îşi respecte promisiunea, un constructor care să se ţină de cuvânt. Cine poate să-i învinuiască pentru că au astfel de visuri? Cine să-i blameze pentru că visează? Cine ar fi crezut că visurile lor vor fi spulberate?

Ei în nici un caz nu s-ar fi gândit la una ca asta.

Dar acum se văd puşi în situaţia de a lua o decizie. Ce să facă în privinţa dezamăgirii suferite? Ce să facă cu inima lor zdrobită? Aici nu e vorba de simple neplăceri sau inconveniente. Nu e vorba de termene amânate sau de semnale de alarmă sau de o partidă de tenis ratată. E vorba despre inimi frânte. E vorba de ceea ce au simţit cei doi prieteni ai lui Isus la două zile după moartea Sa. Lumea lor s-a prăbuşit peste

ei. Se vede după felul cum umblă. Îşi târăsc picioarele, merg cu capul plecat şi cu umerii căzuţi. Drumul de la Ierusalim până la Emaus li s-a părut, probabil, de zece ori mai lung decât era în realitate.

Pe drum, povestesc „între ei despre tot ce se întâmplase" (versetul 14). Nu e prea greu să ne imaginăm ce-şi zic.

„De ce s-a întors norodul împotriva Lui?"

„Ar fi putut să Se coboare de pe cruce. De ce n-a făcut-o?"

„L-a lăsat pe Pilat să se poarte cu El atât de urât."

„Ce ne facem acum?"

În timp ce ei îşi văd de drum, în spatele lor îşi face apariţia un străin. Este Isus, dar ei nu-L recunosc. Dezamăgirea te poate aduce în starea asta. Te va face să fii orb chiar în faţa prezenţei lui Dumnezeu. Descurajarea te face să priveşti numai la tine, în inima ta. S-ar putea ca Dumnezeu să păşească alături de noi, dar disperarea ne întunecă vederea.

Şi mai face ceva disperarea. Nu numai că ne întunecă vederea, ci ne şi împietreşte inimile. Devenim cinici. Ne înăsprim. Iar când primim o veste bună, nu vrem să o acceptăm, de teamă să nu fim dezamăgiţi din nou. Asta li s-a întâmplat celor doi oameni.

Iată ce au spus ei mai târziu:

> Ba încă nişte femei de ale noastre ne-au pus în uimire: ele s-au dus dis-de-dimineaţă la mormânt, nu I-au găsit trupul, şi au venit şi au spus că ar fi văzut şi o vedenie de îngeri, care ziceau că El este viu. Unii din cei ce erau cu noi, s-au dus la mormânt, şi au găsit aşa cum spuseseră femeile, dar pe El nu L-au văzut.
>
> Luca 24:22-24

Când citim Scriptura nu putem intui de fiecare dată tonul cu care au fost rostite anumite cuvinte. Uneori nu ştim dacă vorbitorul este entuziast, trist sau liniştit. Însă de data aceasta nu există nici o îndoială în legătură cu ceea ce gândeau ei: *De parcă nu ar fi fost îndeajuns că Isus a fost omorât, acum s-au mai găsit şi nişte jefuitori de morminte care să-I fure trupul şi să le păcălească pe prietenele noastre.*

Cei doi discipoli nu au de gând să le dea crezare femeilor. Mă pros-

teşti o dată, să-ţi fie ruşine. Dar dacă mă prosteşti şi a doua oară, mie să-mi fie ruşine. Cleopa şi prietenii săi şi-au închis inima într-un cufăr, la adăpost. Nu vor să-şi mai asume nici un risc. N-o să mai îngăduie să fie răniţi.

O reacţie firească, nu-i aşa? Ai fost rănit în dragoste? Atunci nu trebuie să mai iubeşti. Cineva şi-a încălcat promisiunea faţă de tine? Înseamnă că nu trebuie să mai ai încredere. Ţi-a fost frântă inima vreodată? Atunci n-o mai dărui nimănui. Fă precum P.T.Barnum. Ia-ţi revanşa învinuindu-i pe toţi semenii tăi şi împietrindu-ţi inima.

Există o linie, o linie foarte subţire, pe care dacă o depăşeşti poate fi fatal. E vorba de linia care desparte dezamăgirea de furie. Desparte suferinţa de ură şi amărăciunea, de frustrare. Dacă simţi că te apropii de linia aceasta, te sfătuiesc să ai grijă să nu o depăşeşti. Fă un pas în spate şi pune-ţi următoarea întrebare: Câtă vreme am de gând să sufăr din cauza dezamăgirii suferite? Câtă vreme mai am de gând să-mi alimentez durerea?

La un moment dat va trebui să mergi mai departe. La un moment dat va trebui să accepţi vindecarea. La un moment dat va trebui să-L laşi pe Isus să facă pentru tine ceea ce a făcut pentru aceşti oameni.

Ştii ce a făcut? În primul rând, a venit la ei. Ştiu că am menţionat deja lucrul acesta, dar merită să repet. El nu a stat deoparte, cu braţele încrucişate, spunând: „De ce nu respectă ăştia doi planul?" Nu s-a plâns îngerului: „De ce nu vor să dea crezare mormântului gol? De ce or fi atât de greu de mulţumit?"

Ce a făcut El? Le-a ieşit în întâmpinare atunci când sufereau. Cu toate că moartea fusese nimicită şi păcatul şters, El nu S-a retras. Domnul cel înviat din morţi a luat încă o dată trup de om, S-a îmbrăcat în veşminte omeneşti şi a cercetat inimile îndurerate.

Citeşte cu atenţie cuvintele lor şi vezi dacă le poţi simţi durerea:

> „Ce?", le-a zis El – şi ei I-au răspuns: „Ce s-a întâmplat cu Isus din Nazaret, care era un prooroc puternic în fapte şi în cuvinte, înaintea lui Dumnezeu şi înaintea întregului norod. Cum preoţii cei mai de seamă şi mai marii noştri L-au dat să fie osândit la moarte, şi L-au

răstignit? Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel."

Luca 24:19-21

Despre asta vorbeam. „Noi trăgeam nădejde..." Ucenicii speraseră că Isus va elibera poporul lui Israel. Speraseră că El îi va alunga pe romani din ţară. Speraseră că Pilat va fi detronat şi în locul lui va fi înscăunat Isus. Dar Pilat era tot la putere, iar Isus era mort.

Speranţe rămase neîmplinite. Dumnezeu nu a făcut ce şi-au dorit ei.

Ei ştiau ce aşteptaseră din partea lui Isus. Ştiau ce speraseră să facă El. Nu fusese nevoie să-L roage să facă asta. Dacă Isus este cu adevărat Mesia, El nu va dormi în timpul furtunii. Nu va muri niciodată. Nu va încălca tradiţia. Va face ceea ce se aştepta din partea Lui.

Însă El nu a făcut asta. Şi nu ar trebui să fim bucuroşi? Nu ar trebui să ne bucurăm că rugăciunile lui Cleopa şi ale prietenilor săi au rămas fără răspuns? Nu ar trebui să ne bucurăm că Dumnezeu nu Şi-a revizuit planurile ca să le facă pe plac acestor doi discipoli?

Ei erau nişte oameni curaţi, cumsecade. Aveau o inimă bună. Iar rugăciunile lor erau sincere. Atâta doar că aşteptările lor erau greşite.

Când fiica mea cea mare avea în jur de şase ani, am discutat cu ea despre munca mea. Se pare că nu era prea mulţumită de profesia pe care mi-o alesesem. Voia să renunţ la slujba de pastor. „Nu-mi displace că eşti pastor", mi-a explicat ea, „dar mi-aş dori tare mult să vinzi îngheţată la cornet."

O rugăminte sinceră, venită dintr-o inimă curată. După părerea ei, cei mai fericiţi oameni erau proprietarii rulotelor cu îngheţată la cornet. Asculţi muzică. Vinzi bunătăţi. Îi faci fericiţi pe copii. Ce ţi-ai putea dori mai mult? (Dacă stau să mă gândesc mai bine, s-ar putea să aibă dreptate, într-un fel. Aş putea să iau un împrumut, să-mi cumpăr o rulotă şi... cred că m-aş îndopa întruna.)

Am auzit rugămintea ei, dar nu am băgat-o în seamă. De ce? Pentru că eu ştiam mai bine ce am de făcut. Eu ştiu care îmi este chemarea şi ce trebuie să fac. Realitatea este că eu ştiu mai bine decât ea cum stau lucrurile.

Aşadar, ideea e că Dumnezeu ştie mai bine decât noi cum stau lucrurile.

Oamenii îşi doreau ca El să elibereze Israelul, dar El ştia mai bine ce avea de făcut. Prefera ca poporul Său să sufere o asuprire temporară decât moartea veşnică. Când a fost silit să aleagă între a i se împotrivi lui Pilat şi a lupta împotriva diavolului, a ales acea luptă pe care noi singuri nu puteam să o câştigăm. Le-a refuzat rugămintea şi a ales să săvârşească lucrul de care aveau nevoie. A refuzat să elibereze Israelul, alegând, în schimb, să elibereze întreaga omenire.

Şi te mai întreb o dată, nu ar trebui să ne bucurăm de ceea ce a făcut? Nu ar trebui să ne bucurăm de ceea ce face în continuare?

Acum fii sincer. Ne bucurăm oare că refuză să facă ceea ce ne dorim şi face, în schimb, ceea ce trebuie? Nu întotdeauna. Dacă ne rugăm pentru un alt tovarăş de viaţă, iar El spune să îi dăm cinste celui pe care îl avem, nu suntem prea fericiţi. Dacă ne rugăm pentru vindecare, iar El spune să învăţăm din suferinţă, nu suntem fericiţi. Dacă ne rugăm pentru bani, iar El spune să preţuim lucrurile nevăzute, nu suntem fericiţi de fiecare dată.

Nu e uşor să ne împăcăm cu gândul, atunci când Dumnezeu nu face ceea ce ne dorim noi. N-a fost uşor niciodată şi nici nu va fi. Dar credinţa presupune convingerea că Dumnezeu ştie mai bine decât noi cum stau lucrurile şi ne va ajuta să ieşim cu bine din încercări.

Nu uita, dezamăgirea apare din cauza neîmplinirii aşteptărilor noastre.

Dezamăgirea se vindecă prin reformularea obiectului acestor aşteptări.

Îmi place povestea cu individul acela care s-a dus la magazinul de animale de companie ca să-şi cumpere un papagal cântător. Tipul era burlac şi în casă la el era prea multă linişte. Proprietarul magazinului avea pasărea pe care şi-o dorea, aşa că a cumpărat-o numaidecât. A doua zi, când bărbatul s-a întors de la serviciu, casa răsuna de triluri. S-a dus la colivie să-şi hrănească pasărea, şi atunci a observat că aceasta avea doar un picior.

S-a simţit păcălit pentru că i se dăduse o pasăre cu un singur picior,

aşa că a dat telefon la magazin ca să-şi exprime nemulţumirea.

„Dar ce vrei", l-a întrebat proprietarul magazinului, „o pasăre care să cânte sau una care să danseze"?

O întrebare foarte nimerită, pe care ar fi bine să ne-o punem atunci când ne simţim dezamăgiţi. Ce vrem cu adevărat? Asta i-a întrebat şi Isus pe ucenici. Tu ce îţi doreşti? Îţi doreşti o libertate temporară – sau o libertate veşnică? Isus a pus temelia unei lucrări de amploare – aceea de a schimba aşteptările oamenilor.

Ştii ce a făcut El? Le-a spus o poveste, dar nu o poveste oarecare. Le-a împărtăşit povestea lui Dumnezeu şi planul lui Dumnezeu pentru oameni. „Şi a început de la Moise, şi de la toţi proorocii, şi le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El" (versetul 27).

Fascinant. Leacul lui Isus pentru inimile frânte este povestea lui Dumnezeu. A început cu Moise şi a sfârşit cu El Însuşi. De ce o fi făcut asta? De ce le-o fi istorisit acele poveşti străvechi? De ce S-o fi întors cu două mii de ani în urmă, la Moise? Cred că ştiu de ce. Cred că ceea ce le-a spus este tocmai ceea ce avem şi noi nevoie să auzim atunci când suntem dezamăgiţi.

Avem nevoie să auzim că Dumnezeu deţine şi azi controlul lucrurilor. Avem nevoie să auzim că viaţa nu se sfârşeşte decât în clipa când spune El. Avem nevoie să auzim că necazurile şi tragediile vieţii nu sunt un motiv ca să depunem armele. Trebuie doar să stăm în aşteptare.

Corrie ten Boom obişnuia să spună: „Când trenul trece prin tunel şi în jurul tău e beznă, ce faci, sari din tren? Sigur că nu. Stai în aşteptare şi ai încredere că cel ce conduce trenul te va scoate la lumină."

De ce a spus Isus acele poveşti? Ca să ştim că mecanicul de pe locomotivă deţine controlul trenului.

Cum trebuie să reacţionăm atunci când suntem descurajaţi? Care e leacul dezamăgirii? Întoarce-te la povestea cu pricina. Citeşte-o iar şi iar. Adu-ţi aminte că nu eşti primul om care plânge. Şi nu eşti nici primul care are nevoie de ajutor.

Citeşte povestea şi nu uita, povestea lor e şi povestea ta!

Ţi se pare prea mare provocarea pe care o ai de înfruntat? Citeşte povestea. Tu eşti cel de colo, care trece Marea Roşie alături de Moise.

Te frământă prea multe griji? Citeşte povestea. Tu eşti cel de colo, care primeşte mană cerească, împreună cu israeliţii.

Rănile îţi sunt prea adânci? Citeşte povestea. Tu eşti cel de colo, Iosif, iertându-i pe fraţii tăi care te-au trădat.

Duşmanii tăi sunt prea puternici? Citeşte povestea. Tu eşti cel de colo, care mărşăluieşte alături de Iosafat într-o bătălie deja câştigată.

Dezamăgirea ta e prea adâncă? Citeşte povestea ucenicilor aflaţi pe drumul către Emaus. Mântuitorul pe care ei Îl credeau mort păşea alături de ei. A intrat în casa lor şi S-a aşezat la masa lor. Şi ceva s-a petrecut în inima lor. „Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum, şi ne deschidea Scripturile?“ (versetul 32).

Data viitoare când te vei simţi dezamăgit, nu intra în panică. Nu sări afară din tren. Nu depune armele. Ai răbdare şi lasă-L pe Dumnezeu să-ţi readucă aminte că El e şi azi în control. Finalul nu vine decât la urmă.

Fitilul care fumegă

Fibre ţesute pentru o flamă
Flamă aprinsă pentru lumină
Rafale de frig – răbufniri de căldură
Candela-i încă învăluită în beznă
Jarul se zbate cu-nverşunare
Luptă cu umbrele până descoperă
Flama arzând a puterii
Flăcări dansând în căldură.

10

Puterea unei rugăciuni sfielnice

Te întrebi dacă rugăciunile tale contează

Când au ajuns la ucenici, au văzut mult norod împrejurul lor şi pe cărturari întrebându-se cu ei. De îndată ce a văzut norodul pe Isus, s-a mirat, şi a alergat la El să I se închine.

El i-a întrebat: „Despre ce vă întrebaţi cu ei?"

Şi un om din norod I-a răspuns: „Învăţătorule, am adus la Tine pe fiul meu, care este stăpânit de un duh mut. Oriunde îl apucă, îl trânteşte la pământ. Copilul face spumă la gură, scrâşneşte din dinţi, şi rămâne ţeapăn. M-am rugat de ucenicii Tăi să scoată duhul, şi n-au putut."

„O neam necredincios!" le-a zis Isus. „Până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi? Aduceţi-l la Mine."

L-au adus la El. Şi, cum a văzut copilul pe Isus, duhul l-a scuturat cu putere; copilul a căzut la pământ, şi se zvârcolea făcând spumă la gură.

Isus a întrebat pe tatăl lui: „Câtă vreme este de când îi vine aşa?"

„Din copilărie" a răspuns el. „Şi de multe ori duhul l-a aruncat când în foc, când în apă, ca să-l omoare. Dar dacă poţi face ceva, fie-Ţi milă de noi şi ajută-ne."

Isus a răspuns: „Tu zici: «Dacă poţi!»... Toate lucrurile sunt cu putinţă celui ce crede!"

Îndată tatăl copilului a strigat cu lacrămi: „Cred, Doamne! Ajută necredinţei mele!"

Când a văzut Isus că norodul vine în fuga mare spre El, a mustrat duhul necurat, şi i-a zis: „Duh mut şi surd, îţi poruncesc să ieşi afară din copilul acesta, şi să nu mai intri în el."

Şi duhul a ieşit, ţipând şi scuturându-l cu mare putere. Copilul a rămas ca mort, aşa că mulţi ziceau: „A murit!" Dar Isus l-a apucat de mână, şi l-a ridicat. Şi el s-a sculat în picioare.

Când a intrat Isus în casă, ucenicii Lui L-au întrebat deoparte: „Noi de ce n-am putut să scoatem duhul acesta?"

„Acest soi de draci" le-a zis El „nu poate ieşi decât prin rugăciune şi post."

Marcu 9:14-29

„Acest soi de draci", le-a zis El „nu poate ieşi
decât prin rugăciune şi post."
MARCU 9:29

CAPITOLUL ACESTA nu se adresează avioanelor cu reacţie, ci biplanelor. Unii dintre voi se roagă asemenea unor avioane cu reacţie – cu uşurinţă, cursivitate, patos şi îndrăzneală. Cuvintele voastre se înalţă deasupra norilor şi reverberează cu viteza sunetului în tot cosmosul. Dacă şi tu te numeri printre cei care se roagă asemenea unui avion cu reacţie, te felicit. Dacă nu, te înţeleg.

Poate că semeni cu mine, adică mai mult cu un biplan decât cu un avion cu reacţie. Nu eşti prea iscusit, te tot poticneşti, survolezi în mod repetat o anumită zonă, şi în unele dimineţi motorul, cam vechi, îţi dă mult de furcă până să se pornească.

Cei mai mulţi dintre noi sunt aşa. Majoritatea rugăciunilor noastre ar avea nevoie de un pic de înviorare.

Viaţa de rugăciune a unora dintre noi e lipsită de consecvenţă. Ea se aseamănă când cu un deşert, când cu o oază. Întinderi vaste, aride şi sterpe, presărate, din când în când, cu câte o baie scurtă în apele părtăşiei. Trec zile şi chiar săptămâni întregi fără să avem parte de o rugăciune consistentă, după care se întâmplă ceva – auzim o predică, citim o carte, trecem printr-un necaz – ceva care ne îndeamnă să ne rugăm, aşa că ne plecăm genunchii. Ne cufundăm în rugăciune şi, când sfârşim, ne trezim revigoraţi şi înnoiţi. Călătoria îşi reia cursul, dar viaţa noastră de rugăciune redevine apatică.

Altora le lipseşte sinceritatea. Rugăciunile noastre sunt cam superficiale, maşinale şi rigide. Nu sunt autentice, seamănă mai degrabă cu nişte litanii. Cu toate că le repetăm zilnic, sunt monotone.

Alţii greşesc prin faptul că nu au încredere. Ei se îndoiesc, sincer, că rugăciunile lor au vreun efect. De ce ar vrea Dumnezeul universului să stea de vorbă cu mine? Dacă Dumnezeu este atoateştiutor, cine sunt eu ca să-I spun ceva? Dacă Dumnezeu este atotputernic, cine sunt eu ca să pot face ceva?

Dacă rugăciunea reprezintă o dificultate pentru tine, am să-ţi prezint persoana cea mai potrivită. Nu te teme, nu e vorba de vreun sfânt ascet. Nici de vreun misionar cu genunchii tociţi de la atâta rugăciune. Nici de vreun profet supranumit Meditaţie. Nu e vorba de un individ de genul „sunt prea sfânt pentru tine", menit să-ţi readucă aminte cât de mult timp ar trebui să petreci în rugăciune. Dimpotrivă. E vorba tot de un biplan, de unul ca şi tine. Un tată al cărui fiu bolnav avea nevoie de un miracol. Rugăciunea tatălui e neînsemnată, spre deosebire de răspunsul pe care l-a primit această rugăciune, iar rezultatul ne aminteşte următorul lucru: puterea nu stă în rugăciune, ci în Cel ce ascultă rugăciunea.

Omul acesta s-a rugat din disperare. Fiul lui, singurul lui fiu, era posedat de diavol. Pe lângă faptul că era surdo-mut şi epileptic, mai era şi posedat de un spirit malefic. Încă din copilărie, demonul l-a aruncat când în foc, când în apă.

Îţi poţi imagina durerea acestui tată. Alţi taţi îşi priveau copiii crescând şi ajungând la maturitate; el nu-l vedea decât suferind. În timp ce alţii îşi învăţau fiii să deprindă o meserie, el se căznea să-l ţină în viaţă.

Ăsta da necaz! Nu-şi putea lăsa fiul singur nici măcar un minut. De unde să ştie când avea să urmeze o nouă criză? Tatăl trebuia să fie mereu pregătit, mereu în stare de alertă. Era disperat şi epuizat, iar rugăciunea sa reflectă lucrul acesta.

„Dacă poţi face ceva, fie-Ţi milă de noi şi ajută-ne."

Ascultă-l cum se roagă. Ţi se pare că vorbele sale denotă curaj? Încredere? Îndrăzneală? Nici vorbă.

Un singur cuvânt ar fi însemnat mult. Ce-ar fi fost dacă în loc să

spună *dacă* ar fi spus *întrucât*? „*Întrucât* poţi face ceva, fie-Ţi milă de noi şi ajută-ne."

Dar nu ceea ce a zis contează. El a zis *dacă*. Termenul grecesc este şi mai elocvent. Timpul folosit denotă îndoială. Ca şi cum omul ar fi spus: „Cazul ăsta probabil că Te depăşeşte, dar dacă poţi, totuşi..."

Un apel tipic pentru un biplan. Mai degrabă şovăielnic decât încrezător. Mai degrabă sfielnic decât îndrăzneţ. Mai asemănător cu un miel infirm venind la păstorul lui, decât cu un leu puternic care rage în junglă. Dacă rugăciunea sa se aseamănă cu a ta, nu te descuraja, căci aceasta este numai începutul.

La început se aude doar un oftat. O rugăciune sinceră. Oameni de rând privind cu jind la Muntele Everest. Fără prefăcătorie. Fără să se umfle în pene. Fără pretenţii. O simplă rugăciune. O rugăciune timidă, dar totuşi, o rugăciune.

Noi suntem tentaţi să amânăm să ne rugăm până vom şti s-o facem aşa cum trebuie. Am auzit rugăciunile altora, care sunt maturi din punct de vedere spiritual. Am citit despre rigorile la care se supun cei învăţaţi cu disciplina. Şi suntem încredinţaţi că mai avem mult de mers până să ajungem şi noi acolo.

Aşa că, întrucât preferăm să nu ne rugăm deloc decât s-o facem necorespunzător, nu ne rugăm. Sau ne rugăm arar. Aşteptăm să învăţăm mai întâi s-o facem cum se cuvine.

Bine că bărbatul din povestea noastră nu a făcut şi el această greşeală. El nu era prea priceput în ceea ce priveşte rugăciunea. Iar rugăciunile lui nu prea semănau a rugăciuni. Chiar recunoaşte lucrul acesta! „Cred, Doamne! Ajută necredinţei mele!" (vezi Marcu 9:24).

Această rugăciune nu poate fi inclusă într-un manual de devoţiune. Exprimarea sa nu va da naştere unui Psalm. A vorbit simplu – fără incantaţii sau cântări. Dar Isus i-a răspuns. El a răspuns nu elocinţei acestui om, ci durerii sale.

Isus avea destule motive ca să ignore rugămintea acestui om.

De pildă, Isus tocmai se întorsese de pe munte, de pe Muntele Schimbării la Faţă. Pe când se afla colo, I s-a schimbat înfăţişarea feţei şi îmbrăcămintea I s-a făcut albă strălucitoare (vezi Luca 9:29). Întrea-

ga Sa făptură radia o lumină orbitoare. Poverile acestei lumi fuseseră înlocuite cu splendorile cerului. Moise şi Ilie s-au arătat în slavă, în mijlocul ovaţiilor îngerilor. Isus a fost înălţat deasupra norilor şi a cunoscut sublimul. Asta L-a transfigurat. Călătoria în cer a fost o experienţă extatică.

Însă călătoria înapoi, pe pământ, a fost descurajatoare.

Pe vremea când locuiam în Rio de Janeiro obişnuiam să mergem în vacanţă la Terespolis, un sătuc de munte aflat la vreo două ore depărtare de oraş. În Terespolis totul era altfel decât în Rio. Era linişte. Era curăţenie. Era pace. Şi, în primul rând, era răcoare. În Rio era ca într-o saună.

Călătoria de întoarcere era deprimantă de fiecare dată. Sărăcia, zăpuşeala şi poluarea ne loveau din plin, asemenea unui val uriaş. Ne simţem teribil de tentaţi să facem stânga-mprejur şi să ne întoarcem de unde veniserăm.

Dacă Denalyn şi cu mine ne simţeam astfel după o săptămână petrecută la munte, poţi să-ţi închipui ce o fi simţit Isus după ce a gustat un crâmpei din paradis!

Gândeşte-te la haosul care Îl întâmpină la întoarcere. Ucenicii şi liderii religioşi se ceartă între ei. Un grup de trecători se holbează la cele ce se petrec. Un băiat, care este bolnav din copilărie, e personajul principal al spectacolului. Iar tatăl său, care a venit ca să ceară ajutor, e în culmea disperării, din cauză că nimeni nu pare să-l poată ajuta în vreun fel.

Nu e de mirare că Isus a spus: „O, neam necredincios!... Până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi?" (versetul 19).

Niciodată nu a fost atât de vădită deosebirea dintre cer şi pământ.

Niciodată rugăciunea nu a fost atât de lipsită de consistenţă. Unde e credinţa în această imagine? Ucenicii au dat greş, cărturarii se amuză, demonul este biruitor iar tatăl e disperat. Ţi-ar fi foarte greu să găseşti un ac de credinţă în acel car cu fân.

S-ar putea să-ţi fie şi mai greu să-l găseşti în propriul tău car cu fân. Poate că viaţa ta e departe de a fi un paradis. Casa ţi-e plină de gălăgie – copii care ţipă, în loc de îngeri care cântă. Viaţa ta religioasă e

presărată cu animozităţi – liderii bisericii mai mult se ceartă decât slujesc. Probleme care te copleşesc. Nici nu îţi mai aduci aminte de când nu s-a mai întâmplat să te trezeşti fără să fii asaltat de demonul acestor griji.

Şi totuşi, din noianul de îndoieli se face auzită şi vocea ta şovăielnică. „Dacă poţi face ceva..."

Oare o astfel de rugăciune are vreun efect?

Să-l lăsăm pe Marcu să ne răspundă la această întrebare.

> Când a văzut Isus că norodul vine în fugă mare spre El, a mustrat duhul necurat şi i-a zis: „Duh mut şi surd, îţi poruncesc să ieşi afară din copilul acesta şi să nu mai intri în el."
>
> Şi duhul a ieşit, ţipând şi scuturându-l cu mare putere. Copilul a rămas ca mort, aşa că mulţi ziceau: „A murit!" Dar Isus l-a apucat de mână şi l-a ridicat şi el s-a sculat în picioare.
>
> Marcu 9:25-27

Asta îi tulbură pe ucenici. De îndată ce mulţimea s-a îndepărtat, ei L-au întrebat pe Isus: „Noi de ce n-am putut să scoatem duhul acesta?"

Iată răspunsul Lui: „Acest soi de draci... nu poate ieşi decât prin rugăciune..."

Ce fel de rugăciune? Care rugăciune a avut efect? Să fi fost rugăciunea apostolilor? Nu, căci ei nu s-au rugat. O fi fost rugăciunea cărturarilor. Poate că ei s-au dus la templu şi au mijlocit. Nu. Nici cărturarii nu s-au rugat. Atunci trebuie să fi fost vorba despre rugăciunea norodului adunat acolo. Poate că oamenii aceia au vegheat asupra copilului. Nu. Norodul nu s-a rugat. Atunci care a fost rugăciunea ce L-a ajutat pe Isus să scoată demonul?

Povestea pomeneşte despre o singură rugăciune. E vorba de rugăciunea sinceră a tatălui îndurerat. Şi, întrucât pe Dumnezeu Îl mişcă suferinţa noastră mai tare decât elocinţa, El a răspuns. Acesta e rolul unui tată.

Exact la fel a procedat şi englezul Jim Redmond.

Fiul său, Derek, un tânăr în vârstă de douăzeci şi şase de ani, avea

toate şansele să iasă învingător la proba de atletism, în cursa de patru sute de metri, în cadrul Olimpiadei de la Barcelona din 1992. Pe la jumătatea competiţiei din semifinale, a simţit în piciorul drept o durere ascuţită. S-a prăbuşit pe pistă din cauza unei rupturi de tendon.

În timp ce persoanele abilitate se apropiau ca să-i acorde primul ajutor, Redmond se căznea să se ridice. „A fost un instinct animalic", a declarat el mai târziu. S-a încăpăţânat să spere, împingându-i la o parte pe antrenori, într-o încercare disperată de a termina cursa.

Când s-a apropiat de linia de sosire, un tip solid şi-a făcut loc prin mulţime. Bărbatul purta un tricou având următoarea inscripţie: „Ţi-ai îmbrăţişat copilul astăzi?" şi o şapcă pe care scria: „Fă-o." Era Jim Redmond, tatăl lui Derek.

„Nu e nevoie să faci asta", i-a spus fiului său, care plângea.

„Ba da, trebuie s-o fac", a spus Derek.

„Ei bine", i-a zis Jim, „atunci o să terminăm cursa împreună".

Şi aşa au făcut. Jim şi-a petrecut braţul lui Derek în jurul umerilor săi şi l-a ajutat să ajungă, şchiopătând, la linia de sosire. Împotrivindu-se agenţilor de pază, cei doi au străbătut pista până la capăt, deşi uneori, de durere, fiul îşi îngropa obrazul în umărul tatălui.

Mulţimea a aplaudat, s-a ridicat în picioare, a ovaţionat şi la sfârşit a plâns, când tatăl şi fiul au terminat cursa.

Ce l-a determinat pe tată să procedeze în felul acesta? Ce l-a făcut pe tată să coboare din tribună la fiul său, pe pistă? Să fi fost vorba de puterea de care dăduse dovadă copilul său? Nu, motivul a fost durerea copilului său. Fiul lui suferea şi se lupta să termine cursa. Aşa că tatăl a venit ca să-l ajute să o termine.

Dumnezeu face acelaşi lucru. Poate că rugăciunile noastre sunt ciudate. Poate că încercările noastre sunt anemice. Dar, întrucât puterea rugăciunii stă în Cel care aude rugăciunea, nu în cel care o spune, rugăciunile noastre contează.

11

Sclipiri de lumină în bezna nopţii

Când nu mai ai de ales

După aceea era un praznic al Iudeilor; şi Isus S-a suit la Ierusalim. În Ierusalim, lângă Poarta Oilor, este o scăldătoare, numită în evreieşte Betesda, care are cinci pridvoare. În pridvoarele acestea zăceau o mulţime de bolnavi, orbi, şchiopi, uscaţi, care aşteptau mişcarea apei. Căci un înger al Domnului se pogora, din când în când, în scăldătoare, şi tulbura apa. Şi cel dintâi care se pogora în ea, după tulburarea apei, se făcea sănătos, orice boală ar fi avut. Acolo se afla un om bolnav de treizeci şi opt de ani. Isus, când l-a văzut zăcând, şi fiindcă ştia că este bolnav de multă vreme, i-a zis: „Vrei să te faci sănătos?" „Doamne", I-a răspuns bolnavul, „n-am pe nimeni să mă bage în scăldătoare când se turbură apa; şi până să mă duc eu, se pogoară altul înaintea mea."

„Scoală-te" i-a zis Isus „ridică-ţi patul şi umblă.

Îndată omul acela s-a făcut sănătos, şi-a luat patul, şi umbla. Ziua aceea era o zi de Sabat. Iudeii ziceau, deci, celui ce fusese vindecat: „Este ziua Sabatului; nu-ţi este îngăduit să-ţi ridici patul." El le-a răspuns: „Cel ce m-a făcut sănătos, mi-a zis: «Ridică-ţi patul, şi umblă.»" Ei l-au întrebat: „Cine este omul acela, care ţi-a zis: «Ridică-ţi patul, şi umblă?»" Dar cel vindecat nu ştia cine este: căci Isus se făcuse nevăzut din norodul care era în locul acela.

După aceea Isus l-a găsit în Templu, şi i-a zis: „Iată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuieşti, ca să nu ţi se întâmple ceva mai rău." Omul acela s-a dus, şi a spus Iudeilor că Isus este Acela care-l făcuse sănătos.

Din pricina aceasta, Iudeii au început să urmărească pe Isus, şi căutau să-L omoare, fiindcă făcea aceste lucruri în ziua Sabatului. Dar Isus le-a răspuns: „Tatăl Meu lucrează până acum; şi Eu, de asemenea, lucrez."

Tocmai de aceea căutau şi mai mult Iudeii să-L omoare, nu numai fiindcă dezlega ziua Sabatului, dar şi pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său, şi Se făcea astfel deopotrivă cu Dumnezeu.

Ioan 5:1-18

Isus i-a zis: „Vrei să te faci sănătos?“
„Doamne“, I-a răspuns bolnavul, „n-am pe nimeni
să mă bage în scăldătoare când se turbură apa.“
IOAN 5:6-7

MULTĂ VREME povestea aceasta nu mi-a spus mare lucru. Nu-mi dădeam seama care este mesajul său. Este vorba de un bărbat care nu are credinţă nici cât să se ridice în picioare, dar Isus îl tratează de parcă şi-ar fi sacrificat propriul fiu spre slava lui Dumnezeu. Martirii şi apostolii merită atâta cinste, nu un amărât care nici măcar nu-L recunoaşte pe Isus când îi apare în faţă.

Multă vreme am fost de părere că Isus s-a purtat prea frumos cu omul acesta. Aveam impresia că întreaga poveste e oarecum bizară. Mi se părea că e prea frumoasă ca să fie adevărată. Apoi mi-am dat seama de un lucru. Subiectul central nu e infirmul din Ierusalim. Subiectul central eşti tu. Sunt eu. Individul respectiv nu e un anonim. El poartă un nume – numele tău. Are un chip – chipul meu. Are un necaz – întocmai cum avem şi noi.

Isus întâlneşte un om care stă lângă scăldătoarea situată în partea de miazănoapte a templului din Ierusalim. E un bazin lung de 120 de metri, lat de 40 de metri şi adânc de 20 de metri. Pe marginea lui se înalţă cinci pridvoare, un monument dedicat bunăstării şi prosperităţii, în care zac însă tot felul de oameni bolnavi sau infirmi.

Scăldătoarea se numeşte Betesda. S-ar putea numi Parcul Central, Spitalul Metropolitan, sau chiar Hanul lui Joe. Sau ar putea fi un adăpost al oamenilor străzii, situat sub un pod de la marginea oraşului. Ar putea fi vorba de orice altă comunitate de oameni suferinzi.

Un izvor subacvatic făcea ca suprafaţa apei să se tulbure din când în când. Oamenii credeau că fenomenul se datora unui înger care atingea apa cu aripile sale. Mai credeau că primul dintre ei care intra în apă după aceea avea să fie vindecat. Oare chiar se producea vindecarea? Nu ştiu. Ştiu însă că numeroşi infirmi veneau să-şi încerce norocul.

Imaginează-ţi un câmp de bătălie presărat cu trupurile soldaţilor răniţi. Ei bine, aşa arăta locul acesta. Sau imaginează-ţi un azil supraaglomerat, cu personal insuficient, incapabil din acest motiv să-şi îndeplinească atribuţiile. Adu-ţi aminte de orfanii din Bangladesh sau de copiii abandonaţi din New Delhi şi îţi vei forma o imagine corectă a Betesdei. Ce auzeau cei ce treceau pe lângă locul acela? Vaiete şi gemete necontenite. Şi ce vedeau? O gloată informă de nevoiaşi. Dar ce făceau trecătorii? Cei mai mulţi dintre ei îşi vedeau de drum, ignorându-i pe amărâţii aceia.

Nu şi Isus. El a venit la Ierusalim pentru o sărbătoare a iudeilor. E singur. Nu a venit ca să îi înveţe pe ucenici sau ca să atragă mulţimea. Oamenii au nevoie de El – aşa că e aici.

Îţi poţi închipui scena? Isus printre cei suferinzi. La ce Se gândeşte oare? Când o mână cangrenată Îi atinge glezna, oare cum reacţionează? Când un copilaş orb se împiedică şi cade chiar în faţa Lui, Se apleacă El ca să-l ridice? Când o mână zbârcită se întinde spre El, cerşindu-I câţiva bănuţi, ce face Isus?

Indiferent dacă e vorba de scăldătoarea Betesda sau de Hanul lui Bill... ce simte oare Dumnezeu când oamenii suferă?

Povestea aceasta merită spusă chiar dacă nu facem decât să-L privim umblând printre oameni. Merită şi numai pentru faptul că aflăm că a venit în locul acela. El nu era obligat s-o facă, ştii bine. Cu siguranţă că există comunităţi mult mai „igienice" în Ierusalim. Cu siguranţă că există activităţi mult mai plăcute. La urma urmelor, este Sărbătoarea Ieşirii din Egipt. O zi deosebită pentru oraşul cel sfânt. Oamenii au

venit de la mari depărtări ca să-L întâlnească pe Dumnezeu în templu.

Habar n-au oamenii aceştia că Dumnezeu Se află alături de cei bolnavi.

Habar n-au că Dumnezeu Se plimbă agale, păşind cu grijă printre cerşetori şi orbi.

Habar n-au că tâmplarul acela tânăr şi viguros, care contemplă scena dureroasă ce se aşterne în faţa ochilor Săi, este Însuşi Dumnezeu.

„În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor", a scris Isaia (Isaia 63:9). Cred că în ziua aceea Isus a suferit cumplit.

Cred că în ziua aceea Isus a suspinat în repetate rânduri, în timp ce Se plimba pe marginea scăldătorii Betesda... şi cred că suspină ori de câte ori vine la mine sau la tine.

Adu-ţi aminte, nu-i aşa că ţi-am spus că povestea aceasta se referă la noi? Nu-i aşa că ţi-am spus că chipul nostru se regăseşte în Biblie? Ei bine, iată-ne aici, printre rândurile versetului 5: „Acolo se afla un om bolnav de treizeci şi opt de ani."

Poate că nu îţi face plăcere să fii descris în felul acesta. Poate că ai prefera să fii înfăţişat precum David cel viteaz sau precum Maria cea devotată. Toţi am prefera lucrul acesta. Dar pentru ca tu şi cu mine să putem deveni asemenea lor, trebuie mai întâi să recunoaştem că suntem asemenea infirmului cu pricina. Infirmi care nu mai au de ales. Nu pot umbla. Nu pot munci. Nu se pot îngriji singuri. Nu pot nici măcar să se rostogolească singuri de pe bancă, pentru a intra în apa atinsă de aripile îngerului.

Poate că mâinile cu care ţii cartea aceasta îţi sunt sănătoase, iar vederea ţi-e clară în timp ce citeşti, aşa că nu îţi poţi închipui ce ai tu în comun cu paraliticul acesta care zace bolnav de aproape patruzeci de ani. Cum ar putea el să te reprezinte pe tine? Ce avem noi în comun cu omul acesta?

E simplu. Neputinţa noastră şi speranţa care ne animă. Care neputinţă? Evrei 12:14 ne spune despre ce neputinţă e vorba: „Urmăriţi pacea cu toţi şi sfinţirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul."

Aceasta este neputinţa noastră: fără sfinţenie nimeni nu-L va vedea pe Dumnezeu. Sfinţenia e o condiţie indispensabilă pentru a ajunge în

cer. Desăvârşirea este necesară pentru viaţa veşnică. Ne-am dori să fie altfel. Şi ne purtăm ca atare. Ne purtăm ca şi cum oamenii „de treabă" Îl vor vedea pe Dumnezeu. Lăsăm impresia că cei care fac fapte bune Îl vor vedea pe Dumnezeu. Ne purtăm de parcă, dacă suntem cumsecade, nu avem cum să greşim prea tare. De parcă bunătatea noastră ar fi suficientă pentru a intra în Împărăţia cerurilor.

Nouă ni se pare corect să fie aşa, dar nu şi lui Dumnezeu. El este cel care stabileşte standardul. Iar standardul este înalt. „Voi fiţi dar desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit" (Matei 5:48).

Vezi tu, potrivit planului lui Dumnezeu, El Însuşi reprezintă standardul desăvârşirii. Degeaba ne comparăm noi cu semenii noştri, căci aceştia sunt la fel de imperfecţi ca noi. Scopul e să devenim asemenea Lui; orice statut inferior acestui nivel este necorespunzător.

De aceea am spus că infirmul ne reprezintă pe mine şi pe tine. Asemenea lui, şi noi suntem paralizaţi. Asemenea lui, şi noi suntem prinşi în capcană. Asemenea lui, şi noi suntem fără nici o cale de ieşire; nu avem cum să scăpăm de neputinţa noastră.

Tu şi cu mine suntem cei care zac acolo, la pământ. Noi suntem cei îndureraţi şi istoviţi. În ceea ce priveşte vindecarea condiţiei noastre spirituale, nu avem nici o şansă. E ca şi cum am încerca să sărim până la lună. Noi nu deţinem leacul de care avem nevoie ca să fim vindecaţi. Singura noastră speranţă este că Dumnezeu va face ceea ce a făcut pentru omul acela de la Betesda – va păşi afară din templu şi va pătrunde înăuntrul suferinţei şi neputinţei noastre.

Şi tocmai asta a făcut.

Citeşte încet şi cu atenţie cuvintele lui Pavel privitoare la ceea ce a făcut Dumnezeu pentru tine: „Pe voi, care eraţi morţi în greşelile voastre şi în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viaţă împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greşelile. A şters zapisul cu poruncile Lui care stătea împotriva noastră şi ne era protivnic şi l-a nimicit, pironindu-l pe cruce. A dezbrăcat domniile şi stăpânirile, şi le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieşit biruitor asupra lor prin cruce" (Coloseni 2:13-15).

După ce ai citit cu atenţie cuvintele de mai sus, răspunde la următoarea întrebare. Cine înfăptuieşte lucrarea? Tu sau Dumnezeu? Cine e forţa activă? Tu sau Dumnezeu? Cine săvârşeşte actul mântuirii? Tu sau Dumnezeu? Cine e cel care deţine puterea? Şi cine e cel infirm?

Hai să examinăm câteva dintre propoziţiile de mai sus. Mai întâi, priveşte la starea în care te afli. „...eraţi morţi în greşelile voastre şi în firea voastră pământească netăiată împrejur...".

Infirmul se găsea într-o stare mult mai bună decât suntem noi. El, cel puţin, era în viaţă. Pavel spune că, dacă tu şi cu mine nu suntem în Hristos, suntem morţi. Morţi din punct de vedere spiritual. Nişte trupuri lipsite de viaţă. Inerte. Cadavre. Morţi. Ce poate să facă un mort? Nu mare lucru.

Dar iată ce poate să facă Dumnezeu cu un mort.

„Dumnezeu v-a adus la viaţă."

„Dumnezeu ne-a iertat."

„A şters zapisul cu poruncile lui."

„L-a nimicit, pironindu-l pe cruce."

„A dezbrăcat domniile şi stăpânirile."

„A ieşit biruitor."

Din nou, aceeaşi întrebare. Cine e forţa activă? Tu şi cu mine – sau Dumnezeu? Cine e cel fără scăpare şi cine e cel care îi vine în ajutor?

Dumnezeu a azvârlit colace de salvare fiecărei generaţii.

Gândeşte-te la Iona, când se afla în burta peştelui – printre sucuri gastrice şi înconjurat de algele îngurgitate de peşte. Dumnezeu l-a lăsat să stea acolo vreme de trei zile. Iona a avut la dispoziţie trei zile ca să-şi cântărească opţiunile. Şi vreme de trei zile a ajuns mereu la aceeaşi concluzie, şi anume că nu avea, de fapt, nici o opţiune. Din locul în care se găsea el existau doar două căi de scăpare – şi nici una nu îi părea rezonabilă. Pe de altă parte, însă, nici Iona nu fusese rezonabil. Ca predicator, o dăduse-n bară. Planurile sale de evadare se dovediseră un eşec total. Era un laş, în cel mai bun caz, ca să nu mai vorbim de faptul că se purtase precum un trădător. Abia acum posedă din belşug ceea ce îi lipsise atâta vreme – şi anume, curajul.

Prin urmare, Iona face singurul lucru pe care îl mai poate face: se

roagă. Nu spune nimic pozitiv la adresa propriei persoane, dar face o mulţime de comentarii apreciative la adresa lui Dumnezeu. Nici măcar nu Îi cere ajutorul, dar, cu toate astea, îl primeşte. Înainte să apuce să-şi încheie rugăciunea, peştele regurgitează, stomacul i se contractă, iar Iona e azvârlit afară, pe ţărm.

Gândeşte-te la Daniel, pe când se află în groapa cu lei: viitorul lui nu pare mai roz decât cel al lui Iona. Iona fusese înghiţit de un animal, iar Daniel e pe punctul de a fi înghiţit şi el de un animal. Stă trântit la pământ, iar capetele leilor sunt atât de aproape de faţa lui, că le poate simţi respiraţia. Cea mai mare dintre fiare îşi aşează laba pe pieptul lui Daniel şi îşi întinde botul spre el, pregătindu-se să se înfrupte, dar... nu se întâmplă nimic. În locul unei dureri sfâşietoare, simte o atingere uşoară. Daniel îşi deschide ochii şi vede un alt leu frecându-şi capul de burta lui. Buzele leului freamătă, de parcă ar mârâi, dar gura îi este închisă.

În momentul acela Daniel aude pe cineva chicotind mai încolo, într-un colţ. Nu ştie cine e făptura respectivă, cert e că străluceşte şi că se distrează pe cinste. Pe faţă i se citeşte un zâmbet mucalit, de parcă ar spune „te-am păcălit".

Sau gândeşte-te la Iosif, când se afla în groapa în care îl aruncaseră fraţii săi, un puţ secat din mjilocul deşertului. Gura puţului fusese acoperită şi îi legaseră o cârpă în jurul ochilor. Fraţii lui stau sus, la gura puţului, râzând şi mâncând liniştiţi, de parcă nu ar fi făcut nimic altceva decât să-l dea uşurel la o parte (cum, de altfel, au procedat mereu, încă de când fratele lor mezin venise pe lume). Sunt fraţii lui, care au plănuit să-l lase să moară acolo, în compania păianjenilor şi a şerpilor de pe fundul puţului.

Asemenea lui Iona şi lui Daniel, Iosif este complet neajutorat. Nu mai are de ales. Nu există nici o cale de scăpare. Nici o speranţă. Dar fiindcă fiii lui Iacov sunt pe cât de răi la suflet, pe atât de lacomi, Iosif e vândut în cele din urmă unor nomazi ce se îndreptau spre miazăzi şi astfel ajunge să joace un rol major în istorie. Deşi ascensiunea sa pe treptele ierarhiei de la palat suferă o întrerupere temporară, când este întemniţat, Iosif ajunge până la urmă să şadă la dreapta tronului

faraonului. Şi, într-un final, Iosif stă în faţa fraţilor săi – care de data aceasta îl imploră să-i ajute. Iar el e îndeajuns de înţelept încât să le dea ceea ce îl roagă, iertându-i de pedeapsa pe care ar merita-o.

Sau gândeşte-te la Barabas, care a fost condamnat la moarte. Au fost audiate ultimele mărturii. S-a stabilit data execuţiei. Barabas îşi petrece timpul jucând cărţi la el în celulă. S-a resemnat în faţa faptului că sfârşitul e aproape. Nu se mai roagă de nimeni. Nu imploră mila. Nu cere nimic. Decizia a fost luată, iar Barabas urmează să moară.

Asemenea lui Iona, Daniel şi Iosif, nu mai are ce să facă decât să-şi plângă sfârşitul. Şi, la fel ca în cazul lui Iona, Daniel şi Iosif, sfârşitul nu mai vine. În încăpere răsună ecoul paşilor gardianului care se apropie. Barabas se gândeşte că vine ca să-i pună cătuşele şi să-i ofere o ultimă ţigară. Dar se înşală. Gardianul îi aduce haine civile. Iar Barabas părăseşte închisoarea ca un om liber, pentru că altcineva i-a luat locul, cineva pe care probabil nu-l va vedea niciodată.

Biblia abundă în astfel de povestiri. Experienţe de genul acesta, la un pas de moarte, sunt înşirate una după alta. Tocmai în clipa când capul victimei se culcă pe butuc, sub lama ghilotinei, tocmai în clipa când frânghia e petrecută în jurul grumazului, îşi face apariţia Calvarul.

Îngerii bat la uşa casei lui Lot – Geneza 19.

Vuietul furtunii îi vorbeşte lui Iov, în mijlocul suferinţei – Iov 38-42.

Râul Iordan îl vindecă pe Naaman de lepră – 2 Regi 5.

Un înger îşi face apariţia în celula unde se află Pavel întemniţat – Faptele Apostolilor 12.

Eforturile lui Dumnezeu sunt mai asidue atunci când eforturile noastre sunt inutile.

Să ne întoarcem un pic la scăldătoarea Betesda. Vreau să priveşti cu atenţie la dialogul dintre infirm şi Mântuitor. Înainte să-l vindece, Isus îi pune o întrebare: „Vrei să te faci sănătos?"

„Doamne", I-a răspuns bolnavul, „n-am pe nimeni să mă bage în scăldătoare când se tulbură apa; şi, până să mă duc eu, se coboară altul înaintea mea" (versetul 7).

Oare ce face individul acesta, se vaită? Îşi plânge de milă? Sau

expune, pur şi simplu, o stare de fapt? Cine poate şti? Dar hai să vedem ce se întâmplă mai departe.

„Scoală-te... ridică-ţi patul şi umblă."

„Îndată omul acela s-a făcut sănătos, şi-a luat patul şi umbla."

Aş vrea să facem şi noi la fel; aş vrea să-L credem şi noi pe Isus. Aş vrea, din toată inima, să învăţăm că atunci când El spune ceva, aşa se întâmplă. Ce-i cu amorţeala asta stranie care ne încătuşează? Ce-i cu îndărătnicia asta a noastră de a ne împotrivi vindecării? Când Isus ne spune să ne ridicăm în picioare, haideţi s-o facem.

Când El spune că suntem iertaţi, haideţi să lăsăm la o parte sentimentul de vinovăţie.

Când El spune că avem valoare, haideţi să-I dăm crezare.

Când El spune că vom trăi veşnic, haideţi să ne alungăm teama.

Când El spune că o să ne poarte de grijă, haideţi să nu ne mai îngrijorăm.

Când El spune „Ridică-te", haideţi s-o facem.

Nu-i aşa că, până la urmă, povestea paraliticului este şi povestea ta?

Un străin a păşit, cu blândeţe, în universul suferinţei tale şi ţi-a întins o mână de ajutor.

Tu decizi dacă accepţi sau nu lucrul acesta.

12

Cel mai greu lucru pe care l-a înfăptuit Dumnezeu

Înţelegerea priorităţilor lui Dumnezeu

După câteva zile, Isus S-a întors în Capernaum. S-a auzit că este în casă, şi s-au adunat îndată aşa de mulţi că nu putea să-i mai încapă locul dinaintea uşii. El le vestea Cuvântul. Au venit la el nişte oameni, care I-au adus un slăbănog, purtat de patru inşi. Fiindcă nu puteau să ajungă până la El, din pricina norodului, au desfăcut acoperişul casei unde era Isus, şi, după ce l-au spart, au pogorât pe acolo patul în care zăcea slăbănogul. Când le-a văzut Isus credinţa, a zis slăbănogului: „Fiule, păcatele îţi sunt iertate!"

Unii din cărturari, care erau de faţă, se gândeau în inimile lor: „Cum vorbeşte omul acesta astfel? Huleşte! Cine poate să ierte păcatele decât numai Dumnezeu?"

Îndată, Isus a cunoscut, prin duhul Său, că ei gândeau astfel în ei, şi le-a zis: „Pentru ce aveţi astfel de gânduri în inimile voastre? Ce este mai lesne: a zice slăbănogului: «Păcatele îţi sunt iertate» ori a zice: «Scoală-te, ridică-ţi patul, şi umblă?» Dar, ca să ştiţi că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele, ţie îţi poruncesc", a zis El slăbănogului, „scoală-te, ridică-ţi patul, şi du-te acasă."

Şi îndată, slăbănogul s-a sculat, şi-a ridicat patul, şi a ieşit afară în faţa tuturor; aşa că toţi au rămas uimiţi, şi slăveau pe Dumnezeu, şi ziceau: „Niciodată n-am văzut aşa ceva!"

Marcu 2:1-12

Ce este mai lesne: a zice slăbănogului: „Păcatele îţi sunt iertate", ori a zice: „Scoală-te, ridică-ţi patul, şi umblă?"
MARCU 2:9

HAI SĂ DISCUTĂM puţin despre dragoste, sau mai precis despre „izbucnirile" ei în clipe de apogeu.

Fără îndoială, ţi s-a întâmplat să vezi „izbucniri" de lumină, de pildă când razele soarelui se strecoară prin frunzişul bogat al pădurii. Ai asistat la „izbucnirile" efemere ale unei stele căzătoare: sclipiri de lumină brăzdând întunericul nopţii. Ai auzit de aşa-numitele „izbucniri" electrice: manifestări de energie în formă pură bubuind asurzitor. Şi ai simţit „izbucnirile" dragostei. Poate că nu le-ai definit în felul ăsta, dar le-ai simţit cu siguranţă.

„Izbucniri" de dragoste. O afecţiune instantanee. Clipe delicate de dragoste incandescentă. Un devotament pătimaş. Explozii de tandreţe. Vrei să-ţi dau un exemplu?

Tu şi soţul tău vă aflaţi la o petrecere. O petrecere din acelea la care invitaţii stau în sufragerie şi servesc câte o gustare în timp ce fac conversaţie. Te întreţii cu câteva doamne, iar soţul tău se află în celălalt colţ al încăperii, în compania unor domni. În grupul tău se discută despre bărbaţi, iar părerea generală este una negativă. Femeile se plâng din cauza pasiunii soţilor lor pentru golf, a şosetelor murdare şi a orelor suplimentare petrecute la serviciu. Dar tu nu spui nimic. Nu spui nimic

pentru că nu prea ai ce să spui. Bărbatul cu care te-ai măritat nu e perfect, dar nici nu e o pacoste. De fapt, în comparaţie cu indivizii ăştia, e chiar deosebit. A schimbat o grămadă de scutece la viaţa lui, iar crosele de golf n-au mai văzut lumina zilei de când s-a născut cel mic. Îţi îndrepţi privirea spre capătul celălalt al camerei, la soţul tău, şi zâmbeşti văzându-l cum trage de nodul cravatei pe care tu l-ai convins să o poarte. E la fel de chipeş ca în ziua în care v-aţi cunoscut. Are un început de burtă şi părul începe să i se rărească, e drept, dar astea nu le vezi. Nu-l vezi decât pe bărbatul care ţi-a furat cândva inima. Şi dintr-o dată simţi că ai fi în stare să vâsleşti până în China ca să-i spui cât de fericită eşti că e al tău.

Asta înseamnă o „izbucnire" de dragoste. Iată alt exemplu.

A trecut ceva vreme de când ai ţinut ultima oară în braţe un bebeluş. A trecut ceva vreme de când ai fost în preajma unui bebeluş. Dar acum eşti singur cu bebeluşul. Fiica ta l-a lăsat cu voi în seara asta, iar soţia ta s-a dus după lapte la magazin, aşa că sunteţi singuri, doar tu şi nepotul tău. Are doar câteva zile şi e înfăşat atât de strâns, de parcă ar fi un trabuc cubanez. În timp ce-l ţii în braţe şi îl legeni, îţi dai seama că e prima dată când sunteţi doar voi doi. Cu toată tevatura şi vizitele prietenilor la spital, n-aţi avut parte de nici un moment de intimitate – până în momentul acesta. Aşa că te aşezi în fotoliul tău preferat şi îl întorci spre tine, ca să-i poţi vedea chipul. Te gândeşti la viitor, la viitorul lui: primii paşi, primul sărut, echipa de fotbal, intrarea la colegiu. Te întrebi cum va creşte într-o lume în care suferinţa pare să pândească la fiecare colţ.

Contemplându-i ochişorii şi năsucul moştenit de la cealaltă ramură a familiei, brusc te simţi copleşit. Din senin te inundă un val de devotament. Îţi spui dintr-o dată că însuşi diavolul va avea de-a face cu tine dacă va încerca să se atingă de micuţul acesta care îţi poartă numele. Şi te trezeşti promiţându-i băieţelului adormit că „totul o să fie bine". „Orice s-ar întâmpla, nu uita că eu sunt aici. Totul o să fie bine."

Vrei să-ţi mai dau un exemplu?

Ai venit acasă cu capsa pusă din cauză că termenul limită a fost devansat. Ea a venit acasă iritată din cauză că cei de la grădiniţă au uitat

să-i dea fiicei voastre, în vârstă de cinci ani, medicamentul contra durerii de gât. Fiecare dintre voi se aştepta la un pic de compasiune din partea celuilalt, dar nici unul n-a avut parte de asta. Aşa că acum staţi amândoi la masă, nervoşi, împreună cu micuţa Emily. Emily îşi împreunează mânuţele ca să se roage (aşa cum aţi învăţat-o), iar voi vă plecaţi capetele (dar nu şi inimile) şi o ascultaţi. De unde îi vin cuvintele astea, numai Dumnezeu ştie.

„Doamne, sunt eu, Emily. Ce mai faci? Eu sunt bine, mulţumesc. Mami şi tati sunt supăraţi. Nu ştiu de ce. Doar avem păsări şi jucării şi piure de cartofi şi ne avem unul pe celălalt. Oare nu-i poţi face Tu să nu mai fie supăraţi? Te rog, altfel în seara asta numai Tu şi cu mine o să ne distrăm. Amin."

Rugăciunea ei primeşte răspuns înainte să ajungă la final; pe la mijlocul rugăciunii vă uitaţi unul la celălalt, iar la sfârşit izbucniţi în râs, după care daţi din cap şi mărturisiţi că vă pare rău. Şi amândoi Îi mulţumiţi lui Dumnezeu pentru glăsciorul care v-a reamintit care sunt lucrurile cu adevărat importante.

Astea sunt „izbucnirile" de dragoste. Sunt momente care îţi aduc aminte de lucrurile care contează cu adevărat. O telegramă lăsată la uşa din spatele casei care adăposteşte tot ceea ce îţi este familiar, şi care te îndeamnă să te bucuri de lucrurile pe care le ai, cât le mai ai. O şoaptă a unui înger, sau a cuiva care aduce a înger, şi care îţi reaminteşte că ceea ce ai e mai important decât ceea ce îţi doreşti şi că lucrurile urgente nu sunt întotdeauna cele cu adevărat importante.

Astea sunt „izbucnirile" de dragoste. Le-ai simţit şi tu. Le-am simţit şi eu. Poate vei fi surprins să auzi asta, dar şi Isus le-a simţit... în repetate rânduri.

Un astfel de moment a avut loc când Isus l-a întâlnit pe acel infirm. Omul nu putea umbla. Nu putea sta în picioare. Membrele îi erau diforme, iar trupul contorsionat. Zăcea pe targa sa şi privea la cei ce treceau pe lângă el, dar nu vedea nimic mai sus de brâul acestora, din poziţia în care stătea.

Probabil că era paralizat, iar trupul îi era ros de boală încă din copilărie. În timp ce alţi copii alergau şi ţopăiau, el se chinuia să-şi ducă

lingura la gură. În timp ce fraţii şi surorile sale sporovăiau şi cântau, el se bâlbâia şi se poticnea la fiecare cuvânt. Poate că nici nu ştia cum e să fii sănătos.

Sau poate că ştia. Poate că o dată fusese şi el sănătos. O fi fost vreo perioadă în viaţa sa când să fi fost cunoscut pentru iscusinţa, nu pentru infirmitatea sa? O fi fost o vreme când s-ar fi putut lua la întrecere cu oricine? O fi fost o vreme când era cel mai puternic din împrejurimi? O fi fost o vreme când toţi puştii din sat şi-ar fi dorit să semene cu el?

Apoi s-a petrecut accidentul – a căzut într-o râpă, sau poate că s-a rostogolit pe scări. Durerea de cap era insuportabilă, dar şi mai cumplit era faptul că nu-şi mai simţea braţele şi picioarele. Braţele sale atârnau ca două mâneci goale de o parte şi de alta a torsului. Îşi vedea membrele, erau acolo, dar nu şi le putea mişca.

Fie că se născuse infirm, fie că ajunsese astfel în urma unui accident – rezultatul era acelaşi: dependenţa totală de cei din jur. Avea nevoie de cineva ca să-l spele pe faţă şi să-l îmbăieze. Nu era în stare să-şi sufle nasul sau să meargă la plimbare. Alerga doar în vis, şi de fiecare dată când se trezea din vis îşi dădea seama că e captiv într-un trup care nu putea nici măcar să se întoarcă de pe o parte pe cealaltă, iar acest coşmar îi aducea atâta suferinţă încât nu mai putea să adoarmă.

„Are nevoie de alt trup", ar fi zis orice om cu mintea întreagă. Are nevoie ca Dumnezeu din cer să repare stricăciunea produsă: braţe care să se legene, mâini care să apuce, picioare care să danseze.

Când îl priveau, oamenii nu vedeau în el un bărbat; vedeau doar un trup ce avea nevoie de un miracol. Nu şi Isus, dar asta e ceea ce vedeau ceilalţi oameni. Cu siguranţă asta vedeau şi prietenii săi. Aşa că au făcut ceea ce ar face oricare dintre noi pentru prietenul lui. Au încercat să-l ajute cumva.

Se zvonea că venise la ei în oraş un tâmplar transformat în învăţător şi mai apoi în făcător de minuni. Pe măsură ce zvonul se răspândea, tot mai mulţi oameni veneau să-l vadă. Veneau de pretutindeni, din toate bordeiele şi cocioabele din Israel. Veneau asemenea unor soldaţi care se întorc din război – bandajaţi, schilozi, orbi. Cei bătrâni aveau faţa zbârcită de riduri şi erau fără un dinte în gură. Cei tineri aveau prunci

surzi şi inima zdrobită. Taţi cu fii care nu puteau vorbi. Neveste cu pântece sterpe. Întreg norodul venise, se pare, ca să vadă dacă El chiar exista sau dacă era adevărat ce se spunea despre El, sau ambele.

Pe când a ajuns şi slăbănogul, însoţit de prietenii lui, casa era deja plină. Oamenii se înghesuiau la intrare. Copiii se căţărau la ferestre. Alţii trăgeau cu ochiul peste umărul celor aflaţi mai în faţă. Cum o să-I atragă atenţia lui Isus o mână de prieteni cărând un infirm? Trebuia să ia o decizie: intrăm sau ne dăm bătuţi?

Ce s-ar fi întâmplat dacă oamenii aceia s-ar fi dat bătuţi? Dacă ar fi ridicat din umeri, mormăind ceva cum că e prea multă lume şi li se răceşte cina şi s-ar fi întors pe călcâie şi şi-ar fi luat tălpăşiţa? La urma urmelor, făcuseră o faptă bună bătând atâta drum. Cine i-ar fi învinuit dacă ar fi plecat? Nu poţi cere cuiva să facă mai mult pentru prietenul său. Dar prietenii aceştia nu s-au mulţumit cu atâta.

Unul dintre ei a spus că i-a venit o idee. Cei patru tovarăşi s-au aplecat deasupra târgii pe care zăcea infirmul şi au plănuit să se caţere pe acoperişul casei, să facă o gaură în el şi să îl coboare pe slăbănog prin gaura aceea, cu ajutorul cingătorilor lor.

Era riscant – ar fi putut să cadă toţi. Era periculos – ar fi putut să cadă *el*. Era ceva ieşit din comun – găurirea acoperişului e un act antisocial. Era o intruziune – Isus era ocupat. Dar era singura lor şansă de a intra în contact cu Isus. Aşa că s-au căţărat pe acoperiş.

Credinţa îţi dă putere să faci astfel de lucruri. Credinţa săvârşeşte lucruri neaşteptate. Şi tot credinţa e cea care captează atenţia lui Dumnezeu. Iată ce spune Marcu: „Când le-a văzut Isus credinţa, a zis slăbănogului: «Fiule, păcatele îţi sunt iertate!»“ (versetul 5).

În sfârşit, cineva care Îi dă crezare! Patru bărbaţi au avut atâta încredere în El şi atâta dragoste faţă de prietenul lor, încât şi-au asumat riscul. Targa coborâtă prin tavan a fost ca un semn venit de sus – cineva Îl crede! Cineva era gata să se expună riscului de a se face de ocară şi de a fi bătut doar pentru a sta câteva clipe în faţa Galileanului.

Pe Isus L-a mişcat lucrul acesta.

Asemenea soţiei copleşite de dragoste faţă de soţul ei cel burduhănos, dar atât de drag ei.

Asemenea bunicului hotărât să-şi protejeze nepotul cu orice preţ.
Asemenea părinţilor mişcaţi de rugăciunea fiicei lor.

Pe Isus L-a mişcat această dovadă de credinţă. Prin urmare, bate din palme – dacă nu vizibil, cel puţin în adâncul inimii Sale. Şi nu numai că bate din palme, ci şi binecuvântează. Iar noi asistăm la o „izbucnire" divină de dragoste.

Bărbaţii Îi cer să le vindece prietenul. Dar Isus nu Se mărgineşte la o simplă vindecare trupească – El vrea să-i vindece sufletul. Aşa că sare peste latura fizică, adresându-Se direct laturii spirituale. Tămăduirea trupului este temporară, pe când vindecarea sufletului este veşnică.

Cererea prietenilor slăbănogului este întemeiată – dar e făcută cu sfială. Aşteptările mulţimii sunt foarte mari – dar, totuşi, nu destul de mari. Oamenii se aşteaptă ca Isus să spună „Te vindec". În loc de asta, El spune „Te iert".

Cei de faţă se aşteaptă ca El să trateze trupul, căci asta pot vedea ei.

El alege să trateze nu numai trupul, ci şi spiritul, căci asta vede El.

Ei vor ca Isus să-i dea omului un alt trup, ca să poată umbla. Isus îi oferă harul Său, ca să poată trăi.

Remarcabil. Uneori Dumnezeu e atât de mişcat de ceea ce vede, încât ne dăruieşte ce avem nevoie, nu doar ce I-am cerut.

Ăsta e un lucru bun. Căci altfel cine ar fi îndrăznit vreodată să-I ceară lui Dumnezeu ceea ce ne-a dat El? Care dintre noi ar fi cutezat să spună: „Doamne, Te rog să Te supui celei mai cumplite torturi, ca plată pentru toate greşelile pe care le-am săvârşit eu"? După care să adauge, cu neruşinare: „Şi după ce mă ierţi, Te rog să-mi pregăteşti un loc în casa Ta, unde să trăiesc veşnic."

Şi, ca şi când n-ar fi fost suficient: „Te rog să locuieşti în mine şi să mă aperi şi să mă călăuzeşti şi să mă binecuvântezi cu mai mult decât aş merita vreodată."

Să fim sinceri, am avea îndrăzneala să-I cerem aşa ceva? Nicidecum, ci noi, întocmai ca prietenii infirmului, I-am fi cerut numai mărunţişuri.

I-am fi cerut lucruri mărunte precum o viaţă îndelungată, un trup sănătos şi o slujbă bună. Nişte lucruri importante, din punctul nostru de

vedere, dar din punctul lui Dumnezeu de vedere e ca şi cum am alege să mergem cu motoreta când El ne pune la dispoziţie o limuzină.

Aşadar, ştiind că infirmul nu e îndeajuns de înţelept încât să ceară ce are nevoie, Isus i-a dăruit „din oficiu" lucrul respectiv: „Fiule, păcatele îţi sunt iertate!" (versetul 5)

Fariseii încep să comenteze. Aşa ceva nu e koşer. Până şi cel mai ageamiu dintre evrei I-ar spune: „Cine poate să ierte păcatele decât numai Dumnezeu ?" (versetul 7).

Bombănelile lor Îl determină pe Hristos să pună una dintre cele mai profunde întrebări: „Ce este mai lesne: a zice slăbănogului: «Păcatele îţi sunt iertate», ori a zice: «Scoală-te, ridică-ţi patul şi umblă»?" (versetul 9).

Răspunde tu la această întrebare. Ce e mai uşor pentru Isus? Să ierte un suflet sau să vindece un trup? Ce I-a provocat mai puţină suferinţă – faptul că l-a însănătoşit pe omul acesta sau faptul că i-a dăruit viaţa veşnică?

Tămăduirea trupului său s-a făcut printr-o simplă poruncă; pentru iertarea păcatelor sale a fost nevoie de sângele lui Isus. Primul lucru s-a petrecut în casa unor prieteni; cel de-al doilea, pe un deal, între doi tâlhari. Pentru primul a fost nevoie de un cuvânt; pentru al doilea a fost nevoie de trupul Său. Primul L-a costat doar o clipă; al doilea L-a costat viaţa.

Ce a fost mai uşor?

Atât de mare a fost dragostea Sa pentru oamenii aceştia care dăduseră dovadă de credinţă, încât a mers mai departe decât I-au cerut ei, S-a dus direct la cruce.

Isus ştie deja care e preţul harului Său. Ştie care e costul iertării. Şi totuşi ni le oferă. Dragostea Îi mistuie inima.

Că veni vorba, să ştii că El nu S-a schimbat. Ce s-a întâmplat atunci se mai întâmplă şi astăzi. Când umblăm prin credinţă, Dumnezeu vede. Chipul acela care i-a zâmbit infirmului îi zâmbeşte şi alcoolicului care dă la o parte sticla cu băutură. Ochii aceia care le-au surâs prietenilor infirmului le surâd şi părinţilor care fac tot ce le stă în putinţă ca să-l conducă pe copilul lor la Isus. Şi buzele acelea care i-au vorbit omului

din Capernaum îi vorbesc şi bărbatului din Detroit, femeii din Belfast, copilului din Moscova... oricărei persoane, de oriunde este ea, dacă îndrăzneşte să vină în prezenţa lui Dumnezeu şi să-I ceară ajutorul.

Şi chiar dacă noi nu le putem auzi de aici, de pe pământ, îngerii le aud de acolo, de sus. În ceruri se face linişte deplină de fiecare dată când o nouă „izbucnire" de dragoste dă glas singurelor cuvinte cu adevărat importante: „Păcatele tale sunt iertate."

13

Ce poate face numai Dumnezeu

Când eşti prins în capcana legalismului

Între Farisei era un om cu numele Nicodim, un fruntaş al Iudeilor. Acesta a venit la Isus, noaptea, şi I-a zis: „Învăţătorule, ştim că eşti un Învăţător, venit de la Dumnezeu; căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el."

Drept răspuns, Isus i-a zis: „Adevărat, adevărat îţi spun că, dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu."

Nicodim I-a zis: „Cum se poate naşte un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale, şi să se nască?"

Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îţi spun, că, dacă nu se naşte cineva din apă şi din Duh, nu poate să intre în Împărăţia lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne, şi ce este născut din Duh, este duh. Nu te mira că ţi-am zis: «Trebuie să vă naşteţi din nou.» Vântul suflă încotro vrea, şi-i auzi vuietul; dar nu ştii de unde vine, nici încotro merge. Tot aşa este cu oricine este născut din Duhul."

Nicodim I-a zis: „Cum se poate face aşa ceva?"

Isus I-a răspuns: „Tu eşti învăţătorul lui Israel, şi nu pricepi aceste lucruri? Adevărat, adevărat îţi spun, că noi vorbim ce ştim, şi mărturisim ce am văzut; şi voi nu primiţi mărturia noastră. Dacă v-am vorbit despre lucruri pământeşti şi nu credeţi, cum veţi crede când vă voi vorbi despre lucrurile cereşti? Nimeni nu s-a suit în cer, în afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul omului, care este în cer. Şi, după cum a înălţat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a şi fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele sin-

gurului Fiu al lui Dumnezeu. Şi judecata aceasta stă în faptul că, o dată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul, urăşte lumina, şi nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele. Dar cine lucrează după adevăr, vine la lumină, ca să i se arate faptele, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu.“

Ioan 3:1-21

Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îţi spun, că, dacă nu se naşte cineva din apă şi din Duh, nu poate să intre în Împărăţia lui Dumnezeu."
IOAN 3:5

E UN ADEVĂR pe care îl cunosc toţi agricultorii. Chiar şi solul cel mai fertil rămâne sterp dacă nu este cultivat.

Se pare că Nicodim nu ştia lucrul acesta. El credea că pământul poate să dea roade şi în lipsa seminţelor. Făcea mare tam-tam în legătură cu rolul fermierului, dar uita cu desăvârşire de rolul ce revine seminţei. Era un individ legalist. Aşa gândeşte un legalist. Legalistul pregăteşte solul, dar uită să pună sămânţă.

Nicodim recunoştea în mod deschis că era adept al legalismului. Doar era fariseu.

Fariseii erau de părere că credinţa e o manifestare exterioară. Cum te îmbrăcai, cum te comportai, ce titluri purtai, felul cum te rugai, darurile cu care erai înzestrat – toate aceste lucruri reprezentau criteriile pe baza cărora măsurau fariseii spiritualitatea cuiva.

Dacă ar fi fost agricultori, ferma lor ar fi fost cea mai atrăgătoare din împrejurimi – hambare frumos zugrăvite şi utilaje sclipind de curăţenie. Gardurile ar fi fost văruite şi bine îngrijite, iar pământul, săpat şi irigat.

Dacă ar fi fost fermieri, ar fi petrecut ore în şir într-o cafenea, dezbătând la nesfârşit teoria agriculturii. Când e mai bine să împrăştii

îngrăşământul, înainte sau după ploaie? Pământul trebuie lăsat necultivat o dată la doi ani sau doar o dată la trei ani? Ce ar trebui să poarte un fermier, salopetă sau pantaloni ? Pălării de cowboy sau şepci de baseball?

Fariseii aveau o singură problemă. În ciuda necontenitelor lor discuţii privitoare la metodele cele mai corecte, recolta lor era sărăcăcioasă. De fapt, un Galilean neinstruit dăduse mai multe roade în doar câteva luni decât fariseii în toată viaţa lor. Asta le-a stârnit invidia. Furia. Aroganţa. Şi au reacţionat ca atare, ignorând rezultatele Sale şi acuzându-L de metode incorecte.

Aşa au procedat toţi fariseii, cu excepţia lui Nicodim. El era curios. Ba nu, era mai mult decât curios, era de-a dreptul contrariat. Contrariat de felul în care oamenii Îl ascultau pe Isus. Îl ascultau de parcă era singurul care deţinea adevărul. De parcă era un profet.

Nicodim era contrariat de ceea ce Îl vedea pe Isus făcând. Ca, de pildă, atunci când S-a năpustit în templu, răsturnând mesele cămătarilor. Nicodim cunoscuse şi el pasiunea aceasta cândva. Dar asta fusese demult – înaintea titlurilor, înaintea veşmintelor fastuoase, înaintea obsesiei regulilor.

Nicodim se simte atras de tânărul tâmplar, dar nu-şi poate permite să fie văzut împreună cu acesta. Doar face parte din Curtea Supremă de Justiţie. Nu-L poate lua la întrebări pe Isus ziua, în amiaza mare. Aşa că Nicodim merge la El noaptea. Pe întuneric.

Era de aşteptat din partea lui. Legalismul nu oferă nici un pic de lumină.

Nicodim Îl abordează într-o manieră curtenitoare: „Învăţătorule, ştim că eşti un Învăţător trimis de la Dumnezeu; căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el“ (versetul 2).

Isus îi ignoră complimentul. „Adevărat, adevărat îţi spun, că dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu“ (versetul 3).

Isus nu stă la taclale. Nu bate câmpii. Merge direct la ţintă. Direct la inima omului. Direct în miezul problemei. Isus ştie că inima unui om legalist este împietrită. Nu poate fi străpunsă cu vorbe mieroase. E nevoie de o daltă. Aşa că Isus continuă în forţă:

Nicodime, nu-l poţi ajuta pe orb aprinzându-i lumina.
Nicodime, nu-l poţi ajuta pe surd dând drumul la muzică.
Nicodime, nu poţi schimba interiorul împodobind exteriorul.
Nicodime, nu poţi da roade fără să pui sămânţă.
Trebuie să te naşti din nou.
Bang! Bang! Bang!

Întâlnirea dintre Isus şi Nicodim a însemnat mai mult decât intrarea în contact a două personaje religioase. A însemnat o confruntare între două sisteme filozofice. Între două perspective opuse asupra mântuirii.

Nicodim credea că omul săvârşeşte această lucrare; Isus spune că Dumnezeu îndeplineşte lucrarea. Nicodim credea că era vorba de un schimb, de un târg între om şi Dumnezeu. Isus spune că e vorba de un cadou. Nicodim credea că omul trebuie să facă anumite lucruri ca să intre în posesia acestui cadou. Isus spune că omul nu trebuie să facă altceva decât să accepte cadoul.

Cele două perspective înglobează toate teoriile vehiculate pe această temă. Toate religiile lumii pot fi plasate într-una dintre cele două tabere: a legalismului sau a harului. Rolul activ aparţine fie omului, fie lui Dumnezeu. Mântuirea e văzută fie ca o recompensă pentru faptele bune săvârşite de cel în cauză – fie ca un cadou ce îşi are originea în moartea lui Hristos.

Legalistul crede că forţa supremă ce stă în spatele mântuirii îţi aparţine ţie. Dacă arăţi cum se cuvine, vorbeşti cum se cuvine şi faci parte din segmentul cuvenit al grupului cuvenit, vei fi mântuit. Povara responsabilităţii nu Îi revine lui Dumnezeu, ci ţie.

Consecinţa? Un înveliş sclipitor. Vorbirea este sănătoasă, iar umblarea, adevărată. Dar ia priveşte mai de aproape. Ascultă cu atenţie. Ceva lipseşte. Oare ce? Bucuria. Şi ce se vede acolo? Teamă. (Că nu vei face îndeajuns.) Aroganţă. (Că ai făcut îndeajuns.) Eşec. (Pentru că ai comis o greşeală.)

Legalismul înseamnă întuneric.

Poate că nu ai ştiut lucrul acesta. Poate citeşti rândurile astea cu o expresie de uimire şi te întrebi: „Ce caută povestirea asta în cartea ta, Max? Am crezut că e o carte despre suferinţa oamenilor şi despre felul

în care Isus intervine în momentele grele. Nicodim nu are necazuri. E un om influent. Are prieteni. Studiază Biblia. Nu suferă, nu-i aşa?"

Dacă ţi-ai pus această întrebare, fii recunoscător. Dacă n-ai cunoscut niciodată povara zdrobitoare a legalismului, fii recunoscător. Ai fost scutit de o mare suferinţă.

Alţii dintre voi nu au fost scutiţi de această suferinţă. Ei pot să răspundă la întrebarea de mai sus mai bine decât mine. Legalismul înseamnă o tortură lentă, sufocarea spiritului, spulberarea visurilor unui om. Legalismul presupune suficientă religie ca să te ţină pe linia de plutire, dar nu suficientă ca să te hrănească.

Aşa că suferi de foame. Învăţătorii tăi nu ştiu de unde să procure hrană, aşa că flămânziţi împreună. Regimul tău constă în reguli şi standarde. Fără vitamine. Fără nici un gust. Fără poftă de mâncare. Nimic altceva decât o religie searbădă, previzibilă.

Asta îmi aminteşte de un grup din care am făcut parte în copilărie. Pe la vârsta de opt ani făceam parte din corul bisericii. Ne întâlneam de două ori pe săptămână, seara, şi petreceam împreună în jur de două ore. Ne îmbrăcam toţi la fel şi cântam la banchete. Mergeam chiar şi în turnee.

Curios lucru, liderul nostru era un fost sergent de instrucţie militară. Înainte de a conduce corul bisericii a condus un regiment de recruţi. Unele dintre deprinderile sale anterioare se făceau simţite şi în activitatea pe care o desfăşura în prezent. În fiecare seară, în timpul repetiţiilor, făceam o pauză de mărşăluit. Ieşeam afară şi mărşăluiam în mod organizat. El ne dădea comenzile, iar noi executam mişcările.

„On, doi, trei, patru. On, doi, trei, patru."

La început, nu am protestat împotriva acestui obicei. Nu aveam curaj. Individul mă intimida. În cele din urmă însă, mi-am luat inima în dinţi şi l-am întrebat pe puştiul de lângă mine de ce mărşăluim.

„De ce facem asta?"

„Nu ştiu."

„Unde mergem?"

„Nu ştiu."

Nimeni nu ştia. Vreme de doi ani am mărşăluit de două ori pe săptămână. Dar nici unul dintre noi nu ştia încotro mărşăluim şi de ce o

facem. Ştiam doar că, dacă vrem să cântăm, trebuie să păstrăm ritmul.

Asta înseamnă legalism.

E rigid. E monoton. E maşinal – şi nu vine de la Dumnezeu.

Vrei să-ţi spun ce-i cel mai josnic şi mai mizerabil în privinţa legalismului?

Legalismul nu are nevoie de Dumnezeu. Legalism înseamnă să cauţi să pari nevinovat – nu să fii iertat. Legalismul presupune apărarea sistematică a sinelui, justificarea sinelui, înălţarea sinelui şi îndreptăţirea sinelui. Legaliştii sunt împătimiţi după sinele lor – nu după Dumnezeu.

Legalismul:

Face ca părerea mea să devină o povară pentru tine. Nu e loc decât pentru o singură opinie în barca noastră. Şi e evident care dintre noi greşeşte!

Face ca părerea mea să fie limita ta. Opinia ta contrară mă face să mă îndoiesc nu numai de părtăşia noastră, ci chiar şi de mântuirea ta.

Face ca părerea mea să devină o obligaţie pentru tine. Creştinii trebuie să respecte directivele venite de la cei abilitaţi să emită păreri. Treaba ta e să mărşăluieşti, nu să gândeşti.

Dacă vrei să faci parte din grup, păstrează ritmul şi nu pune întrebări.

Nicodim ştia să mărşăluiască, dar îi era dor să cânte. Ştia că există ceva mai profund, dar nu ştia unde să caute. Aşa că s-a dus la Isus.

S-a dus în timpul nopţii din cauză că se temea să nu-şi supere tovarăşii. Legalismul te face să te temi de oameni. Te face să tânjeşti după aprobarea lor. Devii extrem de sensibil la ce spun şi gândesc ceilalţi şi faci tot ce-ţi stă în putinţă ca să le fii pe plac. Conformismul nu e palpitant, dar cel puţin îţi dă siguranţă. Uniforma nu îţi vine bine, dar e indicată, aşa că o porţi. Habar nu ai de ce mărşăluieşti sau încotro mergi – dar cine eşti tu ca să pui întrebări? Aşadar, păstrezi ritmul şi te târăşti mai departe pe calea minimei împotriviri.

Iar dacă îndrăzneşti să explorezi o altă cale, trebuie să o faci noaptea, precum Nicodim. El a pornit tiptil, în umbra înserării, furişându-se pe uliţele întunecoase, şi în cele din urmă a ajuns în prezenţa lui Hristos.

În timpul conversaţiei, Nicodim, renumitul învăţător al legii, ia cuvântul doar de trei ori: o dată ca să facă un compliment şi de două ori ca să întrebe ceva. După ce o viaţă întreagă a cântărit spusele Scripturii prin prisma raţiunii, acest învăţat rămâne fără grai când Isus deschide poarta şi lasă ca lumina harului să inunde acel univers al morţii.

Isus începe prin a-i dezvălui izvorul spiritualităţii: „Ce este născut din carne, este carne şi ce este născut din Duh, este Duh" (versetul 6).

Viaţa spirituală nu e o însuşire omenească. Ea izvorăşte din Duhul Sfânt şi e călăuzită de El. Orice reuşită pe plan spiritual se datorează lui Dumnezeu.

Spiritualitatea, spune Isus, nu decurge din faptul că mergi la biserică sau faci fapte bune sau aderi la doctrina corectă, ci vine tocmai din cer. Aceste cuvinte l-au pus pe Nicodim „cu botul pe labe". Dar Isus era de abia la început.

„Vântul suflă încotro vrea, şi-i auzi vuietul; dar nu ştii de unde vine, nici încotro merge. Tot aşa este cu oricine este născut din Duhul" (versetul 8).

Ţi s-a întâmplat vreodată să-ţi ceară ajutorul o rafală de vânt? Ai văzut vreodată o furtună stând pe marginea drumului şi trăgându-şi sufletul? Nu, nu cred. Vântul nu are nevoie de ajutorul nostru. Nici măcar nu îşi dezvăluie menirea. E tăcut şi nevăzut, întocmai ca Duhul Sfânt.

Nicodim începe să fie tot mai iritat. O lumină atât de strălucitoare e prea intensă pentru ochii lui. Nouă, învăţătorilor religioşi, ne place să conducem şi să controlăm lucrurile. Ne place să etichetăm şi să subliniem. Ordinea şi claritatea sunt prietenii de nădejde ai unui predicator. Dar nu întotdeauna sunt pe placul lui Dumnezeu.

Mântuirea cade în sarcina lui Dumnezeu. Harul este ideea Lui, lucrarea Lui, responsabilitatea Lui. Îl oferă cui doreşte El şi atunci când doreşte El. Misiunea noastră este să-i înştiinţăm pe oameni, nu să le cerem socoteală.

Cred că fiecare trăsătură de pe chipul lui Nicodim exprima această întrebare. De ce ar face Dumnezeu una ca asta? Ce L-ar determina să ne ofere un asemenea cadou ? Nicodim nu şi-ar fi închipuit nici în rup-

tul capului răspunsul pe care i l-a dat Isus. Care e motivul darului nașterii din nou? Dragostea. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică" (versetul 16).

Nicodim nu mai auzise niciodată așa ceva. Niciodată. Dezbătuse de nenumărate ori subiectul acesta al mântuirii. Dar era prima oară când nu se amintea de nici un fel de reguli. Nu se impunea nici un sistem normativ, nici un cod și nici un ritual. „Oricine crede în El poate să aibă viață veșnică", i-a spus Isus. Să fie Dumnezeu atât de generos? Chiar și în întunericul nopții, pe chipul lui Nicodim se poate citi uluirea. *Oricine crede în El poate să aibă viață veșnică.* Nu „oricine face cutare sau cutare lucru". Nu „oricine izbândește". Nu „oricine este de acord". Ci „oricine crede".

Ia aminte la felul în care Dumnezeu îi eliberează pe legaliști. Observă fermitatea blândă a atingerii Sale. Asemenea unui fermier dibaci, El a dat la o parte stratul întărit de la suprafață, scoțând la iveală solul fertil și moale, în care a plantat o sămânță, sămânța harului.

O fi dat roade acea sămânță? Citește rândurile următoare și trage singur concluzia.

> Nicodim, care la început se dusese la Isus, noaptea, a venit și el, și a adus o amestecătură de aproape o sută de litri de smirnă și de aloe. Au luat deci trupul lui Isus și L-au înfășurat în fâșii de pânză de in, cu miresme, după cum au obicei iudeii să îngroape. În locul unde fusese răstignit Isus, era o grădină; și în grădină era un mormânt nou, în care nu mai fusese pus nimeni. Din pricină că era ziua Pregătirii Iudeilor, pentru că mormântul era aproape, au pus acolo pe Isus.
>
> Ioan 19:39-42

E ciudat cum un om e posibil să treacă prin toate etapele Împărăției. Cel ce venise cândva în timpul nopții își face acum apariția în lumina zilei. Cel ce odinioară se furișase în umbră ca să-L întâlnească pe Isus vine acum la cruce, ca să-L slujească pe Isus. În fine, cel ce primise sămânța harului plantează acum cea mai însemnată dintre toate semințele – sămânța vieții veșnice.

14

Har galilean

Când Îl dezamăgeşti pe Dumnezeu

După aceea Isus S-a mai arătat ucenicilor Săi la marea Tiberiadei. Iată cum S-a arătat: Simon Petru, Toma zis Geamăn, Natanael din Cana Galileii, fiii lui Zebedei, şi alţi doi din ucenicii lui Isus, erau împreună. Simon Petru le-a zis: „Mă duc să prind peşte.“ „Mergem şi noi cu tine“ i-au zis ei. Au ieşit, şi au intrat într-o corabie; şi n-au prins nimic în noaptea aceea.

Dimineaţa, Isus stătea pe ţărm; dar ucenicii nu ştiau că este Isus. „Copii“, le-a zis Isus, „aveţi ceva de mâncare?“

Ei i-au răspuns: „Nu.“

El le-a zis: „Aruncaţi mreaja în partea dreaptă a corăbiei, şi veţi găsi.“ Au aruncat-o deci, şi n-o mai puteau trage de mulţimea peştilor.

Atunci ucenicul pe care-l iubea Isus, i-a zis lui Petru: „Este Domnul!“ Când a auzit Simon Petru că este Domnul şi-a pus haina pe el şi s-a încins, căci era dezbrăcat, şi s-a aruncat în mare. Ceilalţi ucenici au venit cu corăbioara, trăgând mreaja cu peşti, pentru că nu erau departe de ţărm decât ca la două sute de coţi. Când s-au pogorât pe ţărm au văzut acolo jăratic de cărbuni, peşte pus deasupra şi pâine.

Isus le-a zis: „Aduceţi din peştii pe care i-aţi prins acum.“

Simon Petru s-a suit în corăbioară, şi a tras mreaja la ţărm, plină cu o sută cincizeci şi trei de peşti mari: şi, cu toate că erau atâţia, nu s-a rupt mreaja.

Ioan 21:1-11

Atunci ucenicul pe care-l iubea Isus, i-a zis lui Petru:
„Este Domnul!" Când a auzit Simon Petru că este
Domnul şi-a pus haina pe el şi s-a încins,
căci era dezbrăcat, şi s-a aruncat în mare.
IOAN 21:7

SOARELE SE RIDICASE deja deasupra apei înainte ca Petru să observe – un cerc de aur ce se unduia în oglinda mării. Pescarii sunt de obicei primii care zăresc soarele răsărind pe coama dealurilor. E semn că noaptea s-a sfârşit, şi truda lor aşijderea.

Dar nu şi de data asta. Cu toate că razele se oglindeau pe faţa apei, întunericul din inima lui Petru zăbovea. Vântul sufla răcoros, dar el nici nu simţea. Prietenii lui dormeau adânc, dar lui nu-i păsa. Năvodul zăcea gol la picioarele sale, marea fusese zgârcită de data asta, dar Petru nu se gândea la lucrul acesta.

Gândurile sale rătăceau undeva departe de Marea Galileei. Mintea sa era în Ierusalim, retrăind noaptea aceea chinuitoare. În timp ce barca se legăna în voia valurilor, mintea îi era năpădită de amintiri:

zgomotul produs de armurile soldaţilor romani,
sclipirea unei săbii şi plecarea instinctivă a capului,
rănirea lui Malhu, mustrarea primită,
soldaţii trăgându-L brutal pe Isus după ei.

„Oare unde mi-a fost capul?" mormăia Petru în sinea lui, cu privirea aţintită pe fundul bărcii. *De ce am fugit?*

Petru o luase la fugă; Îi întorsese spatele celui mai bun prieten al lui şi o luase la fugă. Nu ştim încotro. Nici Petru nu ştia încotro. A găsit o groapă, o colibă, un adăpost părăsit – a găsit un loc unde să se ascundă şi asta a făcut, s-a ascuns.

Nu cu mult timp înainte se lăudase. „Chiar dacă toţi ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire“ (Matei 26:33). Dar exact aşa s-a întâmplat. Petru a făcut tocmai ceea ce jurase că nu va face. Se poticnise chiar în obstacolul propriilor sale temeri. Şi acolo a rămas. În urechi nu îi răsuna decât deşarta sa făgăduială. *Chiar dacă toţi ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu... nu. Eu, nu. Eu, nu.* O bătălie disperată se dădea în inima pescarului.

În momentele acelea, instinctul de supravieţuire se confrunta cu dragostea pe care I-o purta lui Hristos, şi pentru o clipă aceasta din urmă a triumfat. Petru s-a ridicat şi, ieşind din ascunzătoare, a mers în direcţia de unde venea gălăgia, până a zărit mulţimea adunată în curtea iluminată de torţe a marelui preot, Caiafa.

S-a oprit în apropierea unui foc şi a început să-şi încălzească mâinile. Flăcările străluceau parcă cu ironie. Noaptea era răcoroasă. Focul dogorea. Petru nu era nici rece, nici fierbinte. Era apatic, inert.

„Petru mergea după El de departe“, scrie Luca (Luca 22:54).

Îi era credincios... de la distanţă. În noaptea aceea s-a apropiat îndeajuns ca să vadă ce se petrece, dar nu îndeajuns ca să fie văzut. Din nefericire însă, Petru a fost văzut, totuşi. Alţi oameni care stăteau în jurul focului l-au recunoscut. „Şi tu ai fost alături de El“, i-au aruncat aceştia. „Ai fost alături de Nazarinean.“ De trei ori au repetat lucrul acesta, şi de fiecare dată Petru a negat. De fiecare dată Isus l-a auzit.

Aş vrea să înţelegi că personajul principal în toată această scenă e Isus, nu Petru. Isus, care cunoaşte inima fiecărui om, cunoştea şi faptul că prietenul Său s-a lepădat de El. De trei ori la rând, trădarea lui Petru a picurat acid pe rănile lui Mesia.

De unde ştiu eu că Mesia cunoştea lucrul acesta? Datorită reacţiei Sale. Atunci, „Domnul S-a întors şi S-a uitat ţintă la Petru“ (Luca 22:61). La cântatul cocoşului, Isus S-a întors. L-a căutat cu privirea pe Petru şi l-a găsit. În clipa aceea n-au mai existat nici soldaţii, nici acuza-

torii, nici preoţii. În clipa aceea de dinainte de revărsatul zorilor, în Ierusalim erau doar doi oameni – Isus şi Petru.

Petru nu avea să uite niciodată privirea aceea. Cu toate că faţa lui Isus era deja lovită şi însângerată, ochii Săi erau limpezi şi pătrunzători. Erau asemenea unui bisturiu, dezgolind cu desăvârşire inima lui Petru. Deşi privirea Sa a zăbovit doar pentru o clipă, a durat parcă o veşnicie.

Şi acum, după atâtea zile, plutind pe Marea Galileei, privirea aceea încă îl ardea. Nu gândul Învierii îl frământa pe Petru. Nici faptul că mormântul era gol, sau că moartea fusese învinsă. Ce îl măcina era amintirea ochilor lui Isus privind la jalnicul său eşec. Petru cunoştea bine ochii aceia. Îi văzuse de atâtea ori înainte. De fapt, îi văzuse chiar aici, pe lacul acesta.

Nu era prima noapte petrecută de Petru în larg, pe Marea Galileei. Doar era pescar de meserie. Asemenea altor pescari, lucra în timpul nopţii. Ştia că peştii se hrăneau la suprafaţă în răcoarea nopţii, după care, în timpul zilei, se dădeau la fund. Nu, asta nu era prima noapte pe care Petru şi-o petrecea pe mare. Nici prima noapte în care nu prinsese nimic.

Se întâmplase cu mai mulţi ani în urmă...

De obicei, dimineaţa Petru şi tovarăşii săi vindeau peştele prins în cursul nopţii, îşi reparau năvoadele, după care mergeau acasă să se odihnească, cu o traistă plină cu bani şi cu un sentiment de satisfacţie. Dar în dimineaţa asta nu aveau nici un ban. Nici o satisfacţie. Trudiseră toată noaptea, dar nu se aleseseră cu nimic, decât cu o oboseală covârşitoare şi cu năvoadele încâlcite.

Şi cel mai neplăcut era faptul că toată lumea a văzut lucrul acesta. În fiecare dimineaţă sătenii se îmbulzeau pe ţărm, ca la piaţă, ca să cumpere peşte, dar în dimineaţa asta nici urmă de peşte.

Isus era acolo în dimineaţa respectivă, vorbindu-le oamenilor despre Dumnezeu. Cum norodul se înghesuia din toate părţile, nu a mai avut unde să stea, aşa că l-a întrebat pe Petru dacă poate să Se urce în barca sa. Petru a încuviinţat, gândindu-se că oricum barca nu îi folosea la nimic.

Petru stă şi Îl ascultă pe Isus vorbind. E plăcut să mai audă şi altceva decât zgomotul valurilor. Când Isus termină de vorbit mulţimii, Se întoarce spre Petru. Mai are ceva să-l roage. Vrea să meargă la pescuit. „Depărtează-o la adânc, şi aruncaţi-vă mrejile pentru pescuire" (Luca 5:4).

Petru mormăie nemulţumit. Ăsta e ultimul lucru de care are chef acum, să pescuiască. Barca e curată. Năvoadele sunt uscate. Soarele e sus, pe cer, iar el e istovit. E timpul să plece acasă. În afară de asta, toată lumea se uită la ei. L-a văzut o dată întorcându-se cu mâna goală din larg. Şi, pe deasupra, ce ştie Isus despre pescuit?

Aşa că Petru Îi spune: „Învăţătorule, toată noaptea ne-am trudit, şi n-am prins nimic" (versetul 5).

Observaţi blazarea cu care vorbeşte.

„*Ne-am trudit.*" Am curăţat carena. Am cărat năvoadele. Am vâslit. Am aruncat năvoadele la lumina lunii. Le-am auzit cum au lovit suprafaţa apei, plescăind.

„*Toată noaptea.*" Cerul s-a făcut din portocaliu aprins negru ca smoala, la miezul nopţii, iar apoi auriu scânteietor, în lumina zorilor. Orele s-au scurs încet, la fel cum treceau cârdurile de nori peste faţa lunii. Discuţiile pescarilor au încetat, pe măsură ce durerea din umeri era tot mai ascuţită. În timp ce satul era cufundat în somn, bărbaţii aceştia munceau din greu. Toată... noaptea.

„*N-am prins nimic.*" Evenimentele din timpul nopţii se desfăşuraseră cadenţat: năvoadele erau învârtite prin aer şi aruncate cu putere, până se răsfirau în văzduh. Apoi aşteptarea. Mai întâi să se scufunde. Apoi trage-l afară. Încă o dată. Aruncă. Trage. Aruncă. Trage. Aruncă. Trage. Fiecare învârtire era însoţită de o rugăciune, în gând. Dar de fiecare dată când năvodul era scos din apă, gol, rugăciunea rămânea fără răspuns. Până şi năvodul suspina în timp ce bărbaţii îl trăgeau afară şi se pregăteau să-l arunce încă o dată.

Au pescuit vreme de douăsprezece ore. Iar acum... acum Isus îi cere să meargă iar la pescuit? Şi nu oriunde, aproape de ţărm, ci departe, în larg, la apă adâncă.

Petru îi vede pe tovarăşii săi ridicând din umeri. Se uită la mulţimea

de pe mal care îl priveşte cu atenţie. Nu ştie ce să facă. O fi ştiind Isus multe lucruri, dar la pescuit nimeni nu se pricepe mai bine decât el, Petru. El ştie prea bine când să muncească şi când să renunţe. Ştie că există momente când trebuie să insiste şi momente când trebuie să se dea bătut.

De data asta bunul simţ îi spunea că era momentul să se dea bătut. Raţiunea îl sfătuia să se mărginească la paguba suferită şi să plece acasă. Experienţa îl îndemna să-şi strângă catrafusele şi să meargă să se odihnească. Însă Isus i-a zis: *„Putem să mai încercăm o dată, dacă vrei."*

Cea mai anevoioasă călătorie e aceea care te poartă înapoi, spre locul unde ai eşuat cândva.

Isus ştie lucrul acesta. De aceea îi propune să îl însoţească într-acolo. „Prima dată ai ieşit de unul singur; de data asta voi fi alături de tine. Mai încearcă o dată, împreună cu Mine."

Neîncrezător, Petru acceptă să mai încerce o dată. „Dar, la cuvântul Tău, voi arunca mrejile!" (Luca 5:5). N-avea nici o noimă, dar Petru stătuse destul prin preajma Nazarineanului ca să se convingă că prezenţa Lui avea darul să schimbe lucrurile. Aşa se întâmplase la nunta din Cana... sau când se îmbolnăvise copilaşul acelui om de seamă... Era ca şi cum Isus ar fi avut nişte aşi ascunşi în mânecă.

Astfel că vâslele se cufundă din nou în apă şi barca porneşte în larg. Se aruncă ancora şi năvoadele zboară din nou prin aer.

Petru priveşte cum se scufundă năvodul şi aşteaptă. Aşteaptă până ce năvodul se desfăşoară atât cât îi îngăduie funia. Pescarii tac. Şi Petru tace. Isus tace. Dintr-o dată funia e smucită cu putere. Năvodul, încărcat cu peşti, aproape că-l trage pe Petru afară din barcă.

„Ioane, Iacove!", strigă el. „Veniţi iute!"

În curând bărcile sunt atât de pline cu peşti încât babordul le e cufundat în apă. Petru, cu gleznele afundate în mormanul argintiu de peşti ce se zvârcolesc pe punte, se întoarce şi priveşte spre Isus, care Se uita ţintă la el.

În clipa aceea îşi dă seama cine e Isus de fapt.

Ce loc bizar Şi-a ales Dumnezeu ca să-i iasă în cale – o barcă de pes-

cuit, pe o mare nu prea întinsă, într-o ţară de la capătul lumii! Dar aşa procedează Dumnezeu, când decide să pătrundă în lumea noastră. Aşa e experienţa trăită de aceia care sunt dispuşi să mai încerce o dată... împreună cu El.

Din ziua aceea, viaţa lui Petru nu a mai fost niciodată la fel.

Renunţase la pescuit ca să-L urmeze pe Mesia. Îşi părăsise barca cu gândul că nu se va mai întoarce niciodată. Dar acum s-a întors. A încheiat un întreg ciclu. Aceeaşi mare. Aceeaşi barcă. Poate chiar acelaşi loc.

Însă el, Petru, nu mai e acelaşi. Cei trei ani petrecuţi alături de Mesia l-au schimbat. A văzut prea multe. Prea mulţi infirmi tămăduiţi, prea multe morminte rămase goale, prea multe ore în care L-a ascultat vorbind. Nu mai e acelaşi Petru. Aceeaşi Galileea, alt pescar.

De ce s-a întors? Ce l-a făcut să revină în Galileea după răstignire? Disperarea? Unii aşa cred – dar eu, nu. Speranţa piere foarte greu pentru cineva care L-a cunoscut pe Isus. Cred că asta s-a întâmplat cu Petru. Asta l-a adus înapoi. Speranţa. O speranţă stranie cum că aici, pe mare, unde L-a întâlnit pentru prima oară, Îl va întâlni din nou.

Aşa că Petru stă în barcă, pe mare. Şi de data asta a pescuit toată noaptea. Şi nici de data asta nu s-a ales cu nimic.

Gândurile îi sunt întrerupte de un strigăt venit de pe ţărm. „Aţi prins ceva peşte?" Petru şi Ioan îşi ridică privirile. Un sătean, probabil. „Nu!", strigă ei. „Încercaţi în partea cealaltă!" se aude din nou vocea. Ioan se uită la Petru. De ce nu? Aşa că aruncă năvodul dincolo. Petru îşi înfăşoară funia în jurul încheieturii şi aşteaptă.

Dar nu are de aşteptat prea mult. Funia e smucită brusc iar năvodul trage la fund. Petru se opinteşte din toate puterile şi începe să tragă de năvod; se apleacă în faţă, apoi trage cu putere, se apleacă în faţă, trage iar cu putere. E atât de preocupat de ceea ce face, încât ignoră mesajul.

Ioan însă observă. Lucrurile se repetă întocmai. Toate astea s-au mai întâmplat o dată. Noaptea cea lungă. Năvodul gol. Îndemnul de a mai încerca o dată. Peştii zbătându-se pe punte. Ia stai un pic. Îşi ridică ochii spre omul de pe ţărm. „El e", şopteşte.

Încă o dată, mai tare: „E Isus."

Şi din nou, de data asta strigând: „Este Domnul, Petru. Este Domnul!"

Petru se întoarce şi se uită. A venit Isus. Nu Isus învăţătorul, ci Isus biruitorul morţii, Isus regele... Isus cel care a învins întunericul. Isus, Dumnezeul cerurilor şi pământului, e acolo, pe ţărm... face focul.

Petru sare în apă, înoată până la mal şi iese împleticindu-se, tot ud şi tremurând, pentru a se opri în faţa prietenului pe care Îl trădase. Isus a pregătit un strat de cărbuni. Amândoi îşi aduc aminte de ultima oară când Petru a stat lângă foc. Petru Îl dezamăgise pe Dumnezeu, dar Dumnezeu a venit din nou la el.

Lucru total neobişnuit pentru el, Petru nu zice nimic. Ce cuvinte ar fi potrivite? Cuvintele nu-şi au locul într-un moment atât de sfânt. Dumnezeu îi pregăteşte masa prietenului care L-a trădat. Încă o dată, Petru are parte de harul Mântuitorului aici, în Galileea.

Ce poţi spune în astfel de momente?

Ce poţi spune într-un moment precum acesta?

Sunteţi doar tu şi Dumnezeu. Amândoi ştiţi ce ai făcut tu. Şi nici unul dintre voi nu e mândru de acest lucru. Ce poţi să faci?

Ai putea să faci ce a făcut Petru. Să stai, pur şi simplu, în prezenţa lui Dumnezeu. Să stai în faţa Lui. Să stai liniştit şi să aştepţi. Uneori asta e tot ce poate face sufletul unui om. Prea căiţi ca să vorbim, dar, în acelaşi timp, prea plini de speranţă ca să plecăm – nu putem decât să aşteptăm liniştiţi.

Aşteptăm uluiţi.

El S-a întors.

Te îndeamnă să mai încerci o dată. De data asta, împreună cu El.

15

Blândeţea lui Dumnezeu

Când te întrebi dacă lui Dumnezeu Îi pasă

A treia zi s-a făcut o nuntă în Cana din Galilea. Mama lui Isus era acolo. Şi la nuntă a fost chemat şi Isus cu ucenicii Lui. Când s-a isprăvit vinul, mama lui Isus I-a zis: „Nu mai au vin."

Isus i-a răspuns: „Femeie, ce am a face Eu cu tine? Nu Mi-a venit încă ceasul."

Mama lui a zis slugilor: „Să faceţi orice vă va zice."

Şi acolo erau şase vase din piatră, puse după obiceiul de curăţire al Iudeilor; şi în fiecare vas încăpeau câte două sau trei vedre.

Isus le-a zis: „Umpleţi vasele acestea cu apă." Şi le-au umplut până sus.

„Scoateţi acum", le-a zis El, şi „aduceţi nunului".

Şi i-au adus. Nunul, după ce a gustat apa făcută vin, el nu ştia de unde vine vinul acesta (slugile însă, care scoseseră apa, ştiau), a chemat pe mire, şi i-a zis: „Orice om pune la masă întâi vinul cel bun; şi, după ce oamenii au băut bine, atunci pune pe cel mai puţin bun; dar tu ai ţinut vinul cel bun până acum."

Acest început al semnelor Lui l-a făcut Isus în Cana din Galilea. El Şi-a arătat slava Sa, şi ucenicii Lui au crezut în El.

Ioan 2:1-11

Orice om pune la masă întâi vinul cel bun;
şi, după ce oamenii au băut bine, atunci pune pe cel mai
puţin bun; dar tu ai ţinut vinul cel bun până acum.
IOAN 2: 10

HAI SĂ NE ÎNCHIPUIM că eşti un înger. (Poate că unora dintre voi li se pare absurd, dar haideţi să încercăm, totuşi.)

Aşadar, eşti un înger, înainte de naşterea lui Mesia. Dumnezeu nu S-a coborât încă pe pământ, dar o va face în curând, aşa că e momentul să îţi faci apariţia. Eşti înştiinţat că ţi s-a încredinţat o misiune cu totul specială. O şansă ce se iveşte doar o dată într-o eternitate. Ai fost însărcinat să faci parte dintr-o comisie specială. Asta da onoare, nu ţi se pare?

Mihail e liderul grupării cereşti însărcinate cu această misiune divină. „Hai să începem prin a alege primul miracol pe care-l va face Fiul lui Dumnezeu", spune el. „Primul miracol are o însemnătate crucială. E proclamaţia inaugurală. Un fel de preambul demonstrativ. Trebuie ales cu multă grijă."

„Trebuie să emane forţă", sugerează cineva.

„Să fie incontestabil."

„De neuitat", strigă altcineva.

„Deci suntem cu toţii de acord", rosteşte Mihail. „Primul miracol săvârşit de Dumnezeu pe pământ trebuie să fie răsunător. Aveţi vreo idee?"

Îngerii încep să se agite.

„Să învie pe cineva din morţi."

„Sau, mai bine, un cimitir întreg!"

„Da, să golească tot cimitirul."

„Prea uşor. Ce-ar fi să vindece toate bolile din lume?"

„Bravo. Îmi place ideea asta."

„Ştiu", rosteşti tu. Toţi ceilalţi îngeri se întorc spre tine. „Ce-ar fi dacă ar alunga tot răul din lume? Adică, printr-un singur gest tot răul să dispară şi să rămână numai binele."

Îngerii tac. „Nu-i rău", spune unul.

„Bine gândit", zice altul.

„Haideţi să ne hotărâm o dată", încuviinţează Mihail. „Aşa rămâne. Primul miracol pe care-l va face va fi alungarea răului de pe pământ!"

Îngerii foşnesc din aripi, în semn de încuviinţare, iar tu zâmbeşti cu mândrie. (Poate că asta îţi va aduce o promovare.)

„Acum să trecem la cel de-al doilea miracol..."

Sună cam tras de păr? Poate că da, dar povestea conţine şi un sâmbure de adevăr.

În primul rând, e foarte adevărat că Isus a avut un plan. Lucrul acesta reiese din propriile Sale cuvinte.

„Vremea Mea n-a sosit încă" (Ioan 7:6).

„A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul omului" (Ioan 12:23).

„Vremea mea este aproape" (Matei 26:18).

„A venit ceasul! Iată că Fiul omului este dat în mâinile păcătoşilor" (Marcu 14:41).

„...Isus a ridicat ochii spre cer şi a zis: «Tată, a sosit ceasul!»" (Ioan 17:1)

Uitaţi-vă la cuvintele acestea. „Vremea Mea n-a sosit încă." „A sosit ceasul." „Vremea Mea." „A venit ceasul." Ce sugerează toate aceste cuvinte? Existenţa unui plan. Ele denotă o ordine bine definită a evenimentelor. Misiunea lui Hristos a fost plănuită dinainte. Mă îndoiesc că ar fi existat vreo comisie în acest sens, dar un plan a existat în mod sigur.

Micul meu scenariu mai conţine un adevăr. Nu numai că lucrarea lui Hristos a fost plănuită de dinainte, dar a şi debutat cu un miracol. Care a fost acest miracol?

Planul pare a fi aproape prea simplu. Isus şi ucenicii Săi sunt la o nuntă. Gazdele rămân fără vin. Toate magazinele sunt închise, aşa că Isus, la îndemnul mamei Sale, transformă apa în vin.

Aşa s-a întâmplat. Aceasta a fost prima „bombă". Cam nesemnificativă, nu-i aşa? Cu siguranţă nu a avut impactul pe care l-ar fi avut învierea cuiva din morţi sau vindecarea unui infirm.

Sau nu o fi aşa? Poate că acest miracol are o semnificaţie mai adâncă decât credem noi.

Vezi tu, pe vremea lui Hristos o nuntă reprezenta un eveniment însemnat. De obicei începea printr-o ceremonie ce avea loc în sinagogă, seara, la asfinţitul soarelui. Pe urmă oamenii plecau de la sinagogă şi, având torţe în mâini, formau o procesiune lungă, ce străbătea tot oraşul, luminând feeric străzile acestuia. Perechea de însurăţei era plimbată prin faţa cât mai multor case, pentru ca toată lumea să îi poată binecuvânta. După încheierea procesiunii, tinerii nu plecau în luna de miere, ci luna de miere le era adusă în dar.

Ei mergeau acasă, unde începea petrecerea. Vreme de mai multe zile primeau cadouri, ţineau toasturi, se ospătau şi – ai ghicit! – beau vin împreună cu invitaţii. Bucatele şi vinul erau la rang de cinste. Gazdele îşi arătau preţuirea faţă de oaspeţi umplându-le necontenit farfuriile şi paharele. Era o adevărată insultă la adresa oaspeţilor dacă gazda rămânea fără mâncare sau fără vin.

Ospitalitatea cu prilejul unei nunţi era o îndatorire sacră. Această tradiţie era atât de importantă încât, dacă era nesocotită, părţile păgubite puteau să-l dea în judecată pe cel vinovat!

„Fără vin", spuneau rabinii, „nu e loc de bucurie". Vinul era deosebit de important, nu pentru că oamenii erau beţivi, lucru considerat vrednic de dispreţ, ci pentru ceea ce semnifica el. Prezenţa vinului simboliza faptul că era o zi deosebită şi că toţi cei de faţă erau oaspeţi de cinste.

Prin urmare, lipsa vinului reprezenta un motiv de ruşine pe plan social.

Maria, mama lui Isus, se numără printre primii care observă că s-a terminat vinul. Ea merge la fiul ei şi Îl încunoştiinţează. „Oamenii au rămas fără vin."

Ce răspunde Isus? „Femeie, ce am a face Eu cu tine? Nu Mi-a venit încă ceasul" (versetul 4).

Din nou cuvintele acestea. „Nu Mi-a venit ceasul." Isus ştie care este planul. El cunoaşte locul şi momentul când trebuie să aibă loc primul miracol. În nici un caz acum.

În clipa aceasta, în unanimitate, comisia de îngeri responsabilă cu problema miracolelor lui Mesia răsuflă uşurată.

„Uau, preţ de câteva momente am crezut că o să dea peste cap tot planul!"

„Şi eu. Îţi poţi închipui cum ar fi ca Isus să-Şi înceapă lucrarea cu un miracol atât de banal precum transformarea apei în vin?"

„Aşa, Isuse, spune-i nu. Rămâi la planul iniţial."

Isus cunoaşte planul. La început pare că se va ţine de el. Dar auzind rugămintea mamei Sale şi văzând chipurile nuntaşilor, El Se răzgândeşte. Însemnătatea planului e eclipsată încetul cu încetul de grija Lui faţă de oameni. Respectarea planului e importantă, dar oamenii sunt şi mai importanţi.

Prin urmare, El schimbă planul, pentru a împlini nevoia unor prieteni. De necrezut. Planul ceresc e modificat doar pentru ca nişte prieteni oarecare să nu se facă de ruşine. Miracolul inaugural e motivat nu de o tragedie sau de foamete sau de declinul moral, ci de grija faţă de nişte prieteni care se află la ananghie.

Ei bine, dacă faci parte din comisia responsabilă cu miracolele mesianice, nu ai cum să agreezi ceea ce se întâmplă. Câtuşi de puţin. Nu-ţi place deloc gestul lui Isus. Totul e greşit. Momentul e greşit ales. Locul e greşit ales. Miracolul e greşit ales.

„Haide, Isuse. Adu-Ţi aminte care era planul", Îl îndemni tu. „Aminteşte-Ţi strategia. Nu aşa era plănuit să procedezi."

Nici gând, dacă te numeri printre îngerii din comisie, nu-ţi place deloc gestul Lui.

Dar dacă eşti doar un om, care ştie ce înseamnă să se facă de ruşine,

gestul Lui te umple de bucurie. De ce? Pentru că acest miracol îți spune că ceea ce contează pentru tine contează și pentru Dumnezeu.

Te gândești, probabil, că lucrul acesta e valabil când vine vorba despre chestiuni grave. Când e vorba de necazuri majore, precum moartea, boala, păcatul și alte catastrofe – atunci știi că lui Dumnezeu Îi pasă.

Dar ce se întâmplă în cazul unor chestiuni minore, banale? De pildă, când ai un șef nesuferit sau ți se dezumflă roata de la mașină sau îți pierzi câinele? Ori când spargi vreo farfurie, ți se amână zborul, te dor dinții sau ți se defectează calculatorul? Oare chestiunile astea au vreo importanță în ochii lui Dumnezeu?

La urma urmelor, El are de condus un univers întreg. Trebuie să păstreze echilibrul planetelor și să le poarte de grijă președinților și regilor. Își bate capul cu tot felul de războaie și cu problema foametei. Cine sunt eu ca să mă plâng Lui că am o unghie încarnată care mă supără?

Mă bucur că ai pus această întrebare. Lasă-mă să-ți spun cine ești tu. De fapt, lasă-mă să *proclam* cine ești tu.

> Ești moștenitor al lui Dumnezeu, și împreună moștenitor cu Hristos (Romani 8:17).
>
> Nu vei muri, vei fi ca îngerii (Luca 20:36).
>
> Ai o cunună care nu se poate veșteji (1 Corinteni 9:25).
>
> Ești o casă duhovnicească (1 Petru 2:5), ești al Lui (Exod 19:5).
>
> Ai fost ales înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1:4).
>
> Ai fost destinat pentru „slavă, faimă și măreție și vei fi un popor sfânt pentru Domnul Dumnezeul tău" (Deuteronom 26:19).

Dar, mai presus de toate astea – mai important decât orice titlu și orice poziție – este, pur și simplu, faptul că tu ești copilul lui Dumnezeu. „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem" (1 Ioan 3:1).

Îmi place nemaipomenit această ultimă propoziție! „Și suntem." E ca și cum Ioan ar fi știut că unii dintre noi vor da din cap neîncrezători și vor spune: „Neee, eu în nici un caz. Poate Maica Teresa. Billy Graham, asta da. Dar eu nu." Dacă și tu simți la fel, Ioan a adăugat cuvintele respective special pentru tine.

„Și suntem."

În consecinţă, dacă pentru tine contează un anumit lucru, contează şi pentru Dumnezeu.

Dacă eşti părinte, ştii prea bine cum e. Imaginează-ţi că observi o bubă infectată pe mânuţa băieţelului tău, în vârstă de cinci ani. Îl întrebi ce a păţit, şi el îţi spune că i-a intrat o aşchie. Îl întrebi când s-a întâmplat. El spune că săptămâna trecută! Îl întrebi de ce nu ţi-a spus mai devreme, iar el îţi zice: „Nu am vrut să te supăr. Ştiam că ai multe pe cap şi nu voiam să te încurc."

„Să mă încurci? Să mă încurci! Eu sunt tatăl tău. Tu eşti fiul meu. Asta e treaba mea, să te ajut. Când tu suferi, şi eu sufăr."

Am să vă dau un exemplu perfect al acestei situaţii, pe care l-am înregistrat pe casetă video. Pe când avea în jur de opt ani, fiica mea, Jenna, a interpretat un cântec solo cu prilejul unui banchet de recunoştinţă. Am convenit ca eu să stau acasă cu celelalte două fetiţe ale noastre, urmând ca soţia mea să filmeze prestaţia Jennei. Când s-au întors acasă aveau multe să ne povestească, şi o casetă care să le confirme spusele.

Jenna a uitat versurile cântecului. A fost ca şi cum mintea i s-a golit dintr-o dată, în timp ce stătea pe scenă, în faţa unui public numeros. Cum Denalyn filmase scena, am văzut tot incidentul prin ochii ei, ochii unei mame. Era clar că Denalyn a fost cuprinsă de tulburare în clipa în care Jenna a uitat versurile, căci camera a început să tremure. „E-n regulă, e-n regulă", o consola Denalyn. A început să murmure cuvintele cântecului, pentru ca Jenna să şi le amintească. Dar era prea târziu. Jenna îngaimă un „îmi pare rău", izbucneşte în lacrimi şi fuge de pe scenă.

În clipa aceea mama lasă jos camera şi fuge după Jenna. În imagine se vede doar duşumeaua şi se aude vocea lui Denalyn, care spune: „Hai aici, scumpo."

De ce a procedat Denalyn în felul acesta? De ce a lăsat totul baltă şi a fugit după fiica ei? (Trebuie să spun că Jenna şi-a reparat greşeala. Denalyn i-a şters lacrimile. Au repetat împreună versurile, iar Jenna a urcat din nou pe scenă şi şi-a terminat cântecul în aplauzele furtunoase ale publicului.)

Ei bine, ce a făcut-o pe Denalyn să procedeze aşa? În ansamblul planului universal, contează atât de mult o măruntă gafă socială? Cunoşti răspunsul înainte să ţi-l spun eu. Pentru o fetiţă de opt ani, e de-a dreptul crucial. Şi tocmai din cauză că era ceva important pentru Jenna, era important şi pentru mama ei.

Din cauză că tu eşti copilul lui Dumnezeu, dacă un lucru e important pentru tine, e important şi pentru Dumnezeu.

De ce a preschimbat Isus apa în vin? Ca să-i impresioneze pe nuntaşi? Nu, aceştia nici măcar nu au ştiut ce a făcut El. Ca să atragă atenţia starostelui? Nu, acesta a crezut că mirele dădea dovadă de dărnicie. De ce a făcut-o Isus? Care a fost motivaţia primului Său miracol?

Prietenii Lui se simţeau stânjeniţi. Ce îi supăra pe ei, Îl supăra şi pe El. Când copilul suferă, şi părintele suferă.

Aşa că fă-ţi curaj. Spune-I lui Dumnezeu ce te supără. Vorbeşte cu El. Nu îţi va întoarce spatele. Nu va râde de necazul tău. „Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile *a fost ispitit ca şi noi*, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului şi să găsim har..." (Evrei 4:15-16, sublinierea îmi aparţine).

Îi pasă lui Dumnezeu de lucrurile mărunte din viaţa noastră? Să fii convins că da.

Dacă pentru tine contează, contează şi pentru El.

16

Îndrăcitul devenit misionar

Când te întâlneşti cu diavolul

Au ajuns pe celălalt ţărm al mării, în ţinutul Gadarenilor. Când a ieşit Isus din corabie, L-a întâmpinat îndată un om care ieşea din morminte, stăpânit de un duh necurat. Omul acesta îşi avea locuinţa în morminte, şi nimeni nu mai putea să-l ţină legat, nici chiar cu un lanţ. Căci de multe ori fusese legat cu picioarele în obezi şi cu cătuşe la mâini, dar rupsese cătuşele şi sfărâmase obezile, şi nimeni nu-l putea domoli. Totdeauna, zi şi noapte, stătea în morminte şi pe munţi, ţipând şi tăindu-se cu pietre.

Când a văzut pe Isus de departe, a alergat, I s-a închinat, şi a strigat cu glas tare: „Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui Prea Înalt? Te jur în Numele lui Dumnezeu, să nu mă chinuieşti!" Căci Isus îi zicea: „Duh necurat, ieşi afară din omul acesta!"

„Care-ţi este numele?" l-a întrebat Isus. „Numele meu este «Legiune»" a răspuns el „pentru că suntem mulţi".

Şi Îl ruga stăruitor să nu-i trimeată afară din ţinutul acela.

Acolo, lângă munte, era o turmă mare de porci, care păşteau. Şi dracii L-au rugat, şi au zis: „Trimite-ne în porcii aceia, ca să intrăm în ei." Isus le-a dat voie. Şi duhurile necurate au ieşit şi au intrat în porci; şi turma s-a repezit de pe râpă în mare: erau aproape două mii, şi s-au înecat în mare.

Porcarii au fugit, şi au dat de ştire în cetate şi prin satele vecine. Oamenii au ieşit să vadă ce s-a întâmplat. Au venit la Isus, şi iată pe cel ce fusese îndrăcit şi avusese legiunea de draci, şezând jos îmbrăcat şi întreg la minte; şi s-au înspăimântat. Cei ce văzuseră cele întâmplate, le-au povestit tot ce se petrecuse cu cel îndrăcit şi cu porcii. Atunci au început să roage pe Isus să plece din ţinutul lor.

Pe când Se suia El în corabie, omul care fusese îndrăcit Îl ruga să-l lase să rămână cu El.

Isus nu i-a dat voie, ci i-a zis: „Du-te acasă la ai tăi, şi povesteşte-le tot ce ţi-a făcut Domnul, şi cum a avut milă de tine." El a plecat, şi a început să vestească prin Decapole tot ce-i făcuse Isus. Şi toţi se minunau.

Marcu 5:1-20

Au venit la Isus, şi iată pe cel ce fusese îndrăcit şi avusese legiunea de draci, şezând jos îmbrăcat şi întreg la minte.
MARCU 5:15

AM SĂ ÎŢI PUN o întrebare de zece puncte. Care a fost primul misionar trimis de Isus?

Trebuie să fi fost cineva bine instruit, nu? Cineva care avea o relaţie apropiată cu Isus. Un adept devotat. Un discipol apropiat. Unul care să fi posedat o bună cunoaştere a Scripturii, precum şi capacitate de sacrificiu, nu-i aşa?

Am să-ţi dau un indiciu. Nu trebuie să te concentrezi asupra Marii Trimiteri ca să descoperi despre cine este vorba. Nu trebuie să cauţi nici printre apostoli. Acest orator avangardist nu se numără printre ei.

Să fie vorba despre cei şaptezeci de bărbaţi pe care i-a trimis Isus? Îmi pare rău, n-ai nimerit. Autorii epistolelor? Nu. Predicatorul la care mă refer eu era de mult pe câmpul de misiune la vremea când Pavel s-a apucat să scrie.

Unde S-a dus Isus ca să-Şi găsească primul misionar? (N-o să-ţi vină să crezi.) Ei bine, într-un cimitir.

Care a fost primul ambasador desemnat de El? (Nici asta n-o să-ţi vină să crezi.) Un îndrăcit, un om stăpânit de un duh necurat. Omul pe care Isus l-a trimis ca ambasador al Său a fost un nebun transformat în misionar. Povestea lui e redată în Evanghelia după Marcu.

Când a ieşit Isus din corabie, l-a întâmpinat îndată un om care ieşea

din morminte, stăpânit de un duh necurat. Omul acesta îşi avea locuinţa în morminte şi nimeni nu mai putea să-l ţină legat, nici chiar cu un lanţ. Căci de multe ori fusese legat cu picioarele în obezi şi cu cătuşe la mâini, dar rupsese cătuşele şi sfărâmase obezile, şi nimeni nu-l putea domoli. Totdeauna, zi şi noapte, stătea în morminte şi pe munţi, ţipând şi tăindu-se cu pietre.

Marcu 5:2-5

El e omul de care mama ta te-a sfătuit să te fereşti. E individul pe care poliţiştii îl arestează cu regularitate. E dezaxatul care îşi pândeşte vecinii şi ucide familii întregi. E cel al cărui chip îl vezi la televizor, la ştiriile de seară.

Acesta este primul misionar din biserica creştină.

Cei de prin partea locului nu mai ştiau ce să facă cu el. Îl legaseră în lanţuri, dar le-a sfărâmat şi a scăpat. Îşi sfâşia hainele de pe el. Locuia în morminte. Se tăia cu pietre. Era ca un câine turbat scăpat de sub control, un pericol pentru societate. O fiinţă absolut inutilă. Nimeni nu dădea doi bani pe el – în afară de Isus.

Chiar şi în ziua de azi tot ce poate să facă medicina modernă în privinţa unui astfel de individ e să-i ofere medicaţia adecvată şi un tratament complex. S-ar putea ca, dacă i s-ar consacra timp, bani şi asistenţă de specialitate, un astfel de comportament distructiv să fie ameliorat. Dar ar fi nevoie de ani întregi pentru asta.

Isus a avut nevoie de doar câteva secunde.

Întâlnirea este de-a dreptul şocantă. Corabia ucenicilor trage la ţărm, iar în apropiere se află un cimitir, precum şi o turmă de porci. Ambele sunt necurate pentru iudei, din punct de vedere ritual şi cultural. Când Isus Se dă jos din corabie, vede un nebun care iese din morminte.

Are părul vâlvoi. Încheieturile însângerate. Trupul acoperit cu zgârieturi. Toată furia de pe pământ e parcă încătuşată în această fiinţă. Un adevărat haos. Îşi agită braţele şi ţipă necontenit. Ucenicii privesc încremeniţi, înghit în sec şi dau să urce înapoi în corabie.

Sunt îngroziţi. Nu însă şi Isus. Citeşte următoarele versete cu atenţie, căci ele ne oferă un privilegiu nepreţuit, şi anume ne îngăduie să

aruncăm o privire în lumea nevăzută. Pentru câteva clipe conflictul din lumea nevăzută devine vizibil şi ni se oferă posibilitatea să privim la câmpul de bătălie.

Isus e cel care vorbeşte primul: „Duh necurat, ieşi afară din omul acesta!" (versetul 8).

Duhul se sperie: „Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul lui Dumnezeu?" (versetul 7).

Isus îl revendică pe omul acesta. Demonii nu se împotrivesc. Nu proferează ameninţări. Au mai auzit vocea asta. Când Dumnezeu porunceşte ceva, demonii nu au de ales. Nu pot decât să se roage. Aşa că Îl rugau pe Isus „stăruitor să nu-i trimită afară din ţinutul acela" (versetul 10).

Simpla apariţie a lui Isus smereşte demonii. Deşi îl stăpâniseră atâta vreme pe omul acesta, ei se pleacă în faţa lui Dumnezeu. Deşi băgaseră spaima în tot ţinutul, ei Îi cer lui Isus îndurare. Cuvintele Lui îi înghenunchează, făcându-i să se ploconească, scheunând.

Simţindu-se mai în siguranţă într-o turmă de porci decât în prezenţa lui Dumnezeu, demonii Îl roagă pe Isus să-i lase să intre în porcii din apropiere. Isus le dă voie şi două mii de porci îndrăciţi se aruncă în mare.

Ucenicii nu fac nimic în tot acest timp. Isus luptă cu demonii, iar adepţii Săi privesc înmărmuriţi. Habar nu au ce să facă.

Poţi să te pui în locul lor? Ţi se întâmplă şi ţie să asişti la fenomene scăpate de sub control şi să nu ştii ce să faci? Ei bine, dacă ţi se întâmplă, procedează la fel ca ucenicii: când lupta se încinge, fă un pas înapoi şi şi lasă-L pe Tatăl să lupte.

Am în minte o imagine aptă să ilustreze acest principiu. În scena respectivă, tatăl meu şi cu mine ne aflăm într-o barcă de pescari şi ne prinde furtuna. Suntem înconjuraţi de valuri uriaşe, tivite cu spumă albă, unele mai înalte ca un stat de om. Linia ţărmului nu se zăreşte, ceaţa e tot mai deasă şi începem să ne întrebăm dacă vom mai ajunge teferi la mal.

Eu eram copil, aveam în jur de nouă ani. Barca era mică, de vreo trei metri. Iar valurile erau înalte, îndeajuns de înalte ca să ne răstoarne

barca. Cerul tuna, norii se învălmăşeau, iar fulgerele brăzdau văzduhul.

Tata a cârmit barca spre ţărmul cel mai apropiat, făcând-o să se cufunde sub valuri pentru câteva momente. El stă în spatele bărcii, cu mâna pe cârmă şi cu faţa în bătaia vântului. Eu stau în faţă şi privesc la el. Ploaia îmi biciuieşte gâtul gol şi îmi udă cămaşa. Valurile ne ridică şi ne trântesc cu furie. Eu îmi încleştez mâinile pe marginile bărcii şi mă ţin cu putere.

În zadar caut din priviri ţărmul. E învăluit în ceaţă. Mă uit după soare... dar e ascuns de nori. Mă uit după alte bărci... dar nu văd decât valuri pretutindeni. Tot ce văd mă înspăimântă. Nimic care să mă liniştească, decât chipul tatălui meu. Cu faţa încordată şi biciuită de ploaie, el scrutează orizontul. Picăturile se scurg de pe cozorocul şepcii sale de baseball, iar cămaşa îi e lipită de corp.

În clipa aceea am luat o decizie. Am renunţat să mă mai uit la furtună şi mi-am aţintit privirea asupra tatălui meu. Era cel mai înţelept lucru pe care îl puteam face. Valurile mă înspăimântau, pe când figura tatălui meu mă liniştea. Aşa că mi-am îndreptat toată atenţia asupra tatei. Atât de intens îl priveam, încât şi în ziua de azi, după treizeci de ani, îl pot vedea căznindu-se să ne scoată la liman.

Aşa ne cere Dumnezeu să procedăm. El vrea să ne aţintim privirea asupra Lui. La ce ne foloseşte să ne concentrăm asupra furtunii? De ce să privim la duşman? Tot nu-l vom putea învinge. Numai Dumnezeu poate face asta. Ucenicii nu-l pot distruge pe Satan, doar Dumnezeu o poate face.

Asta a făcut Isus.

În timp ce ucenicii privesc înmărmuriţi, Isus trece la fapte şi Dumnezeu îl eliberează pe îndrăcit. Demonii intră în porci. Şi aici, în cimitir, se naşte un nou discipol.

O poveste neobişnuită? Stai o clipă. Încă nu s-a sfârşit. Dacă ai impresia că reacţia demonilor e ciudată, stai să vezi reacţia oamenilor.

Stăpânii porcilor dau fuga în oraş şi spun tututor ceea ce au văzut.

Aşa că oamenii vin la faţa locului, ca să vadă cu ochii lor.

Au venit la Isus, şi iată pe cel ce fusese îndrăcit şi avusese legiunea

de draci, şezând jos îmbrăcat şi întreg la minte; şi s-au spăimântat. Cei ce văzuseră cele întâmplate, le-au povestit tot ce se petrecuse cu cel îndrăcit şi cu porcii. Atunci au început să roage pe Isus să plece din ţinutul lor.

Marcu 5:15-17

Ce au făcut? *Au început să roage pe Isus să plece din ţinutul lor.*

Adică I-au cerut lui Isus să plece? Întocmai. În loc să-I mulţumească, L-au alungat de acolo? Exact. Ce i-a făcut să procedeze în felul acesta?

Bună întrebare. Ce îi face pe oameni să prefere un nebun sau o turmă de porci, mai degrabă decât prezenţa lui Dumnezeu?

Sau, dacă vrei...

Ce îl face pe un alcoolic să prefere mizerabila stare de beţie în locul lucidităţii?

Ce face ca o biserică să prefere declinul în locul trezirii spirituale?

Ce face ca o naţiune să prefere sclavia în locul libertăţii?

Ce-i face pe oameni să prefere tradiţiile de odinioară în locul unui Dumnezeu viu şi actual?

Răspunsul e teama de schimbare. Schimbarea implică un efort considerabil. E mai uşor să urmezi aceeaşi cărare decât să te aventurezi pe tărâmuri noi, necunoscute.

Aşa că oamenii L-au alungat pe Isus. Şi pentru că Isus nu merge acolo unde nu e dorit, El intră înapoi în barcă.

Iată ce se întâmplă mai departe.

Pe când Se suia El în corabie, omul care fusese îndrăcit Îl ruga să-l lase să rămână cu El. Isus nu i-a dat voie...

Marcu 5:18

Ciudat mod de a Se purta cu un proaspăt convertit, nu crezi? De ce nu l-a luat Isus şi pe el în barcă? Foarte simplu. Avea un plan mai măreţ pentru el. „Du-te acasă la ai tăi şi povesteşte-le tot ce ţi-a făcut Domnul, şi cum a avut milă de tine“ (versetul 19).

Iată despre ce vorbeam la început. Trimiterea primului misionar.

Acum nebun, în clipa următoare creştin. Fără instruire. Fără predici. Tot ce ştia el era că Isus putea speria dracii al dracului de tare şi, se pare, lucrul acesta i-a fost suficient.

Dar şi mai surprinzător decât persoana celui ce a fost numit misionar este locul unde a fost trimis. În ce mă priveşte, eu n-aş trimite misionari la oamenii care tocmai m-au alungat de la ei. Tu ai face-o? Poate le-aş trimite vreo nenorocire, dar în nici un caz un misionar. Hristos însă le-a trimis un misionar.

Şi aşa face şi în prezent. Şi astăzi le trimite vestea cea bună celor nevrednici. Şi astăzi îi foloseşte pe cei nevrednici drept mesageri.

La urma urmelor, uite cine citeşte cartea aceasta.

Şi uite cine a scris-o.

17

Să vezi ceea ce nu se vede

Când viitorul te înspăimântă

După ce a trecut Isus iarăşi de cealaltă parte, cu corabia, s-a adunat mult norod în jurul Lui. El stătea lângă mare. Atunci a venit unul din fruntaşii sinagogii, numit Iair. Cum L-a văzut, fruntaşul s-a aruncat la picioarele Lui şi I-a făcut următoarea rugăminte stăruitoare: „Fetiţa mea trage să moară; rogu-Te, vino de-Ţi pune mâinile peste ea, ca să se facă sănătoasă şi să trăiască." Isus a plecat împreună cu el...

Pe când vorbea El încă, iată că vin nişte oameni de la fruntaşul sinagogii, care-i spun: „Fiica ta a murit; pentru ce mai superi pe Învăţătorul?"

Dar Isus, fără să ţină seamă de cuvintele acestea, a zis fruntaşului sinagogii: „Nu te teme, crede numai!"

Şi n-a îngăduit nimănui să-L însoţească, în afară de Petru, Iacov şi Ioan, fratele lui Iacov. Au ajuns la casa fruntaşului sinagogii. Acolo Isus a văzut o zarvă, şi pe unii care plângeau şi se tânguiau mult. A intrat înăuntru, şi le-a zis: „Pentru ce faceţi atâta zarvă, şi pentru ce plângeţi? Copila n-a murit, ci doarme." Ei îşi băteau joc de El. Atunci, după ce i-a scos afară pe toţi, a luat cu El pe tatăl copilei, pe mama ei, şi pe cei ce-L însoţiseră, şi a intrat acolo unde zăcea copila. A apucat-o de mână, şi i-a zis: „Talita cumi", care, tălmăcit, înseamnă: „Fetiţo, scoală-te, îţi zic!" Îndată fetiţa s-a sculat, şi a început să umble; căci era de doisprezece ani. Ei au rămas încremeniţi. Isus le-a poruncit cu tărie să nu ştie nimeni lucrul acesta; şi a zis să dea de mâncare fetiţei.

Marcu 5:21-24; 35-43

Şi credinţa este... o puternică încredinţare
despre lucrurile care nu se văd.
EVREI 11:1

SEARA TRECUTĂ am încercat să le învăţ pe fiicele mele să vadă cu ochii închişi.

Am rugat-o pe Jenna, care are opt ani, să meargă într-un colţ al sufrageriei. Am pus-o pe Andreea, care are doar şase ani, să stea în colţul opus. Sara, care are trei anişori, şi cu mine ne-am aşezat pe canapea, în mijlocul încăperii şi le-am urmărit. Jenna trebuia să îşi închidă ochii şi să umble aşa, în timp ce Andrera avea rolul de „ochi", direcţionând-o pe sora ei verbal, aşa încât aceasta să traverseze camera în siguranţă.

Prin indicaţii de genul „fă doi paşi mici spre stânga" şi „fă patru paşi mari înainte", Andreea a reuşit să o ghideze pe sora ei într-un labirint alcătuit din scaune, un aspirator şi un coş plin cu rufe murdare.

Apoi a venit rândul Jennei. Ea a ghidat-o pe Andreea aşa încât să evite lampa la care mama ei ţine foarte mult şi a strigat tocmai la timp ca s-o împiedice să se ciocnească de perete, căci Andreea încurcase piciorul drept cu cel stâng.

După mai multe astfel de „călătorii" prin întuneric ne-am oprit şi am încercat să tragem nişte concluzii.

„Mie nu mi-a plăcut", s-a plâns Jenna. „E înfricoşător să umbli fără să vezi."

„Mie mi-a fost frică să nu cad", a încuviinţat Andreea. „Făceam paşii foarte mici ca să mă simt în siguranţă."

Le înţeleg perfect, tu nu? Nici nouă, adulţilor, nu ne place întunericul. Cu toate astea, suntem nevoiţi să umblăm în întuneric. Asemenea Jennei, şi noi ne plângem adesea că e înfricoşător să umblăm fără să vedem. Şi, asemenea Andreei, adesea facem paşi mărunţi ca să nu cădem.

Avem toate motivele să fim prudenţi. Doar suntem orbi. Noi nu putem vedea viitorul. Nu avem nici o viziune asupra prezentului. Eu, de pildă, nu pot să afirm cu certitudine că nu am să mor înainte de a termina de scris acest paragraf. (Uf, l-am terminat!). Nici tu nu poţi fi sigur că nu vei muri înainte de a citi paragraful următor. (Sper să nu se întâmple!)

Nu mă refer aici la o vedere limitată sau obturată, ci la o orbire totală. Nu mă refer nici la o stare ce trece o dată cu ieşirea din copilărie, ci vorbesc despre o stare ce durează toată viaţa. Noi suntem orbi. Orbi în faţa viitorului.

E vorba de o limitare generală, comună tuturor oamenilor. Cei bogaţi sunt la fel de orbi ca şi cei săraci. Cei educaţi sunt la fel de neputincioşi ca şi cei neinstruiţi. Iar cei celebri sunt la fel de ignoranţi în privinţa viitorului ca oamenii de rând, anonimii.

Nici unul dintre noi nu ştie ce se va alege de urmaşii săi. Nimeni nu cunoaşte ziua în care va muri. Nimeni nu ştie cu cine se va căsători, şi nici măcar dacă se va căsători vreodată. Suntem orbi, absolut, iremediabil şi fără excepţie orbi.

Cu toţii suntem asemenea Jennei, cu ochii închişi, orbecăind printr-o cameră întunecată, ghidaţi de o voce familiară – există o singură deosebire. Pentru ea, împrejurimile sunt cunoscute şi prietenoase. În ce ne priveşte, mediul înconjurător poate fi ostil şi chiar fatal. Cel mai mare pericol ce o ameninţă pe ea e să se lovească la vreun picior. Pericolele ce ne pândesc pe noi sunt mult mai înfricoşătoare: cancerul, divorţul, singurătatea, moartea.

Şi oricât ne-am căzni să păşim cu cât mai multă prudenţă, există riscul să ne lovim la vreun deget şi să suferim.

Ia întreabă-l pe Iair. El e un om care s-a străduit să umble cât mai „drept“ cu putinţă. Dar cărarea sa a cotit brusc şi a intrat într-o peşteră – o peşteră întunecată. Iar el nu vrea să intre acolo de unul singur.

Iair e fruntaşul sinagogii. Poate că ţie nu ţi se pare mare lucru, dar pe vremea lui Hristos liderul sinagogii era cel mai de seamă om din comunitate. Sinagoga era centrul activităţilor religioase, educaţionale, sociale şi de cârmuire. Liderul sinagogii era şi lider religios, profesor emerit, primar şi cetăţean de onoare, în acelaşi timp.

Iair avea tot ce-şi dorea. Siguranţa locului de muncă. O primire călduroasă la cafenea. Pensia asigurată. O partidă de golf în fiecare zi de joi şi o călătorie anuală, cu toate cheltuielile decontate, la congresul naţional.

Cine şi-ar putea dori mai mult decât atât? Ei bine, Iair îşi doreşte. El *e nevoit* să ceară mai mult. De fapt, ar renunţa la toate recompensele şi privilegiile sale în schimbul unui singur lucru – viaţa fiicei sale.

Iair cel pe care îl cunoaştem în această povestire nu e un lider civic sigur pe el, elegant îmbrăcat şi spilcuit din cap până-n picioare. Dimpotrivă, e un orb care cerşeşte după un dar. El a căzut la picioarele lui Isus şi „I-a făcut următoarea rugăminte stăruitoare: «Fetiţa mea trage să moară; rogu-Te, vino de-Ţi pune mâinile peste ea, ca să se facă sănătoasă şi să trăiască»“ (Marcu 5:23).

El nu se târguieşte cu Isus. („Fă-mi serviciul ăsta şi o să am grijă să nu-ţi lipsească nimic toată viaţa.“) Nu stă la tocmeală cu Isus. („Tipii din Ierusalim sunt cam iritaţi din cauza comportamentului tău. Îţi spun eu cum facem, rezolvă tu problema asta a mea, iar eu o să dau nişte telefoane...“). Nu-şi caută pretexte. („În mod normal, nu sunt atât de disperat, Isuse, dar acum am o mică problemă.“)

El nu face decât să se roage.

Există momente în viaţă când nimic din ceea ce ai tu de oferit nu se poate ridica la valoarea lucrului pe care îl ceri în schimb. Iair se află într-un astfel de moment. Ce ar putea să ofere un om în schimbul vieţii copilului său? Aşadar, nu e loc de joacă. De tocmeală. De mascaradă. Lucrurile stau cât se poate de simplu: Iair e orb în faţa viitorului, pe când Isus cunoaşte viitorul. Aşa că Iair Îi cere ajutorul.

Iar Isus, care iubeşte inima sinceră, e de acord să i-l dea.

Iar Dumnezeu, care ştie ce înseamnă să-ţi pierzi copilul, Îi dă putere Fiului Său.

Dar Isus şi Iair nu ajung prea departe când primesc următoarea înştiinţare.

„Fiica ta a murit; pentru ce mai superi pe Învăţătorul?“ (versetul 35).

Pregăteşte-te. Fii pe fază. În acest moment lucrurile încep să se pună în mişcare. Isus preia controlul; de unde până acum Iair încercase să-L convingă pe El, din această clipă Isus începe să-l *convingă* pe Iair. De unde până acum fusese ţinta admiraţiei, acum devine ţinta ironiilor.

Acesta e momentul în care Isus preia controlul.

„Dar Isus, fără să ţină seama de cuvintele acestea...“ (versetul 36).

Îmi place această propoziţie! Ea redă principiul esenţial care te ajută să vezi ceea ce nu se vede, şi anume: ignoră ce spun ceilalţi. Dă-i la o parte. Nu-i băga în seamă. Astupă-ţi urechile. Şi, dacă trebuie, pleacă de acolo.

Ignoră-i pe cei care îţi spun că e prea târziu ca să o iei de la capăt.

Nu-i băga în seamă pe cei care îţi zic că nu vei reuşi niciodată.

Fă ureche surdă la cei care îţi spun că nu eşti destul de deştept, de rapid, de înalt, de mare – ignoră-i cu desăvârşire.

Credinţa înseamnă uneori să-ţi pui vată în urechi.

Isus Se întoarce numaidecât spre Iair şi îi zice: „Nu te teme, crede numai!“ (versetul 36).

Isus caută să-l convingă pe Iair să vadă ceea ce nu se vede. Când îi spune: „...crede numai!“, îl imploră, de fapt: „Nu-ţi limita posibilităţile la ceea ce se vede. Nu pleca urechea numai la ceea ce se aude. Nu te lăsa condus doar de logică. Ai încredere că viaţa înseamnă mai mult decât ceea ce vezi cu ochii!“

„Ai încredere în Mine“, îl roagă Isus. „Nu-ţi fie frică, ai încredere.“

La fel striga un tată din Bahamas către fiul său, care era captiv într-o casă ce luase foc. Clădirea cu etaj fusese cuprinsă de flăcări, iar familia respectivă – tatăl, mama şi câţiva copii – tocmai se năpustea spre ieşire când cel mai mic dintre băieţi, cuprins de spaimă, s-a întors şi a luat-o la fugă pe scări în sus. Tatăl a început să strige la el de afară: „Sari, fiule, sari! Te prind eu.“ Băieţelul striga: „Tată, dar nu te văd.“ „Ştiu“, i-a răspuns tatăl, „dar eu te văd pe tine“.

Tatăl putea să vadă, chiar dacă fiul nu putea.

Un exemplu similar de credinţă a fost descoperit pe zidul unui lagăr de concentrare. Un prizonier a scris următoarele cuvinte:

> Cred în soare, chiar şi când nu străluceşte,
> Cred în dragoste, chiar şi când nu se vede,
> Cred în Domnul, chiar şi când nu vorbeşte.

Am încercat să mi-l închipui pe cel care gravase aceste cuvinte. Îmi imaginez mâna lui descărnată, încleştată pe bucata de sticlă sau de piatră cu care a zgâriat zidul. Îmi imaginez ochii lui mijiţi, ca să vadă mai bine în întuneric, în timp ce gravează literă după literă. Ce mână putea să scrie cu atâta convingere? Ce ochi puteau să distingă un strop de bine într-un ocean de oroare?

Există un singur răspuns: nişte ochi care au ales să vadă ceea ce nu se vede.

După cum a scris şi Pavel: „Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt veşnice“ (2 Corinteni 4:18).

Isus îi cere lui Iair să vadă ceea ce nu se vede. Să facă o alegere. Să aleagă fie să trăiască prin fapte, fie să vadă prin credinţă. Ori de câte ori trecem printr-o nenorocire, avem posibilitatea să alegem la ce să privim. Putem privi sau la suferinţa noastră, sau la Vindecător.

Alegerea ne aparţine.

Iair a ales. A ales credinţa, L-a ales pe Isus... iar credinţa *în* Isus l-a dus la fiica lui.

Acasă la Iair, Isus şi însoţitorul Lui au dat peste o grămadă de bocitori. Pe Isus Îl deranjează jelaniile acestora. Îl supără faptul că moartea îi îndurerează în aşa măsură. „Pentru ce faceţi atâta zarvă şi pentru ce plângeţi? Copila n-a murit, ci doarme“ (versetul 39).

Întrebarea Lui nu e una retorică, ci e cât se poate de sinceră. Din perspectiva Lui, fata nu e moartă – ea e doar adormită. Din perspectiva lui Dumnezeu, moartea nu e o stare definitivă. E doar un pas necesar pentru a trece din lumea aceasta în lumea de dincolo. Nu e un final, ci e un nou început.

Când eram copil îmi plăceau două lucruri – să mă joc şi să mănânc. Vara, îmi petreceam toate după-mesele pe terenul de baseball, iar serile, prin preajma bucătăriei mamei mele. Însă mama avea o regulă. Băieţii murdari şi transpiraţi nu aveau ce să caute la masă. Primele sale cuvinte când intram cu toţii în casă erau: „Mergeţi să vă spălaţi şi schimbaţi-vă hainele de pe voi dacă vreţi să veniţi la masă."

După cum se ştie, nici un băiat nu se dă în vânt să facă baie şi să se gătească, dar nu am comentat niciodată şi nu i-am aruncat mamei cuvinte sfidătoare, de genul: „Mai bine put ca o hazna decât să mănânc!" După calculele mele, o baie şi o cămaşă curată erau un preţ infim pentru bunătăţile de la cină.

Din perspectiva lui Dumnezeu, moartea e un preţ infim ce trebuie plătit în schimbul privilegiului de a sta la masa Lui. „...nu poate carnea să moştenească Împărăţia lui Dumnezeu... Căci *trebuie* ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, şi trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire" (1 Corinteni 15:50, sublinierea îmi aparţine).

Dumnezeu este şi mai insistent decât era mama mea. Dacă vrem să stăm la masa Lui, *trebuie* neapărat să ne schimbăm hainele. Şi trebuie să murim pentru ca trupul nostru să fie înlocuit cu altul, nou. Aşadar, din perspectiva lui Dumnezeu, moartea nu trebuie privită cu groază, ci trebuie întâmpinată cu bucurie.

Aşa că, atunci când vede că oamenii plâng şi jelesc moartea cuiva, El vrea să ştie „Pentru ce plângeţi?" (versetul 39).

Noi percepem moartea ca pe o nenorocire. Isus o percepe însă ca pe o eliberare.

Asta a fost prea de tot pentru oamenii adunaţi acolo. „Ei îşi băteau joc de El" (versetul 40). (Data viitoare când ţi se întâmplă ca oamenii să-şi bată joc de tine, adu-ţi aminte că şi de El şi-au bătut joc.)

Acum fii foarte atent, căci n-o să-ţi vină să crezi ce a făcut Isus mai departe. El îi scoate afară pe jelitori! Asta ne spune textul: „după ce i-a scos afară pe toţi..." (versetul 40). Nu îi roagă să plece de bună voie. Îi *scoate afară*. Îi înşfacă de guler sau de curea şi îi trimite la plimbare. Reacţia lui Isus a fost categorică şi vehementă. În textul original, termenul folosit aici e acelaşi cu cel care a fost folosit pentru a descrie

reacţia lui Isus faţă de cămătarii ce făceau negoţ în templu. Şi coincide, de asemenea, cu termenul folosit de *treizeci şi opt de ori* pentru a descrie reacţia Lui faţă de demoni.

Oare de ce? De ce atâta vehemenţă? De ce atâta intoleranţă?

Poate că răspunsul se găseşte în experimentul pe care l-am întreprins ieri seară, în sufragerie. După ce Jenna şi Andrea s-au ghidat una pe cealaltă, pe rând, prin labirintul construit de mine, am decis să adaug încă un element diabolic. La ultima tură, m-am furişat în spatele Jennei, care bâjbâia cu ochii închişi, şi am început să-i şoptesc: „Nu asculta de ea. Ascultă-mă pe mine. O să am eu grijă de tine."

Jenna s-a oprit. A cântărit situaţia şi a ales între cele două voci. „Taci, tată", a chicotit ea şi a pornit mai departe, urmând instrucţiunile Andreei.

Fără să stau prea mult pe gânduri, am luat capacul de la o oală şi am început să lovesc în el cu o lingură, chiar lângă urechea ei. Jenna a sărit ca arsă şi s-a oprit, speriată de zgomot. Andrea, văzând că „drumeţul" ei a fost cuprins de panică, a făcut un gest vrednic de cinste. A fugit la sora ei şi a îmbrăţişat-o, spunându-i: „Nu te teme, sunt aici."

Nu avea de gând să lase zgomotul să o abată pe Jenna din drumul ei.

Tot aşa, nici Dumnezeu nu are de gând să lase zgomotul să te abată din calea ta. El e mereu preocupat să-i ţină la distanţă pe cei ce te critică şi să reducă la tăcere vocile care te abat din drum.

Ai văzut doar o parte din lucrarea Sa. Cea mai mare parte n-ai văzut-o încă. Numai atunci când vei ajunge acasă vei şti de câte ori te-a apărat El de vocea ispitei. Numai veşnicia îţi va dezvălui toate momentele în care El:

- A intervenit când era vorba să îţi schimbi serviciul, împiedicându-te să te implici în afaceri necurate.
- A învăluit aeroportul în ceaţă, păzindu-te de o oportunitate dubioasă.
- Ţi-a dezumflat roata de la maşină, împiedicându-te să te cazezi la un hotel unde ai fi cunoscut un bărbat seducător.

Şi numai când vei fi sus, în cer, vei descoperi de câte ori te-a ocrotit El:

Prin faptul că ţi-a dăruit un partener de viaţă care Îl iubeşte pe Dumnezeu mai mult decât tine.

Prin faptul că ţi-a oferit oportunitatea unei afaceri care ţi-a permis să mergi în continuare la aceeaşi biserică.

Prin faptul că a ales vocea potrivită care să-ţi transmită mesajul potrivit, pe frecvenţa radio potrivită, tocmai în ziua în care aveai nevoie de încurajarea Lui.

Adu-ţi aminte de lucrul acesta: Dumnezeu ştie că tu şi cu mine suntem orbi. El ştie că trăirea prin credinţă, şi nu prin vedere, nu ne stă în fire. Cred că acesta este unul dintre motivele pentru care El a înviat-o pe fiica lui Iair. Nu de dragul ei, căci ei i-ar fi fost mult mai bine sus, în cer. Ci de dragul nostru – ca să ne înveţe că cerul vede când ne încredem în El.

O ultimă concluzie la care am ajuns în urma experimentului „cu ochii închişi". Am întrebat-o pe Jenna cum de a putut să audă vocea Andreei şi instrucţiunile ei atunci când eu am încercat să-i distrag atenţia cu şoaptele mele.

Ştii ce mi-a răspuns? „Pur şi simplu m-am concentrat şi am ascultat cu mare, mare atenţie."

18

Rugăciunea lui Iosif

Când te simţi derutat din cauza acţiunilor lui Dumnezeu

Iosif... a făcut cum îi poruncise îngerul Domnului.
MATEI 1:24

SPAŢIUL GOL dintre versetele Bibliei reprezintă un sol fertil pentru tot felul de întrebări. Cu greu poţi citi Scriptura fără să-ţi şopteşti, din când în când, „Mă întreb dacă..."

„Mă întreb dacă Eva a mai mâncat vreodată fructe."

„Mă întreb dacă Noe a dormit bine în timpul potopului."

„Mă întreb dacă lui Iona îi plăcea peştele sau dacă Ieremia avea vreun prieten."

„Oare Moise ocolea tufele? Isus făcea glume? Petru a mai încercat vreodată să umble pe apă?"

„Oare orice femeie s-ar fi măritat cu Pavel dacă acesta i-ar fi cerut mâna?"

Biblia este asemenea unui gard din scânduri ale cărui noduri s-au găurit şi ne lasă să tragem cu ochiul, fără să vedem însă întreaga imagine. E asemenea unui album cu instantanee înfăţişând diverşi oameni care L-au întâlnit pe Dumnezeu, dar nu relatează consecinţele de fiecare dată. Prin urmare, ne întrebăm:

Când femeia vinovată de adulter s-a dus acasă, ce i-o fi spus soţului ei?

Când îndrăcitul a fost vindecat, ce a făcut ca să-şi câştige traiul?

O fi regretat fiica lui Iair faptul că a fost înviată din morţi?

Goluri, instantanee şi întrebări. Vei da peste ele în fiecare capitol, cu privire la orice personaj. Dar nimic nu stârneşte atâtea întrebări cum o

face naşterea lui Hristos. Pesonajele apar şi dispar înainte să apucăm să le punem vreo întrebare. Hangiul acela prea ocupat ca să-L găzduiască pe Dumnezeu – o fi aflat vreodată cui a refuzat să îi ofere adăpost? Păstorii – or fi fredonat vreodată cântecul îngerilor? Sau magii care s-au lăsat călăuziţi de stea – cum o fi fost pentru ei să se închine în faţa unui nou-născut? Dar ce să mai zic despre Iosif, mai ales despre Iosif. Aş avea câteva întrebări pentru Iosif.

Te-ai luat vreodată la trântă cu Isus? Te-a lăsat vreodată să câştigi?

Ţi-ai ridicat vreodată privirea în timp ce te rugai şi L-ai văzut pe Isus ascultând cu atenţie?

Cum se spune „Isus" în egipteană?

Ce s-a întâmplat cu magii aceia?

Ce s-a întâmplat cu tine?

Nu ştim ce s-a întâmplat cu Iosif. Rolul lui în actul I al piesei este atât de important încât ne aşteptăm să-l întâlnim şi în celelalte părţi ale piesei – dar, cu excepţia unei scurte scene la Ierusalim, pe când Isus avea doisprezece ani, el nu îşi mai face deloc apariţia. Restul vieţii sale este lăsat pradă speculaţiilor, iar noi rămânem fără răspunsuri la întrebările noastre.

Însă, dintre toate întrebările care mă frământă, prima s-ar referi la evenimentul din Betleem. Aş vrea să ştiu ce s-a petrecut în noaptea aceea în staul. Parcă mi-l şi imaginez pe Iosif în locul acela. Păşunile mângâiate de lumina lunii. Stelele strălucind în văzduh. Luminiţele din Betleem licărind în depărtare. Iată-l pe Iosif, plimbându-se pe afară, în jurul staulului.

La ce s-o fi gândit în timp ce se năştea Isus? Ce gânduri îi treceau prin minte în timp ce Maria era în durerile naşterii? Făcuse tot ce îi stătuse în putere – încălzise apa, pregătise un loc unde să se aşeze Maria. Amenajase hambarul acela cât putuse de bine, ca Maria să stea cât mai confortabil, după care ieşise şi o lăsase singură. Ea îi ceruse lucrul acesta, iar Iosif se simţise, şi el, mai singur ca niciodată.

În intervalul acela interminabil ce s-a scurs de la ieşirea sa din staul până la naşterea lui Isus, la ce s-o fi gândit Iosif? S-a plimbat prin

întunericul nopţii şi s-a uitat la stele. Oare s-o fi rugat?

Nu ştiu de ce, dar nu mi-l pot imagina stând liniştit; mi-l închipui plimbându-se agitat. Acum dă din cap, o clipă mai târziu ridică pumnul şi-l agită în aer. Nu aşa se gândise el că se vor petrece lucrurile. Mă întreb ce spunea...

Nu aşa am plănuit să fie, Doamne. Câtuşi de puţin. Copilul meu să se nască într-un staul? Nu aşa credeam că va fi. O grotă cu oi şi măgari, cu paie şi fân? Soţia mea să nască singură, neavând decât stelele să-i audă strigătele de durere?

Nu e deloc aşa cum mi-am imaginat. Nu, mi-am închipuit că vom fi în mijlocul familiei. Alături de mamele noastre. Alături de vecini care să se înghesuie la uşă şi de prieteni care să-mi fie aproape. Mi-am imaginat clipa când în casa noastră ar fi răsunat primul ţipăt al pruncului. Toţi cei prezenţi m-ar fi felicitat. Ar fi râs zgomotos. Ar fi fost un prilej de bucurie.

Aşa m-am gândit eu că va fi.

Moaşa mi-ar fi dat copilul în braţe şi toţi cei de faţă ar fi bătut din palme. Maria s-ar fi odihnit, iar noi, ceilalţi, am fi sărbătorit evenimentul. Tot Nazaretul ar fi sărbătorit evenimentul.

Dar acum uite ce se întâmplă. Nazaretul e la cinci zile depărtare. Iar noi suntem... pe o păşune de oi. Cine va sărbători împreună cu noi? Oile? Păstorii? Stelele?

Nu mi se pare corect. Ce fel de soţ sunt eu? Nu m-am îngrijit nici măcar de o moaşă care să o ajute pe soţia mea. Sau de un pat în care să se odihnească. În loc de pernă i-am pus pătura de pe măgar. Adăpostul pe care i l-am oferit e un hambar cu fân şi paie.

Miroase urât, animalele fac gălăgie. Chiar şi eu miros ca un cioban.

Unde am greşit, Doamne? Unde?

Când mi-ai trimis îngerul acela care mi-a spus că se va naşte un fiu – nu mi-am imaginat că aşa va fi. Mi-am imaginat că vom fi în Ierusalim, în templu, în mijlocul preoţilor, iar lumea se va înghesui să privească. Un alai, poate. O paradă. Un banchet, cel puţin. La urma urmelor, e vorba de Mesia!

Sau, dacă nu în Ierusalim, măcar în Nazaret. Nu ar fi fost mai bine decât aici? Măcar eram acasă, la treburile mele. Aici, pe câmp, ce avem? Un catâr istovit, o mână de vreascuri şi o căldare cu apă caldă. Nu aşa am vrut să se petreacă lucrurile! Nu aşa am vrut să vină pe lume fiul meu.

O, Doamne, iar am făcut-o. Iar am făcut-o, nu-i aşa, Tată? Îmi pare rău, nu vreau să mă port aşa, doar că uit mereu. El nu e fiul meu... este al Tău.

Copilul este al Tău. Planul este al Tău. Ideea este a Ta. Iartă-mă că Te întreb asta, dar... aşa intră Dumnezeu în lumea asta? Venirea îngerului am acceptat-o. Întrebările oamenilor legate de sarcină, astea le pot suporta. Călătoria la Betleem, în regulă. Dar de ce să se nască în staul, Doamne?

Maria va naşte din clipă-n clipă. Îl va aduce pe lume pe Mesia, nu orice copil. Pruncul ei e Dumnezeu, nu un bebeluş obişnuit. Asta mi-a spus îngerul. Asta crede Maria. Şi Doamne, Dumnezeul meu, asta vreau să cred şi eu. Dar sunt sigur că mă înţelegi; nu e uşor. Pare atât de... atât de... atât de... ciudat.

Eu nu sunt obişnuit cu astfel de lucruri, Doamne. Sunt un biet tâmplar. Îmbin scânduri. Şlefuiesc marginile ascuţite. Mă ghidez după dreptar. Măsor de două ori înainte să tai. Nu mă dau în vânt după surprize. Îmi place să ştiu care e planul. Îmi place să cunosc planul înainte să mă apuc de treabă.

Dar de data asta nu eu sunt constructorul, nu-i aşa? De data asta sunt doar o unealtă. Un ciocan în mâna Ta. Un cui între degetele Tale. Un bisturiu în palma Ta. Planul acesta este al Tău, nu al meu.

Cred că e o prostie din partea mea să Te iau la întrebări. Iartă-mă că mă frământ atâta. Nu mi-e prea uşor să am încredere, Doamne. Dar nici n-ai spus că va fi uşor, nu-i aşa?

Încă ceva, Tată. Ştii îngerul pe care mi l-ai trimis atunci? Nu s-ar putea să-mi trimiţi şi acum unul? Sau dacă nu un înger, măcar o persoană? Nu cunosc pe nimeni prin împrejurimi şi mi-ar prinde bine puţină companie. Poate pe hangiu, sau vreun drumeţ? Chiar şi un păstor ar fi bine.

Mă întreb. S-o fi rugat Iosif în felul acesta? Poate că da. Poate că nu.

Dar tu probabil că te-ai rugat.

Ai fost şi tu în locul lui Iosif. Prins la mijloc între ceea ce spune Dumnezeu şi ceea ce pare logic. Ai făcut ceea ce ţi-a cerut El, dar la un moment dat ai ajuns să te întrebi dacă într-adevăr Dumnezeu ţi-a vorbit. Ai privit spre cer ros de îndoieli. Şi ai întrebat ce a întrebat şi Iosif.

Ai întrebat dacă te afli tot pe drumul cel bun. Ai întrebat dacă nu cumva trebuia să o iei la stânga atunci când ai luat-o la dreapta. Şi ai întrebat dacă există vreun plan în tot ceea ce se întâmplă. Lucrurile nu au mers aşa cum ţi-ai imaginat tu că vor merge.

Fiecare dintre noi ştie cum e să bâjbâi noaptea, căutând o lumină. Nu în faţa unui staul, ci poate în faţa unei săli de operaţii. Pe pietrişul de la marginea drumului. Pe gazonul îngrijit din cimitir. Toţi avem întrebările noastre. Toţi am pus la îndoială planul lui Dumnezeu. Şi ne-am întrebat de ce face Dumnezeu ceea ce face.

Cerul de deasupra Betleemului nu e singurul care a auzit rugăciunile unui pelerin derutat.

Dacă şi tu întrebi ceea ce a întrebat Iosif, te îndemn să faci ca şi Iosif. Supune-te. Asta a făcut el. S-a supus. S-a supus când a auzit chemarea îngerului. S-a supus când Maria i-a explicat situaţia. S-a supus când Dumnezeu l-a trimis.

El s-a supus în faţa lui Dumnezeu.

S-a supus când cerul strălucea.

S-a supus când cerul era întunecat.

Nu a lăsat ca deruta sa să stea în calea supunerii. El nu cunoştea întregul plan. Dar a făcut ce ştia că trebuie să facă. Şi-a închis atelierul de tâmplărie, şi-a făcut bagajele şi a plecat în altă ţară. De ce? Pentru că Dumnezeu i-a cerut să facă aşa.

Tu cum eşti? Exact ca Iosif, nici tu nu vezi imaginea în întregime. Exact ca în cazul lui Iosif, sarcina ta e să vezi că Isus păşeşte în universul tău, în lumea în care trăieşti tu. Şi exact ca Iosif, şi tu ai de ales: să te supui sau să nu te supui. Întrucât s-a supus, Dumnezeu S-a folosit de Iosif ca să schimbe întreaga lume.

Oare nu poate El să facă la fel şi cu tine?

Dumnezeu caută şi azi oameni precum Iosif. Bărbaţi şi femei care să fie încredinţaţi că Dumnezeu nu Şi-a încheiat încă socotelile cu lumea asta. Oameni de rând care să slujească unui Dumnezeu extraordinar.

Vrei să fii şi tu unul dintre oamenii aceştia? Îl vei sluji... chiar şi atunci când nu înţelegi?

O, nu, cerul de deasupra Betleemului nu este singurul care a auzit rugăciunile unei inimi sincere. Poate că Dumnezeu nu a răspuns la toate întrebările lui Iosif. Dar i-a răspuns la cea mai importantă, şi anume: „Mai eşti lângă mine, Doamne?" Iar răspunsul a venit o dată cu primul ţipăt al pruncului divin.

„Da. Da, Iosife. Sunt lângă tine."

Sunt multe întrebări legate de Biblie la care nu vom avea răspuns decât în clipa când vom ajunge acasă. Numeroase goluri şi instantanee. De câte ori nu vom murmura, în sinea noastră: „Mă întreb dacă..."

Există o singură întrebare cu care nu trebuie să ne batem capul. Îi pasă lui Dumnezeu de noi? Contăm noi în ochii Lui? Îşi mai iubeşte Dumnezeu copiii?

Prin chipul micuţ al pruncului născut în staul, El ne spune că da.

Da, păcatele tale sunt iertate.

Da, numele tău este scris în cer.

Da, moartea a fost înfrântă.

Da, Dumnezeu a păşit în lumea ta.

Emanuel. Domnul e cu noi.

19

Moartea

Înţelegerea sensului acestei noţiuni

Un oarecare Lazăr din Betania, satul Mariei şi al Martei, sora ei, era bolnav. Maria era aceea care a uns pe Domnul cu mir, şi I-a şters picioarele cu părul ei, şi Lazăr cel bolnav era fratele ei. Surorile au trimis la Isus să-i spună: „Doamne, iată că acela pe care-l iubeşti, este bolnav."

Dar Isus, când a auzit vestea aceasta, a zis: „Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea." Şi Isus o iubea pe Marta, şi pe sora ei, şi pe Lazăr. Deci, când a auzit că Lazăr este bolnav, a mai zăbovit două zile în locul în care era; şi în urmă a zis ucenicilor: „Haide să ne întoarcem în Iudea."

„Învăţătorule", I-au zis ucenicii, „acum de curând căutau Iudeii să Te ucidă cu pietre, şi Te întorci în Iudea?"

Isus a răspuns: „Nu sunt douăsprezece ceasuri în zi? Dacă umblă cineva ziua nu se poticneşte, pentru că vede lumina lumii acesteia; dar dacă umblă noaptea, se poticneşte, pentru că n-are lumina în el."

După aceste vorbe, le-a zis: „Lazăr, prietenul nostru, doarme: dar Mă duc să-l trezesc din somn."

Ucenicii I-au zis: „Doamne, dacă doarme, are să se facă bine."

Isus vorbise despre moartea lui, dar ei credeau că vorbeşte despre odihna căpătată prin somn. Atunci Isus le-a spus pe faţă: „Lazăr a murit. Şi mă bucur că n-am fost acolo, pentru voi, ca să credeţi. Dar acum, haidem să mergem la el."

Atunci Toma, zis Geamăn, a zis celorlalţi ucenici: „Haide să mergem şi noi să murim cu El!"

Când a venit Isus, a aflat că Lazăr era de patru zile în mormânt. Şi, fiindcă Betania era aproape de Ierusalim, cam la cincisprezece stadii, mulţi din Iudei veniseră la Marta şi Maria, ca să le mângâie pentru moartea fratelui lor.

Când a auzit Marta că vine Isus, I-a ieşit înainte; iar Maria şedea în casă. Marta i-a zis lui Isus: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu! Dar şi acum, ştiu că orice vei

cere de la Dumnezeu, Îţi va da Dumnezeu."

Isus i-a zis: „Fratele tău va învia."

„Ştiu", I-a răspuns Marta, „că va învia la înviere, în ziua de apoi."

Isus i-a zis: „Eu sunt învierea şi viaţa. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Şi oricine trăieşte, şi crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?"

„Da, Doamne", I-a zis ea, „cred că Tu eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume".

După ce a spus aceste vorbe, s-a dus şi a chemat în taină pe soră-sa Maria, şi i-a zis: „A venit Învăţătorul şi te cheamă." Maria, cum a auzit, s-a sculat iute, şi s-a dus la El. Căci Isus nu intrase încă în sat, ci era tot în locul unde Îl întâmpinase Marta. Iudeii, care erau cu Maria în casă şi o mângâiau, când au văzut-o sculându-se iute şi ieşind afară, au mers după ea, căci ziceau: „Se duce la mormânt, ca să plângă acolo." Maria, când a ajuns unde era Isus, şi L-a văzut, s-a aruncat la picioarele Lui, şi I-a zis: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu."

Isus, când a văzut-o plângând, pe ea şi pe Iudeii care veniseră cu ea, S-a înfiorat în duhul Lui, şi S-a tulburat. Şi a zis: „Unde l-aţi pus?"

„Doamne", I-au răspuns ei, „vino şi vezi".

Isus plângea.

Atunci Iudeii au zis: „Iată cât îl iubea de mult!"

Şi unii din ei au zis: „El, care a deschis ochii orbului, nu putea face ca nici omul acesta să nu moară?"

Isus S-a înfiorat din nou în Sine, şi S-a dus la mormânt. Mormântul era o peşteră, la intrarea căreia era aşezată o piatră. „Daţi piatra la o parte", a zis Isus. Marta, sora mortului, I-a zis: „Doamne, miroase greu, căci este mort de patru zile."

Isus i-a zis: „Nu ţi-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?"

Au luat, deci, piatra din locul unde zăcea mortul. Şi Isus a

ridicat ochii în sus şi a zis: „Tată, Îţi mulţămesc că M-ai ascultat. Ştiam că totdeauna Mă asculţi; dar vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis.“ După ce a zis aceste vorbe, a strigat cu glas tare: „Lazăre, vino afară!“

Şi mortul a ieşit cu mâinile şi picioarele legate cu fâşii de pânză, şi cu faţa înfăşurată cu un ştergar. Isus le-a zis: „Dezlegaţi-l, şi lăsaţi-l să meargă.“

Ioan 11:1-44

Unde îţi este biruinţa, moarte?
1 Corinteni 15:55

Închipuie-ţi că ieşi din biserică. Slujba de înmormântare s-a sfârşit. Urmează înmormântarea propriu-zisă. Înaintea ta merg şase bărbaţi ce cară sicriul în care se află trupul fiului tău. Al singurului tău fiu.

Eşti încremenită de durere. Amorţită. Ţi-ai pierdut soţul, iar acum ţi-ai pierdut şi fiul. Nu mai ai pe nimeni. Ai plânge, dar nu mai ai lacrimi. Te-ai ruga, dar nu ţi-a mai rămas nici un strop de credinţă. Ţi-au secat şi lacrimile şi credinţa, aşa că nu mai ai nimic de făcut. Nu poţi decât să priveşti ţintă la lada de lemn.

Procesiunea se opreşte brusc. Cărăuşii s-au oprit. Te opreşti şi tu.

În faţa sicriului a răsărit un bărbat. Nu-l cunoşti. Nu l-ai văzut în viaţa ta. Nu a participat la funeralii. E îmbrăcat cu o haină de doc şi cu pantaloni de jeans. Habar nu ai ce-i cu el. Dar, înainte să apuci să rosteşti ceva, individul se apropie de tine şi îţi spune: „Nu plânge."

Să nu plâng? Auzi, nu plânge! Mă aflu la o înmormântare. Fiul meu e mort. Nu plânge! Cine eşti tu ca să-mi spui să nu plâng? Toate gândurile acestea ţi se perindă prin minte cu repeziciune, dar nu le dai glas. Căci, înainte să apuci să rosteşti vreun cuvânt, individul trece la acţiune.

Se întoarce către sicriu, îşi aşează mâinile pe el şi spune cu voce tare: „Tinere, îţi poruncesc să te ridici!"

„Ia stai puţin", se răsteşte unul dintre cărăuşi. Dar propoziţia îi este

întreruptă de o smucitură bruscă a sicriului. Bărbaţii se uită unul la altul şi aşează numaidecât sicriul pe caldarâm. Un gest înţelept, căci în clipa în care lada atinge solul, capacul se ridică încet...

Sună a roman ştiinţifico-fantastic? Dar nu e ficţiune. E un fapt real, relatat în Evanghelia lui Luca. „Apoi S-a apropiat şi S-a atins de raclă. Cei ce o duceau s-au oprit. El a zis: «Tinerelule, scoală-te, îţi spun!» Mortul a şezut în capul oaselor şi a început să vorbească" (Luca 7:14-15).

Acum fii foarte atent. Nu trece în grabă peste ultima propoziţie. Mai citeşte-o o dată. Cu atenţie.

„Mortul a şezut în capul oaselor şi a început să vorbească."

O propoziţie incredibilă, nu-i aşa? Cu riscul de a părea că exagerez, hai să o citim încă o dată. De data asta rosteşte cu glas tare fiecare cuvânt. „Mortul a şezut în capul oaselor şi a început să vorbească."

Bravo. (Ai stârnit mirarea celor din jur?) Mai încercăm o dată? Tot cu voce tare, dar de data asta mult mai rar. După fiecare cuvânt fă o mică pauză.

„Mortul... a... şezut... în... capul.. oaselor... şi... a... început... să... vorbească."

Acum o să-ţi pun o întrebare. Ce e ciudat la propoziţia aceasta?

Ai dreptate. Morţii nu şed în capul oaselor! Morţii nu vorbesc! Morţii nu ies din sicriu!

Decât dacă Îşi face apariţia Isus. Pentru că, atunci când Isus Îşi face apariţia, nu ştii niciodată ce se poate întâmpla.

Iair îţi poate confirma lucrul acesta. Fiica lui era deja moartă. Bocitorii umpluseră deja casa. Funeraliile începuseră. Cei de faţă erau de părere că tot ce putea face Isus era să spună câteva cuvinte frumoase despre fiica lui Iair. Într-adevăr, Isus a rostit câteva cuvinte. Dar nu despre fetiţă, ci chiar fetiţei. „Fetiţo, scoală-te!" (Luca 8:45)

În clipa următoare tatăl a văzut-o pe fetiţă mâncând, în timp ce Isus râdea, iar bocitorii au fost trimişi pe la casele lor.

Şi Marta îţi poate confirma asta. Ea sperase că Isus va sosi la timp ca să-l vindece pe Lazăr. Dar nu a sosit. Apoi a sperat că va veni măcar la înmormântarea lui Lazăr. Dar nu a venit. Pe când a ajuns El în

Betania, Lazăr era deja îngropat de patru zile şi Marta se întreba ce fel de prieten era Isus.

Ea aude că Isus tocmai a intrat în oraş, aşa că fuge în întâmpinarea Lui. „Doamne, dacă ai fi fost aici", Îl mustră ea, „n-ar fi murit fratele meu!" (Ioan 11:21).

Cuvintele ei exprimă suferinţă. Suferinţă şi dezamăgire. Singurul om care ar fi putut să facă ceva pentru fratele ei a stat cu mâinile-n sân, iar Marta vrea să ştie de ce.

Poate şi tu vrei să ştii. Poate că şi tu ai făcut la fel ca Marta. Cineva pe care îl iubeşti se aventurează primejdios de aproape de hotarul dintre viaţă şi moarte, aşa că mergi la Isus să-I ceri ajutorul. Asemenea Martei, I te adresezi singurului în măsură să smulgă un om din ghearele morţii. Îl rogi pe Isus să-ţi sară în ajutor.

Marta s-o fi gândit, probabil, în felul următor. *Va veni cu siguranţă. Nu l-a ajutat El şi pe infirmul ăla? Sau pe lepros? Nu i-a redat vederea orbului? Şi oamenii ăştia nici măcar nu-L cunoşteau pe Isus. Lazăr e prietenul Lui. Suntem ca-n familie. Nu vine Isus la noi în week-end? Nu mănâncă cu noi la masă? Când va auzi că Lazăr e bolnav, va veni într-o clipită.*

Dar El nu a venit. Starea lui Lazăr se înrăutăţea. Ea privea întruna pe geam. Isus nu mai venea. Fratele ei îşi pierdea tot mai des cunoştinţa, clipele de luciditate erau tot mai rare. „Va veni curând, Lazăre", îi promitea ea. „Mai rezistă un pic."

Dar mult aşteptatul ajutor n-a mai sosit. Isus nu a apărut. Nici ca să-l ajute, nici ca să-l vindece. Nici măcar la înmormântare. În sfârşit, apare acum, după patru zile. Înmormântarea a avut loc. Trupul e îngropat, iar mormântul închis.

Iar Marta se simte rănită.

Cuvintele ei au răsunat în sute şi mii de cimitire. „Dacă ai fi fost aici, fratele meu n-ar fi murit."

Dacă Ţi-ai fi făcut treaba, Doamne, soţul meu ar mai fi trăit. Dacă ai fi făcut ce trebuia, Doamne, copilaşul meu ar fi în viaţă astăzi.

Dacă mi-ai fi ascultat rugăciunile, Doamne, braţele mele ar avea pe cine să îmbrăţişeze.

Moartea unei fiinţe dragi dezvăluie felul cum Îl vedem noi pe Dumnezeu.

Când ne confruntăm cu moartea unei persoane iubite, perspectiva noastră privitoare la Dumnezeu e pusă la încercare. Iar asta atrage după sine punerea la încercare a credinţei noastre. În această ordine de idei, vreau să îţi pun o întrebare. De ce oare interpretăm noi noţiunea de moarte ca fiind o dovadă a absenţei lui Dumnezeu? De ce avem impresia că, dacă trupul nu e vindecat, înseamnă că Dumnezeu e departe? Să fie oare vindecarea trupească singura dovadă a prezenţei Sale?

Uneori aşa credem. Şi, în consecinţă, dacă Dumnezeu nu dă curs rugăciunii noastre de tămăduire, ne supărăm. Ne umplem de amărăciune. Învinuirea ia locul credinţei. „Dacă ai fi fost aici şi Ţi-ai fi făcut treaba, Doamne, omul acesta nu ar fi murit."

E supărător faptul că această perspectivă privitoare la Dumnezeu exclude din start noţiunea de moarte.

Cu ceva timp în urmă a fost la noi în vizită o persoană care le-a arătat fiicelor mele câteva trucuri. Scamatorii de magician. Nişte şiretlicuri pe care le ştie orice prestidigitator. Am asistat şi eu la scamatoriile cu pricina şi am urmărit reacţia fiicelor mele. Erau pur şi simplu uluite. Când moneda s-a făcut nevăzută, au amuţit. Când a reapărut, au înmărmurit. La început m-a amuzat uimirea lor.

Dar, după o vreme, a început să mă deranjeze faptul că eu însumi eram uimit. Ceva din mine detesta ceea ce se petrecea. Copiii mei erau traşi pe sfoară. Insul acela îi păcălea. Ei, în inocenţa lor, erau păcăliţi de un amăgitor. Nu-mi plăcea deloc lucrul acesta. Nu-mi plăcea să-mi văd copiii traşi pe sfoară.

Aşa că le-am şoptit fiicelor mele: „E la el în mânecă." Acolo şi era, desigur. „E după ureche." Şi, ce să vezi, aveam dreptate. Poate că a fost nepoliticos din partea mea să mă amestec, dar nu-mi place să văd cum un scamator îmi păcăleşte copiii.

Nici lui Dumnezeu nu-I place una ca asta.

Isus nu a putut suporta să stea deoparte şi să privească cum sunt trase pe sfoară rudele mortului.

Aş vrea să mă înţelegi corect, El nu l-a înviat pe mort de dragul acestuia. L-a înviat de dragul familiei sale.

„Lazăre, vino afară!" (versetul 43).

Marta n-a zis nimic când Isus a rostit aceste cuvinte. Bocitorii au tăcut şi ei. Nimeni nu s-a clintit când Isus S-a aşezat în faţa mormântului săpat în stâncă şi i-a poruncit acestuia să-i dea drumul prietenului Său.

Nu s-a clintit nimeni, în afară de Lazăr. Înăuntru, în adâncul mormântului, acesta a început să se mişte. Inima lui neînsufleţită a început din nou să bată. Ochii înfăşuraţi în cârpe s-au deschis larg. Degetele înţepenite s-au ridicat. Iar omul acela înfăşurat precum o mumie s-a sculat în picioare. Vrei să ştii ce s-a întâmplat mai departe?

Lasă-l pe Ioan să-ţi spună. „Şi mortul a ieşit cu mâinile şi picioarele legate cu fâşii de pânză, şi cu faţa înfăşurată cu un ştergar" (versetul 44).

Din nou, acelaşi lucru. Ai observat? Citeşte încă o dată primele cuvinte ale acestui verset.

„Şi mortul a ieşit."

Încă o dată. De data asta mai rar.

„Şi mortul a ieşit."

Încă o dată. De data asta cu voce tare şi foarte rar. (Ştiu, crezi că am înnebunit, dar vreau să înţelegi cât mai bine.)

„Şi... mortul... a... ieşit."

Pot să-ţi pun aceeaşi întrebare? (Bineînţeles că pot, doar eu scriu cartea asta!)

Întrebare: Ce ţi se pare ciudat în imaginea aceasta?

Răspuns: Morţii nu ies din morminte.

Întrebare: Ce fel de Dumnezeu e acesta?

Răspuns: Un Dumnezeu care ţine în mâna Lui şi viaţa şi moartea.

Un Dumnezeu care suflecă mâneca scamatorului şi ne dezvăluie ce este moartea, de fapt: un şiretlic.

Un Dumnezeu pe care Ţi-l doreşti sa fie prezent la înmormântarea ta.

O va face din nou, ştii asta. Doar a promis că o va face. Şi ţi-a arătat că o poate face.

„Căci însuşi Domnul, cu un strigăt... Se va coborî din cer..." (1 Tesaloniceni 4:16).

Acelaşi glas care l-a trezit pe băiatul de lângă Nain, care a înviat-o pe fiica neînsufleţită a lui Iair, care a trezit la viaţă cadavrul lui Lazăr – acelaşi glas va vorbi din nou. Pământul şi marea vor înapoia morţii pe care îi ascund în măruntaiele lor. Şi moartea nu va mai exista.

Isus a făcut din asta o certitudine.

20

Un creştinism apatic

Nu e de ajuns să fii bun

Când au ajuns la locul, numit „Căpăţâna", L-au răstignit acolo, pe El şi pe făcătorii de rele: unul la dreapta şi altul la stânga. Isus zicea: „Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac!"

Ei şi-au împărţit hainele Lui între ei, trăgând la sorţi. Norodul stătea acolo şi privea. Fruntaşii îşi băteau joc de Isus, şi ziceau: „Pe alţii i-a mântuit; să Se mântuiască pe Sine însuşi, dacă este El Hristosul, Alesul lui Dumnezeu."

Ostaşii, de asemenea, îşi băteau joc de El; se apropiau, Îi dădeau oţet, şi-I ziceau: „Dacă eşti Tu Împăratul Iudeilor, mântuieşte-Te pe Tine însuţi!" Deasupra Lui era scris cu slove greceşti, latineşti şi evreeşti: „Acesta este Împăratul Iudeilor"

Unul din tîlharii răstigniţi Îl batjocorea, şi zicea: „Nu eşti Tu Hristosul? Mântuieşte-Te pe Tine însuţi, şi mântuieşte-ne şi pe noi!"

Dar celălalt l-a înfruntat, şi i-a zis: „Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care eşti sub aceeaşi osândă? Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar omul acesta n-a făcut nici un rău." Şi i-a zis lui Isus: „Doamne, adu-Ţi aminte de mine, când vei veni în Împărăţia Ta!"

Luca 23:33-42

Adevărat îţi spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.
LUCA 23:43

FUSESE LA UN PAS de a pierde avionul. De fapt, eram deja convins că mă pot lăfăi pe toată bancheta, când am zărit-o năvălind pe culoarul dintre scaune, cu respiraţia întretăiată, cărând după ea două sacoşe uriaşe.

„Urăsc să merg cu avionul", izbucni ea, prăbuşindu-se pe scaunul de lângă mine. „Mi-am amânat zborul ăsta cât am putut de mult."

„Aproape prea mult", i-am zis eu, zâmbind.

Era o tânără înaltă, blondă, bronzată şi vorbăreaţă. Purta o pereche de jeanşi sfâşiaţi în genunchi, aşa cum sunt la modă acum. În picioare avea nişte bocanci negri, cu vârf metalic, ca de argint. După cum am aflat, îi displăcea teribil să zboare cu avionul. Iar vorbitul necontenit o ajuta să facă faţă situaţiei.

„Mă duc acasă să-l văd pe tata. Va rămâne uimit când mă va vedea aşa de bronzată. El crede că e o nebunie din partea mea să locuiesc în California – pentru că sunt singură şi aşa mai departe. Am un prieten pe care l-am cunoscut recent – e din Liban. Dar călătoreşte foarte mult, aşa că îl văd doar la sfârşit de săptămână, ceea ce îmi convine, pentru că îmi rămâne la dispoziţie toată casa. E situată aproape de plajă, aşa că..."

În ce mă priveşte, am învăţat ce am de făcut atunci când o femeie atrăgătoare şi prietenoasă se aşează lângă mine. Îi dau de ştire numaidecât cu ce mă ocup şi care este statutul meu civil, respectiv că sunt căsătorit. În felul ăsta evit orice încurcătură.

„Nici *soţiei* mele nu-i place să meargă cu avionul", am intervenit de îndată ce a făcut o pauză, „aşa că îmi dau seama cum te simţi. Şi, având în vedere faptul că sunt *pastor*, ştiu un pasaj din Biblie pe care poate că ţi-ar face plăcere să-l citeşti în timp ce decolăm".

Mi-am scos Biblia din servietă şi am deschis-o la Psalmul 23.

Pentru prima oară n-a zis nimic. „Domnul este păstorul meu", a citit ea, după care m-a privit cu un zâmbet larg. „Îmi amintesc cuvintele astea", a spus, în timp ce avionul a început să decoleze. „Le-am citit când eram mică."

Apoi a reluat lectura. După un timp şi-a ridicat din nou privirea şi am văzut că avea lacrimi în ochi.

„A trecut multă vreme. Multă, multă vreme." Mi-a mărturisit că fusese foarte credincioasă... cândva. Devenise creştină pe când era doar un copil, dar nu-şi mai amintea cât timp trecuse de când nu mai fusese la biserică.

Am discutat un pic despre credinţă şi despre faptul că uneori ţi se mai oferă o şansă. I-am cerut să-mi îngăduie să îi pun o întrebare. A fost de acord.

„Crezi că există rai?"

„Da."

„Şi crezi că vei ajunge acolo?"

A privit în altă parte pentru câteva clipe, după care s-a întors spre mine şi mi-a răspuns cu convingere. „Da. Da, voi ajunge în rai."

„De unde ştii atât de sigur?"

„De unde ştiu că voi ajunge în rai?" A rămas tăcută, gândindu-se ce să îmi răspundă.

Din anumite motive, am ştiut dinainte ce avea să-mi răspundă. Mă aşteptam la acest răspuns. Avea să-mi înşire „lista" ei cu fapte bune. (Fiecare om are o astfel de listă.)

„Păi, în esenţă sunt un om bun. Nu fumez mai mult de un pachet de ţigări pe zi. Fac mişcare. La serviciu îmi văd de treabă" – numără pe degete fiecare punct de pe listă – „l-am pus pe prietenul meu să-şi facă testul SIDA".

Aha. Asta era lista ei. Realizările ei. După părerea ei, un loc în rai

se câştigă prin deprinderi fizice sănătoase şi sex protejat. Modul ei de a raţiona era destul de simplist – dacă nu mă abat de la lista aceasta aici, pe pământ, voi câştiga un loc în rai.

Înainte de a ne grăbi să o judecăm prea aspru, am să îţi pun şi ţie o întrebare. Lista ta care e?

Cei mai mulţi dintre noi avem o astfel de listă. Majoritatea suntem la fel ca fata aceasta din avion. Credem că noi suntem „buni, în esenţă". Nişte oameni decenţi, harnici. Majoritatea avem o listă menită să confirme lucrul acesta. Poate că lista ta nu include fumatul sau testul SIDA.

„Eu îmi plătesc toate datoriile."

„Îmi iubesc soţia şi copiii."

„Merg la biserică."

„Sunt mai bun decât Hitler."

„Eu sunt bun, în esenţă."

Cei mai mulţi dintre noi avem o listă. Lista aceasta are un scop: să dovedească faptul că suntem buni. Dar există o singură problemă în legătură cu lista aceasta: nici unul dintre noi nu e destul de bun.

Pavel a scos în evidenţă lucrul acesta atunci când a plasat două „bombe" în cuprinsul celui de-al treilea capitol al epistolei sale către romani. Prima o reprezintă versetul 10: „Nu este nici un om neprihănit", scrie el, „nici unul măcar". Nici unul. Nici tu. Nici eu. Nimeni. Cea de-a doua bombă explodează în versetul 23. „Căci toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu."

Bum. Deci aşa stă treaba cu listele noastre. Aşa stă treaba cu „a fi bun, în esenţă".

Atunci cum poţi ajunge în rai? Dacă nimeni nu este bun, dacă nici o listă nu este suficientă, dacă nici o realizare nu e destul de merituoasă, cum poate fi mântuită o persoană?

Nu există întrebare mai gravă decât aceasta. Pentru a auzi care e răspunsul lui Isus, hai să analizăm ultimul Lui dialog de dinainte să moară. Un dialog purtat de Isus cu doi infractori.

Toţi trei sunt răstigniţi.

E posibil ca cineva să aibă impresia că aceşti doi tâlhari sunt nişte victime, care nu merită să fie pedepsite în felul acesta. Nişte oameni

cumsecade care au avut parte de o judecată nedreaptă. Nişte patrioţi sortiţi morţii asemenea unor martiri. Dar nu acesta e adevărul. Matei dărâmă o astfel de presupunere printr-un singur verset: „Tâlharii care erau răstigniţi împreună cu El, Îi aruncau aceleaşi cuvinte de batjocură" (Matei 27:44).

Nenorocirea scoate la iveală caracterul unui om. Drama răstignirii scoate la iveală faptul că aceşti doi tâlhari erau total lipsiţi de caracter. Cu ultima suflare, ei Îl ocărăsc pe Isus. Îi auzi? Glasurile lor – răguşite din cauza durerii – Îl batjocoresc pe Mesia.

„Halal rege al Iudeilor!"

„Viaţa a fost cam aspră cu Mesia zilele astea, hm?"

„Ce zici de un mic miracol, Galileanule?"

„Ai văzut vreodată aşa cuie uriaşe în Nazaret?"

Te-ai aştepta la aşa ceva din partea Fariseilor. Sau din partea norodului. Nici chiar batjocurile soldaţilor nu te surprind. Dar din partea tâlharilor?

Nişte răstigniţi să-l ocărască pe alt răstignit? Sunt doi bărbaţi cu cuţitul la gât care fac haz de durerea celui de-al treilea. Doi prizonieri de război aflaţi în faţa plutonului de execuţie care îşi bat joc de nenorocirea celui de-al treilea.

Ar putea cineva să fie mai orb de-atât?

Ar putea cineva să fie mai rău de-atât?

Nu e de mirare că cei doi sunt răstigniţi! Roma i-a declarat vrednici de cele mai cumplite chinuri. Singura lor menire în societate e să fie subiectul unui spectacol public. Despuiaţi-i la piele, ca să ştie toată lumea că răutatea nu are unde să se ascundă. Ţintuiţi-le mâinile în cuie, ca să vadă toată lumea că ticăloşia e neputincioasă. Atârnaţi-i sus, la înălţime, ca toţi cei de faţă să le spună copiilor lor: „Asta păţesc oamenii nelegiuiţi."

Fiecare muşchi din trupul lor urlă de durere. Durerea provocată de cuie le pârjoleşte braţele asemenea unor flăcări mistuitoare. Picioarele li se contorsionează căutând un strop de alinare.

Dar nu e loc de alinare pe cruce.

Cu toate astea, nici măcar fierul ce le străpunge carnea nu le reduce

la tăcere limba cea veninoasă. Cei doi vor muri la fel cum au şi trăit, încolţindu-l pe cel nevinovat. Dar, în cazul de faţă, cel nevinovat nu ripostează.

Omul pe care îl batjocoreau arăta ca vai de capul lui. Trupul îi era sfârtecat din cauza loviturilor cu biciul, încât pe alocuri carnea dezgolea osul. Faţa sa era ca o mască însângerată şi plină de scuipat, ochii – umflaţi şi diformi. Deasupra capului său se zărea o inscripţie: „Regele Iudeilor". O coroană de spini îi străpungea fruntea. Buza îi era sfîşiată. Din nas îi curgea sânge, sau poate că îşi pierduse un dinte.

Bărbatul pe care îl batjocoreau ei era mai mult mort decât viu. Bărbatul pe care îl batjocoreau era înfrânt. Dar era împăcat. „Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac!" (Luca 23:34).

Auzind rugăciunea lui Isus, unul dintre tâlhari a început să-L batjocorească: „Nu eşti Tu Hristosul? Mântuieşte-Te pe Tine însuţi, şi mântuieşte-ne şi pe noi!" (versetul 39).

Inima acestui tâlhar e împietrită. Răstignirea lui Hristos alături de el îl lasă rece. Isus e vrednic de batjocură, aşa că tâlharul Îl batjocoreşte. El se aşteaptă ca şi celălalt tâlhar să i se alăture, însă nu se întâmplă aşa. Dimpotrivă, celălalt îl înfruntă.

„Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care eşti sub aceeaşi osândă? Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar omul acesta n-a făcut nici un rău" (versetele 40-41).

De necrezut. Aceeaşi gură care mai înainte L-a blestemat pe Hristos acum Îi ia apărarea. Ce s-o fi întâmplat? Ce o fi văzut el de când stătea acolo, pe cruce? Văzuse vreun miracol? Auzise vreo predică? Citise vreun tratat pe tema trinităţii?

Nu, desigur că nu. Potrivit scrierii lui Luca, tot ce auzise el era o rugăciune, o rugăciune pentru iertare. Însă i-a fost de-ajuns. Ceva se petrece cu omul care stă în prezenţa lui Dumnezeu. Ceva s-a petrecut cu tâlharul acesta.

Citeşte încă o dată cuvintele sale. „Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită... dar omul acesta n-a făcut nici un rău."

Ideea centrală a Evangheliei într-o singură propoziţie. Chintesenţa veşniciei exprimată prin gura unui infractor:

Eu sunt murdar; Isus e curat.

Eu am greşit; Isus nu avea vină.

Eu merit să mor; Isus merită să trăiască.

Tâlharul ştia foarte puţin despre Hristos, dar ceea ce ştia era nepreţuit. Ştia că un om nevinovat fusese condamnat la moarte pe nedrept, fără să protesteze câtuşi de puţin. Iar dacă Isus poate face aşa ceva, s-ar putea să fie cine zice că este.

Prin urmare, tâlharul Îi cere ajutorul: „Isuse, adu-Ţi aminte de mine când vei fi în Împărăţia Ta."

Hristos Îşi ridică cu greu capul şi Se întoarce spre el, iar privirile celor doi se întâlnesc. Ceea ce vede Isus e un om despuiat. Şi nu mă refer la hainele sale. Mă refer la orice fel de prefăcătorie. Era gol-goluţ. Nu mai avea nimic de ascuns.

Numele lui? Drojdia societăţii. Reuşita vieţii lui? Moartea prin răstignire. Reputaţia lui? Infractor. Caracterul lui? Depravat până în ultima clipă. Până în ceasul de pe urmă. Până la ultimul dialog.

Până acum.

Spune-mi, ce a făcut omul acesta ca să merite ajutor? Şi-a irosit viaţa. Cine e el ca să ceară îndurare? Doar Şi-a bătut joc de Isus în mod public. Cu ce drept se roagă el în felul acesta?

Chiar vrei să ştii? Cu acelaşi drept cu care te rogi şi tu, la rândul tău.

Vezi tu, noi suntem cei de colo, tu şi cu mine, atârnaţi pe cruce. Despuiaţi, nefericiţi, disperaţi şi părăsiţi. Noi suntem în locul lui. Noi suntem cei care ne rugăm aşa: „În ciuda a ceea ce am făcut, în ciuda a ceea ce sunt, există vreo şansă să Îţi aduci aminte de mine când vei ajunge acasă?"

Nu ne lăudăm. Nu ne fabricăm propria listă cu fapte bune. Orice sacrificiu pare de-a dreptul stupid când e adus înaintea lui Dumnezeu, la cruce.

E mai mult decât meritam. Însă suntem disperaţi. Aşa că Îl implorăm. La fel cum au făcut atâţia alţii înaintea noastră: infirmul la scăldătoare, Maria la nuntă, Marta la înmormântare, îndrăcitul din ţinutul Gadarenilor, Nicodim în noaptea aceea, Petru pe mare, Iair pe drum, Iosif în faţa staulului, şi fiecare fiinţă umană care a cutezat să stea în

faţa Fiului lui Dumnezeu şi să-şi mărturisească nevoia.

Asemenea tâlharului, şi noi avem încă o rugăminte. Şi, asemenea tâlharului, ne rugăm.

Tot asemenea tâlharului, şi noi auzim glasul harului. *Astăzi vei fi cu Mine în rai*.

În fine, asemenea tâlharului, şi noi avem putere să îndurăm suferinţa având încredinţarea că în curând El ne va duce acasă.

21

Galeria celor care dau pietre la o parte

CE GALERIE ciudată, nu-i aşa? O cameră plină cu portrete de oameni suferinzi ce au ajuns, în final, să cunoască pacea. O începere a revigorării, a reînsufleţirii. O pădure de forţă proaspătă.

O etalare a ceea ce înseamnă să ţi se ofere o a doua şansă.

N-ar fi nemaipomenit să ai prilejul să vizitezi o astfel de galerie? N-ar fi grozav să te plimbi printre exponatele vii ale unei colecţii purtând titlul „Trestii frânte şi fitile care fumegă"? Cum ar fi să vezi, unul după altul, portretele unor oameni cărora Dumnezeu le-a ieşit în întâmpinare în clipe de suferinţă? Nu doar personaje biblice, ci indivizi obişnuiţi, din zilele noastre, oameni ca mine şi ca tine? Oameni aparţinând generaţiei şi lumii tale!

Şi cum ar fi dacă galeria ar expune nu numai povestea lor, ci şi pe a ta, sau pe a mea? Cum ar fi dacă ar exista un loc în care ne-am putea etala povestea, aşa cum arată ea „înainte" şi „după" experienţa respectivă? Ei bine, poate că există un astfel de loc. Am o idee în această privinţă. Poate ţi se va părea exagerată, dar merită să ţi-o împărtăşesc.

Înainte de asta, trebuie să analizăm o ultimă întrebare. Una crucială. Tocmai ai terminat de citit o seamă de povestiri despre oameni cărora Dumnezeu le-a ieşit în cale în momente de suferinţă. Spune-mi, de ce crezi că poveştile lor au fost incluse în Biblie? De ce sunt Evangheliile

pline de astfel de oameni? Oameni care şi-au pierdut orice speranţă. Cu toate că povestea lor diferă de la caz la caz, în esenţă este aceeaşi. Cu toţii sunt prinşi în capcană. Părăsiţi. Respinşi. Nu mai au încotro să o apuce. Pe buzele lor se citeşte o rugăciune disperată. În inima lor se ascund vise năruite. Iar în mâinile lor, o frânghie ruptă. Dar în faţa lor Se află un Galilean care e specialist în a-Şi face apariţia atunci când toţi ceilalţi întorc spatele.

Acţiunile acestui om sunt surprinzător de simple. Doar cuvinte încărcate de milă sau atingeri pline de bunătate. Degete ce mângâie ochii lipsiţi de vedere. O mână ce atinge umărul istovit. Vorbe ce alină inimile mâhnite... toate acestea împlinesc profeţia: „Nu va frânge o trestie ruptă şi nici nu va stinge un fitil care fumegă."

Te întreb încă o dată. De ce se găsesc portretele acestea în Biblie? De ce există această galerie? De ce ne-a lăsat Dumnezeu toate povestirile astea ce descriu vieţi ruinate ce au fost mai apoi restaurate? Ca să fim recunoscători pentru trecut? Ca să privim uluiţi la miracolele săvârşite de Isus?

Nu. Nu. Nu. De o mie de ori, nu. Scopul acestor povestiri nu e să ne arate ce *a făcut* Isus. Scopul lor e să ne arate ce *face* Isus şi în prezent.

„Şi tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învăţătura noastră", scrie Pavel, „pentru ca, prin răbdarea şi prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde" (Romani 15:4).

Aceste povestiri nu îşi au locul doar în lecţiile de la şcoala duminicală. Ele nu sunt nişte fabule romantice. Nici biete iluzii deşarte. Sunt relatări istorice, în care un Dumnezeu real alină suferinţe reale, aşa încât noi să ne putem răspunde la întrebarea: „Unde este Dumnezeu atunci când eu trec prin suferinţă?"

Care este reacţia lui Dumnezeu în faţa unor speranţe destrămate? Citeşte povestea lui Iair. Ce simte Tatăl pentru cei ce sunt bolnavi? Stai alături de El la scăldătoarea din Betesda. Îţi doreşti ca Dumnezeu să vorbească inimii tale ce suferă de singurătate? Atunci ascultă ce le spune ucenicilor aflaţi pe drumul către Emaus. Ce le spune Dumnezeu celor acoperiţi de ruşine? Urmăreşte degetul Său, care desenează în praful de pe jos, în curtea din Ierusalim.

El nu face toate aceste lucruri doar pentru ei. Le face şi pentru mine. Şi le face şi pentru tine.

Astfel ajungem la ultimul tablou din galerie – al tău. Acum, că ai terminat de citit cartea, ia pensula în mână. Poţi s-o faci pe hârtie, cu ajutorul unui creion, pe calculator, cu ajutorul cuvintelor, printr-o sculptură, din lut, sau într-un cântec, cu ajutorul versurilor. Nu contează cum alegi s-o faci, dar te îndemn să o faci, într-un fel sau altul. Dă glas dramei vieţii tale. Spune-ţi din nou povestea. Trasează firul călătoriei tale.

Începe cu ceea ce a fost „înainte". Cum a fost înainte să-L cunoşti? Îţi mai aduci aminte? Poate că asta a fost cu zeci de ani în urmă. Poate că a fost doar ieri. Poate că Îl cunoşti de mult. Poate de-abia L-ai cunoscut. Nici asta nu contează. Ce contează este să nu uiţi niciodată cum a fost viaţa ta fără El.

Amintirea poate fi dureroasă. Nu ne face plăcere să reevocăm anumite părţi din trecutul nostru. Dar amintirea e necesară. „...uitaţi-vă la voi, care aţi fost chemaţi", ne îndeamnă Pavel (1 Corinteni 1:26). Noi, cei înfiaţi, nu avem cum să uităm cum era viaţa noastră înainte, pe când eram orfani. Noi, cei eliberaţi, ar trebui să ne amintim de temniţa în care eram închişi. Noi, cei găsiţi, nu putem uita cât eram de disperaţi odinioară, când eram pierduţi.

Uitarea dă naştere la aroganţă. Nu ne este îngăduit să uităm. Avem nevoie să ne aducem aminte.

Şi avem nevoie să împărtăşim şi altora povestea noastră. Nu tuturor, dar măcar unora. Există cineva care trece exact prin ce ai trecut şi tu. Iar omul acela are nevoie să afle ce poate să facă Dumnezeu. Descrierea cât mai sinceră a trecutului tău poate fi o încurajare pentru viitorul altei persoane.

Dar nu te mărgini la a-ţi descrie doar trecutul, zugrăveşte-ţi şi prezentul. Descrie atingerea Lui. Mărturiseşte schimbarea pe care a adus-o în viaţa ta. Sarcina aceasta are şi ea dificultăţile ei. Dacă etalarea trecutului se poate dovedi dureroasă, în schimb etalarea prezentului poate fi neclară. El nu Şi-a isprăvit încă treaba cu tine!

Ah, dar uite ce departe ai ajuns! Nici nu te cunosc, dar ştiu că vii de

departe. Nu-i aşa că a existat o vreme când pentru nimic în lume n-ai fi pus mâna pe o carte creştină? Iar acum, uită-te la tine; aproape că ai terminat de citit o astfel de carte! Dumnezeu a început o lucrare în inima ta. Iar ceea ce începe, El duce la bun sfârşit. „Sunt încredinţat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos" (Filipeni 1:6).

Aşadar, consemnează ce a făcut Hristos. Dacă ţi-a adus pace, schiţează un porumbel. Dacă ţi-a dat bucurie, pictează pe perete un curcubeu. Dacă ţi-a dat curaj, cântă un cântec despre Cel ce răstoarnă munţii. Şi, când termini portretul, nu-l ascunde. Pune-l undeva la vedere. Pune-l undeva de unde să-ţi amintească, în fiecare zi, de puterea blândă a Tatălui.

Iar când vom ajunge acasă cu toţii, vom înfiinţa o galerie.

Asta e ideea mea. Ştiu că sună nebuneşte, dar ce-ar fi ca, atunci când ajungem acasă, să înfiinţăm o galerie? Nu ştiu dacă sunt permise chestii de astea sus, în cer. Dar ceva îmi spune că Tatăl nu Se va supăra. La urma urmelor, e loc destul acolo şi vom avea o grămadă de timp.

Ce mai spărgător de gheaţă! Ce metodă bună de a-ţi face noi prieteni! Îţi poţi imagina? Iată-l, de pildă, pe Iona, alături de balena lui uriaşă. Moise, în faţa tufei în flăcări. David dă lecţii de utilizare a catapultei. Ghedeon îi lasă pe doritori să atingă lâna - lâna aceea! – iar Avraam stă în faţa unui tablou intitulat „Noaptea cu o mie de stele".

Poţi sta în pom, alături de Zacheu. Un băiat îţi arată coşul lui, în care se găsesc cinci pâini şi doi peşti. Marta te primeşte la ea în bucătărie. Sutaşul te invită să atingi crucea.

Martin Luther e şi el acolo, studiind cartea Romani. Susanna Wesley îţi povesteşte cât s-a rugat pentru fiii ei – Charles şi John. Dwight Moody îţi spune cum a fost în ziua aceea, când a părăsit atelierul de reparat încălţăminte şi a început să predice. Iar John Newton se oferă să-ţi cânte „Măreţul har" acompaniat de un cor de îngeri.

Unii dintre cei de acolo sunt faimoşi, cei mai mulţi sunt necunoscuţi... însă toţi sunt eroi. Un soldat te lasă să stai într-un şanţ săpat în pământ, exact ca cel în care se adăpostea în clipa când L-a cunoscut pe Hristos. O gospodină îţi arată Biblia ei, pătată de lacrimile vărsate.

Alături de un negru din Nigeria stă misionarul care l-a adus la Dumnezeu. Şi în spatele unui brazilian se află un desen cu râul în care a fost el botezat.

Undeva, printre toate aceste tablouri, sper să se afle şi povestea ta. Vizitatorii se perindă unul după celălalt. Ei te ascultă ca şi cum ar avea la dispoziţie tot timpul din lume. (Şi chiar aşa e!) Te tratează de parcă ai fi de viţă regală. (Şi chiar eşti!) Solomon îţi pune câteva întrebări. Iov te felicită pentru pânza aleasă. Iosua îţi laudă curajul. Şi când toţi aplaudă, aplauzi şi tu. Căci sus, în cer, toată lumea ştie că meritul Îi aparţine unei singure fiinţe.

Că veni vorba de fiinţa respectivă, şi Ea e înfăţişată în cadrul galeriei divine. Întoarce-te şi priveşte. Chiar sus, deasupra celorlalţi. În locul cel mai vizibil. Tocmai în centru. Acolo se zăreşte un obiect înălţat pe o platformă, deasupra celorlalte. E o piatră, poate fi văzută din oricare colţ al galeriei. Rotundă. Masivă. Cândva stătea la gura unei peşteri, blocând deschiderea mormântului.

Dar acum s-a isprăvit. Întreabă-le pe cele două Marii. Întreabă-i pe Petru. Întreabă-l pe Lazăr. Întreabă pe oricine din galerie. Îţi vor spune acelaşi lucru. Pietrele, oricât de grele, nu se pot măsura cu Dumnezeu.

Va exista o astfel de galerie în cer? Cine poate şti? Dar ce ştiu este că pe intrare unui mormânt a fost cândva o piatră. Şi ştiu că ea a fost dată la o parte. Şi mai ştiu că şi pe drumul tău sunt presărate pietre. Pietre care te împiedică să înaintezi şi pietre care te prind în capcană. Pietre prea mari pentru tine.

Te rog să nu uiţi, scopul acestor povestiri nu e să ne facă să privim în urmă cu uimire, ci să privim înainte cu încredere. Dumnezeu care a vorbit în trecut, vorbeşte şi astăzi. Dumnezeu care a iertat în trecut iartă şi astăzi. Dumnezeul care S-a arătat odinioară Se arată şi astăzi. El pătrunde în lumea noastră. Pătrunde în lumea ta. El vine ca să facă ceea ce tu nu poţi să faci singur. Vine ca să dea la o parte pietrele pe care tu nu le poţi nici măcar clinti.

Pietrele nu se pot măsura cu Dumnezeu. Nu s-au putut măsura odinioară, nu o pot face nici acum. El încă dă pietre la o parte.